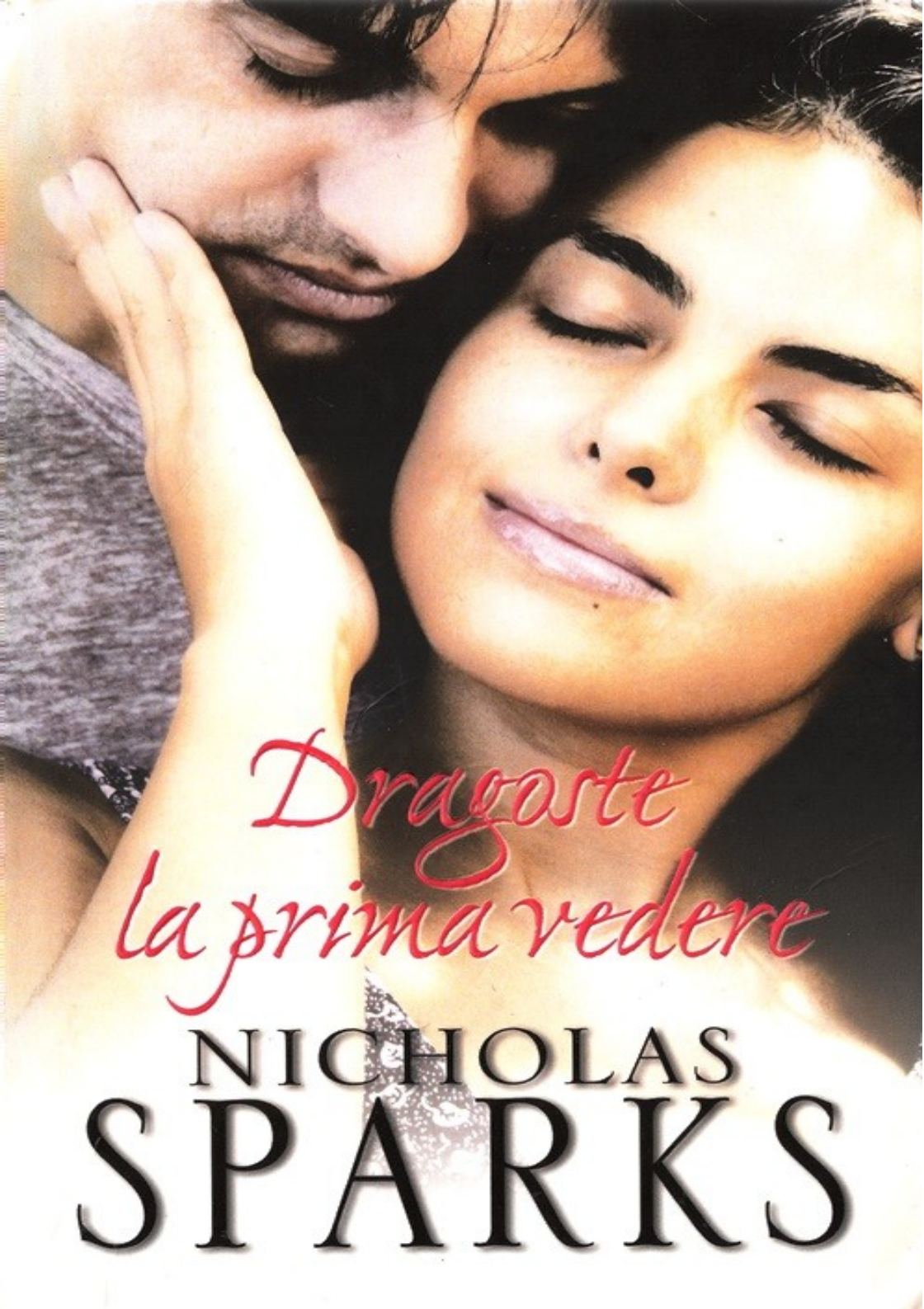
Dragoste
la prima vedere
NICHOLAS
SPARKS

Dragoste la prima vedere

NICHOLAS SPARKS

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SPARKS, NICHOLAS
Dragoste la prima vedere / Nicholas Sparks;

trad.: Iordana Ferenţ, Ştefan Ferenţ

Bucureşti: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-8255-31-6

Editura RAO
Grupul Editorial RAO

NICHOLAS SPARKS
At First Sight
© 2005 by Nicholas Sparks

Traducere din limba engleză
IORDANA FERENŢ
ŞTEFAN FERENŢ

Fotografia copertei
FLOR1CA ZAHIU

© RAO International Publishing Company, 2007
ianuarie 2011

ISBN 978-606-8255-31-6

Acest roman le este dedicat lui
Miles, Ryan, Landon, Lexie şi Savannah

PROLOG

februarie 2005

Oare chiar este posibilă dragostea la prima vedere?

Aflat în camera de zi, el întorcea pe toate părțile întrebarea în minte. Afară, soarele hibernal asfințise de mult. Prin fereastră se întrezărea o sclipire cenușie de ceață, și, lăsând la o parte bătaia ușoară a unui ram în geam, totul era cufundat în liniște. Și totuși, el nu era singur, așa că se ridică de pe canapea și se duse pe hol să arunce pe furiș o privire spre ea. În timp ce se uita, își imagină că se întinde lângă ea, cel puțin astfel avea o scuză ca să închidă ochii. I-ar fi prins bine puțină odihnă, dar nu voia să riște să adoarmă chiar în clipa aceea. Se mulțumi să o urmărească mișcându-se ușor, și gândurile îi zburară înapoi în trecut. Se gândi din nou la cum ajunseseră să fie împreună. Cine era el pe atunci? Și cine era el acum? În aparență, întrebările păreau simple. Se numea Jeremy, avea patruzeci și doi de ani, era fiul unui tată irlandez și al unei mame italience și-și câștiga traiul scriind articole în reviste. Acelea erau răspunsurile pe care le putea oferi. Deși erau adevărate, uneori se întreba dacă trebuia să mai adauge ceva. Trebuia să-și amintească, de pildă, că în urmă cu cinci ani făcuse o călătorie în Carolina de Nord să investigheze un mister? Că acolo se îndrăgostise, nu o dată, ci de două ori în același an? Sau că frumusețea acelor amintiri se împletea cu tristețea și că, chiar și în clipa de față, se întreba care dintre amintirile lui aveau să dăinuie?

Se întoarse din ușa dormitorului și reveni în camera de zi. Cu toate că nu mai stăruise asupra acestor întâmplări de mult timp, nici nu evita să se gândească la ele. Nu mai putea șterge acel capitol din viața sa, la fel cum nu-și putea schimba ziua de naștere. Cu toate că existau momente când ar fi dorit să poată da timpul înapoi și să îndepărteze toată tristețea, avea presentimentul că, dacă ar fi făcut-o, și bucuria s-ar fi diminuat. Și nu putea concepe așa ceva.

În cele mai întunecate ore ale nopții, se pomenea adesea aducându-și aminte de noaptea petrecută cu Lexie în cimitir, noaptea în care văzuse luminile fantomatice, atunci când venise de la New York pentru

investigații. În orice caz, în noaptea aceea înțelesese pentru prima oară cât de mult însemna Lexie pentru el. Pe când aşteptau în întunecimea cimitirului, Lexie îi spusese povestea ei. Rămăsese orfană pe când era o copilă, îi mărturisise ea. Jeremy ştia deja acest lucru, dar nu şi că ea începuse să aibă coşmaruri la câțiva ani după moartea părinților, coşmaruri repetate şi violente în care ea asista la moartea acestora. Bunica ei, Doris, neştiind ce altceva să facă, o dusese în cele din urmă la cimitir să vadă luminile misterioase. Pentru un copil, luminile erau miraculoase şi divine, aşa că Lexie le luase drept fantomele părinților ei. Într-un fel sau altul, fusese exact ceea ce-i trebuia, pentru că de atunci coşmarurile încetaseră s-o mai chinuiască.

Jeremy fusese înduioşat de povestea ei, mişcat de pierderea suferită şi de puterea convingerilor inocente. Dar mai târziu în noaptea aceea, după ce văzuse şi el luminile, o întrebase pe Lexie ce credea ea că erau în realitate. Ea se aplecase spre el şi şoptise: „Erau părinții mei. Probabil au dorit să te cunoască".

Atunci şi-a dat seama cât de mult voia să o ia în brațe. Cu mult timp în urmă, stabilise că aceea fusese clipa când se îndrăgostise de ea, şi de atunci nu încetase niciodată să o iubească.

Afară, vântul de februarie se pornea din nou. Dincolo de întunericul de nepătruns, Jeremy nu vedea nimic, aşa că se întinse pe canapea, suspinând obosit, simțind cum forța acelui an îl trăgea înapoi în timp. Ar fi putut alunga imaginile, dar, în timp ce privea fix în tavan, le lăsă să se apropie. Mereu le lăsa să se apropie.

Iată, îşi aminti el, ce s-a întâmplat după aceea.

UNU

Cu cinci ani în urmă
New York City, 2000

— Înțelegi, e simplu, zise Alvin. Mai întâi, cunoşti o fată drăguță, şi pe urmă vă întâlniți o vreme pentru a vă convinge că împărtăşiți aceleaşi convingeri. Vedeți dacă sunteți compatibili în deciziile importante de

genul: „Asta este viața noastră şi ne-o trăim împreună“. Stabiliți pe care familie aveți de gând să o vizitați în vacanță, dacă vreți să locuiți într-o casă sau într-un apartament, dacă să vă luați un câine sau o pisică sau despre cine ajunge să folosească primul duşul dimineața, cu toate că nu se opreşte apa caldă. Dacă veți mai fi cât de cât de acord, *atunci* vă căsătoriți. Mă urmăreşti?

— Te urmăresc, zise Jeremy.

Jeremy Marsh şi Alvin Bernstein se aflau în apartamentul lui Jeremy din Upper West Side, într-o după-amiază rece de sâmbătă din luna februarie. Împachetaseră ore în şir, şi peste tot erau împrăştiate cutii. Unele erau deja pline şi fuseseră stivuite lângă uşă, pregătite pentru a fi duse la autodubă, altele se aflau în diferite etape de finalizare. În mare, locul arăta ca şi cum un diavol tasmanian s-ar fi năpustit pe uşă, s-ar fi distrat pe cinste, şi apoi ar fi plecat în momentul în care n-ar mai fi fost nimic de distrus. Lui Jeremy nu-i venea să creadă câte vechituri adunase în decursul anilor, fapt pe care logodnica sa, Lexie Darnell, îl subliniase toată dimineața. În urmă cu douăzeci de minute, după ce ridicase mâinile învinsă, Lexie plecase să ia prânzul cu mama lui Jeremy, lăsându-i pe Jeremy şi pe Alvin singuri pentru prima oară.

— Păi, ce naiba crezi că faci? izbucni Alvin.

— Exact ceea ce ai spus.

— Nu, nicidecum. Dai totul peste cap. Te îndrepți spre mărețul „Da“ înainte ca măcar să fi înțeles dacă voi doi sunteți potriviți unul pentru celălalt. Nu o cunoşti pe Lexie aproape deloc.

Jeremy trânti încă un sertar de îmbrăcăminte într-o cutie, dorindu-şi ca Alvin să schimbe subiectul.

— O cunosc.

Alvin începu să amestece câteva hârtii de pe biroul lui Jeremy, şi apoi le îndesă în aceeaşi cutie pe care o umplea şi acesta. Fiind cel mai bun prieten al lui, se simțea liber să spună tot ce avea pe suflet.

— Încerc doar să fiu cinstit, aşa că ar trebui să ştii că spun ceea ce toți ceilalți din familia ta au gândit în ultimele săptămâni. Problema este că nu o cunoşti îndeajuns de bine ca să te muți acolo, darămite să te căsătoreşti cu ea. Ați petrecut doar o săptămână împreună. Nu este la fel ca relația ta cu Maria, adăugă el, referindu-se la fosta soție a lui Jeremy. Nu uita că am cunoscut-o şi eu pe Maria, mult mai bine decât o cunoşti tu pe Lexie, dar totuşi n-am avut impresia că o cunoşteam suficient de bine cât să mă căsătoresc cu ea.

Jeremy scoase hârtiile şi le puse înapoi pe birou, reamintindu-şi că Alvin o cunoscuse pe Maria dinaintea lui şi că rămăseseră prieteni.

— Şi?

— Şi? Şi ce se întâmpla dacă făceam treaba asta? Ce se întâmpla dacă veneam la tine şi îţi spuneam că am cunoscut o femeie grozavă, că voi renunţa la cariera mea, că îmi voi abandona prietenii şi familia şi că mă voi muta în sud ca să mă căsătoresc cu ea? Aşa cum era fetişoara aia… cum o chema… Rachel?

Rachel lucra la restaurantul bunicii lui Lexie, şi Alvin îi făcuse avansuri în timpul scurtei sale vizite la Boone Creek, mergând până acolo încât să o invite la New York.

— Spuneam că mă bucur pentru tine.

— Mai lasă-mă! Nu-ţi aduci aminte ce ai spus când mă gândeam să mă căsătoresc cu Eva?

— Îmi aduc aminte. Dar situaţia de acum e diferită.

— O, da, înţeleg. Pentru că eşti mai matur decât mine.

— Asta, dar şi faptul că Eva nu era tocmai genul de persoană dispusă să se căsătorească.

Asta era adevărat, recunoscu Alvin. În timp ce Lexie era o bibliotecară dintr-un orăşel din sud, o persoană care spera să-şi întemeieze un cămin, Eva era o tipă care făcea tatuaje în Jersey City. Majoritatea tatuajelor de pe braţele lui Alvin erau opera ei, şi cea mai mare parte a piercingurilor din urechile lui tot ea le făcuse, astfel că acesta arăta ca un individ recent eliberat din închisoare. Nimic din toate astea nu-l deranjase pe Alvin, însă faptul că Eva locuia cu iubitul ei, despre care ea uitase să-i spună, a dus în cele din urmă la ruperea relaţiei lor.

— Chiar şi Maria crede că e o nebunie.

— I-ai spus?

— Bineînţeles că i-am spus. Discutăm despre orice.

— Mă bucur că eşti aşa de apropiat de fosta mea soţie. Dar nu este treaba ei. Şi nici a ta.

— Mă străduiesc doar să-ţi deschid ochii. Totul se petrece prea repede. Nu o cunoşti pe Lexie.

— De ce continui să afirmi asta?

— O să continui să o afirm până când vei recunoaşte în final că voi doi sunteţi, în esenţă, doi necunoscuţi.

Alvin, la fel ca toţi cei cinci fraţi mai mari ai lui Jeremy, nu învăţase când trebuia s-o lase baltă. Tipul era asemenea unui câine care avea un os,

hotărî Jeremy.

— Nu e o necunoscută.

— Nu? Atunci care este al doilea ei prenume?

— Poftim?

— M-ai auzit bine. Spune-mi al doilea nume al lui Lexie.

Jeremy strânse din ochi.

— Ce are asta de-a face cu restul?

— Nimic. Dar, dacă ai de gând să te căsătoreşti cu ea, nu crezi că ar fi cazul să fii în stare să răspunzi la această întrebare?

Jeremy deschise gura să răspundă, şi atunci îşi dădu seama că habar n-avea. Lexie nu-i spusese niciodată, şi nici el nu o întrebase. Alvin, simțind că, în sfârşit, putea discuta cu prietenul său cel naiv, forță nota.

— Perfect, dar ce părere ai despre aceste chestiuni fundamentale? Care a fost specializarea ei în facultate? Cine erau prietenii ei de şcoală? Care este culoarea ei preferată? Îi place pâinea albă sau pâinea din făină integrală? Care e filmul sau show-ul ei de televiziune favorit? Care este autorul ei preferat? Ştii măcar câți ani are?

— Are în jur de treizeci de ani, încercă Jeremy.

— În jur de treizeci de ani? Asta-ți puteam spune şi eu.

— Sunt aproape sigur că are treizeci şi unu de ani.

— Eşti aproape sigur? Poți măcar să îți dai seama cât de ridicol pari? Nu te poți căsători cu cineva dacă nici măcar nu ştii câți ani are.

Jeremy deschise un alt sertar şi îl goli într-o altă cutie, ştiind că Alvin avea dreptate, dar refuzând să recunoască. În schimb, oftă adânc.

— Îmi imaginam că erai fericit că am găsit, în sfârşit, pe cineva, zise el.

— Mă bucur pentru tine. Dar nu mi-am închipuit că ai să te muți din New York şi ai să iei hotărârea de a te căsători cu ea. Am crezut că glumeai. Ştii că sunt de părere că e o femeie minunată. Chiar este, şi dacă vei mai fi la fel de serios în privința ei într-un an sau doi, te voi târî chiar eu la altar. Pur şi simplu grăbeşti lucrurile, şi nu are niciun rost să o faci.

Jeremy se întoarse spre fereastră; dincolo de geam vedea cărămizile cenuşii, acoperite cu funingine, care încadrau ferestrele dreptunghiulare ale clădirii învecinate. Imagini neclare se derulau dincolo de ele: o doamnă vorbea la telefon, un bărbat înfăşurat într-un prosop se îndrepta spre baie, o altă femeie călca în timp ce se uita la televizor. Câtă vreme locuise acolo, abia dacă le adresase câte un salut.

— E însărcinată, zise el în cele din urmă.

Pentru o clipă, Alvin îşi imagină că nu auzise bine. Abia când observă

expresia de pe chipul prietenului său, înțelese că Jeremy vorbea serios.

— E însărcinată?

— E fetiță.

Alvin căzu brusc pe pat, ca şi cum, dintr-odată, nu l-ar mai fi ținut picioarele.

— De ce nu mi-ai spus?

Jeremy ridică din umeri.

— Ea m-a rugat să nu spun nimănui deocamdată. Aşa că păstrează, te rog, secretul.

— Mda, zise Alvin uluit. Sigur.

— Şi încă ceva.

Alvin ridică ochii.

Jeremy se întinse şi îşi puse mâna pe umărul său.

— Aş vrea să fii cavalerul meu de onoare.

Cum se întâmplase?

A doua zi, pe când cutreiera prin FAO Schwarz[1] împreună cu Lexie, care studia totul cu atenție, el încă se mai chinuia să răspundă la acea întrebare. Nu la partea cu sarcina; aceea fusese o noapte pe care avea să şi-o amintească probabil de-a pururi. Deşi făcuse pe viteazul în fața lui Alvin, uneori se simțea de parcă ar fi fost pe punctul de a juca un rol într-o comedie romantică pe placul publicului, o comedie în care orice era posibil şi nimic nu era sigur până nu se derula genericul de final.

În definitiv, ceea ce i se întâmplase lui nu se întâmpla de obicei. De fapt, nu se întâmpla aproape niciodată. Cine călătoreşte spre un orăşel cu scopul să scrie un articol pentru *Scientific American* şi cunoaşte o bibliotecară de provincie de care se îndrăgosteşte lulea în doar câteva zile? Cine hotărăşte să lase în urmă o şansă la un post de televiziune şi viața din New York City ca să se mute la Boone Creek, Carolina de Nord, un oraş care nu era nimic altceva decât un punct pe hartă?

Foarte multe întrebări în ultimele zile.

Nu că începea să aibă dubii în legătură cu ceea ce se pregătea să facă. De fapt, în timp ce o urmărea pe Lexie care scormonea prin grămezile de soldăței şi păpuşi Bărbie, voia să-i surprindă pe nenumărații lui nepoți şi nepoate cu daruri şi să facă astfel o impresie bună, se simțea mai sigur ca

[1] Cel mai vechi magazin de jucării şi articole pentru copii din SUA, fondat în 1862 de germanul Frederick August Otto Schwartz, în prezent lider mondial în lumea jucăriilor. (n.tr.)

oricând în privința hotărârii sale. Jeremy zâmbi, văzând deja cu ochii minții stilul de viață în care era pe punctul să se vâre. Cine tihnite, plimbări romantice, glume şi îmbrățişări în fața televizorului. Lucruri grozave, lucruri care te făceau să simți că viața merita trăită. Nu era atât de naiv încât să creadă că n-aveau să apară şi divergențe, dar nu avea nicio îndoială că aveau să treacă peste toate cu bine, înțelegând în final că erau perechea perfectă. În linii mari, viața avea să fie minunată.

Dar, când Lexie îi dădu un ghiont, încercând să-l scoată din starea de visare, Jeremy se pomeni uitându-se la un alt cuplu care stătea lângă o grămadă de animale de pluş. Era chiar imposibil să nu îi observi pe cei doi. Aveau cam în jur de treizeci de ani şi erau îmbrăcați extravagant; el avea aerul unui director la o bancă de investiții sau al unui avocat, pe când soția sa arăta ca o persoană care îşi petrecea toate după-amiezile la Bloomingdale's[2]. Erau împovărați de şase sacoşe de la alte şase magazine. Diamantul de pe degetul ei era de mărimea unei bile de la jocul Marble, cu mult mai mare decât inelul de logodnă pe care el tocmai îl cumpărase pentru Lexie. Jeremy îi privea, convins că de obicei într-o asemenea ieşire luau cu ei o bonă, pur şi simplu păreau total dezorientați cu privire la ceea ce trebuiau să facă.

Copilul din cărucior țipa, genul de urlet pătrunzător care zgâria urechile trecătorilor şi-i făcu să se oprească pentru o clipă din drum. Exact în acelaşi moment, fratele mai mare, care părea să fi avut vreo patru ani, începu să țipe şi mai tare şi, brusc, se trânti la pământ. Părinții aveau întipărite pe față panica şi şocul, asemenea unor soldați aflați sub focul inamic, şi era imposibil să nu le observi cearcănele de sub ochi şi chipurile palide. În ciuda aspectului impecabil, erau în mod clar la capătul puterilor. În cele din urmă, mama eliberă fetița din cărucior şi o luă în brațe, în timp ce soțul se aplecă înspre ea şi mângâie fetița pe spate.

— Nu vezi că încerc să o potolesc? se răsti ea. Ocupă-te de Elliot!

Pus la punct, bărbatul se aplecă spre fiul care dădea din picioare şi lovea podeaua, făcând-o pe mamă să-şi iasă cu totul din fire.

— Încetează cu urlatul ăsta imediat! zise soțul cu asprime, făcând semn cu degetul.

„Da, sigur, îşi zise Jeremy. De parcă asta are să-l liniştească."

Între timp, Elliot se împurpurase la față tot zvârcolindu-se pe jos.

Până şi Lexie încetase să mai caute şi îşi îndreptase atenția către cuplu.

[2] Lanț de magazine de lux din Statele Unite (n.tr.)

Jeremy se gândi că era ca şi cum te-ai fi uitat la o femeie care îşi tundea peluza în bikini, genul de spectacol imposibil de ignorat. Fetiţa ţipa, Elliot ţipa, soţia ţipa la tată să facă ceva, tata ţipa şi el, susţinând că se străduia.

Se adunase o mulţime de oameni, încercuind familia fericită. Femeile păreau a-i urmări cu un amestec de recunoştinţă şi compasiune: mulţumite că nu li se întâmpla lor, dar ştiind – foarte probabil din experienţă – exact prin ceea ce trecea un cuplu tânăr. Bărbaţii, pe de altă parte, păreau să nu dorească altceva decât să meargă cât mai departe posibil de zgomot.

Elliot îşi lovi capul de podea şi începu să ţipe şi mai tare.

— Hai să mergem! rosti scurt mama, în cele din urmă.

— Nu vezi că asta încerc să fac? se răsti tatăl.

— Ridică-l!

— Încerc! strigă el exasperat.

Elliot nu voia ca tatăl lui să intervină. În cele din urmă, când acesta îl înşfăcă, Elliot începu să se mişte ca un şarpe mânios. Îşi bălăngănea capul dintr-o parte în alta şi dădea necontenit din picioare. Pe fruntea tatălui începură să se formeze broboane de transpiraţie în timp ce chipul i se schimonosea de efort. Pe de altă parte, Elliot părea să se mărească, devenind parcă un Hulk[3] în miniatură care se umfla de furie.

În cele din urmă, părinţii izbutiseră să plece, împovăraţi de sacoşele de cumpărături, împingând căruciorul şi reuşind să nu-i lase din mână pe cei doi copii. Mulţimea se despărţi în două, de parcă Moise s-ar fi apropiat de Marea Roşie, şi, în final, familia se făcu nevăzută, în timp ce urletele care se stingeau încet rămâneau singura dovadă a prezenţei lor acolo.

Mulţimea începu să se împrăştie. Cu toate acestea, Jeremy şi Lexie rămaseră încremeniţi locului.

— Bieţii oameni, zise Jeremy întrebându-se dintr-odată dacă aşa avea să fie viaţa lui de cuplu peste câţiva ani.

— Mie-mi spui, aprobă Lexie, temându-se parcă de acelaşi lucru.

Jeremy continuă să se uite, ascultând până când plânsetul încetă în cele din urmă. Probabil că familia părăsise magazinul.

— Copilul nostru nu va face niciodată asemenea crize, spuse Jeremy.

— Niciodată. Cu voia ei sau fără să-şi dea seama, Lexie îşi aşezase mâna pe abdomen. Ăsta categoric nu era normal.

— Şi părinţii păreau să nu aibă habar cât de mult greşeau, zise Jeremy. L-ai văzut pe el cum încerca să discute cu fiul său? Parcă era în sala de

[3] Personaj fictiv din Marvel Comics, creat în 1962 de Stan Lee şi Jack Kirby (n.tr.)

consiliu.

— Ridicol, dădu Lexie din cap, aprobator. Şi modul în care se răsteau unul la celălalt? Copilaşii simt tensiunea. Nu-i de mirare că părinţii nu reuşeau să-i stăpânească.

— Parcă habar nu aveau ce să facă.

— Nu cred că ştiau.

— Cum e posibil?

— Poate că sunt prea implicaţi în propriile existenţe ca să mai aibă timp şi de copiii lor.

Jeremy, încă nemişcat, urmări cum şi ultimele persoane din mulţime dispăreau.

— Categoric nu era normal, veni el din nou cu ideea.

— Tocmai asta îmi închipuiam şi eu.

De acord, aşa e, ei se amăgeau. În adâncul sufletului, Jeremy ştia, Lexie ştia, dar era mai simplu să pretindă că ei n-aveau să se confrunte niciodată cu o situaţie asemănătoare cu cea la care tocmai fuseseră martori. Pentru că ei aveau de gând să fie mai pregătiţi. Mai dedicaţi. Mai îngăduitori şi mai răbdători. Mai iubitori.

Şi fetiţa… ei bine, o să crească în atmosfera pe care el şi Lexie o vor crea. Nu exista nicio îndoială în privinţa asta. Ca sugar, va dormi toată noaptea, iar când va începe să umble, ea îi va încânta cu primele cuvinte rostite şi cu abilităţile sale motrice peste nivelul mediu. Va explora cu aplomb tărâmurile periculoase ale adolescenţei, va sta deoparte de droguri şi va strâmba din nas la filmele interzise tinerilor sub optsprezece ani. Până când va pleca de acasă, va fi politicoasă şi manierată; ar fi primit calificative suficient de bune ca să fie acceptată la Harvard, ar fi campioană naţională la înot, plus că ar mai găsi pe urmă destulă vreme pentru a lucra pe timpul verilor ca voluntar pentru Habitat for Humanity.

Jeremy se agaţă de această imagine până când umerii i se prăbuşiră. În ciuda faptului că nu avea niciun fel de experienţă la capitolul educării copiilor, ştia că nu putea fi atât de simplu. În plus, mai era mult până atunci.

O oră mai târziu, stăteau pe bancheta din spate a unui taxi, blocaţi în trafic, în drum spre Queens. Lexie răsfoia un exemplar achiziţionat de curând din *What to Expect When You're Expecting*[4], în timp ce Jeremy

[4] *La ce să te aştepţi când eşti gravidă,* unul dintre volumele de mare succes din seria „What to Expect", pentru viitoarele mame, scris de Heidi Murkoff în colaborare cu Arlene

urmărea lumea de dincolo de geamurile maşinii. Era ultima lor noapte în New York – o ducea pe Lexie să-i cunoască familia –, şi părinţii săi puneau la cale o mică petrecere la casa lor din Queens. Mică, fără îndoială, era un termen relativ; cu cinci fraţi şi soţiile lor şi nouăsprezece nepoate şi nepoţi, casa avea să fie plină până la refuz, cum era de cele mai multe ori. Chiar dacă Jeremy aştepta momentul cu nerăbdare, nu reuşea să-şi abată gândurile de la cuplul pe care tocmai îl văzuseră. Păreau foarte… normali. Cu excepţia faptului că erau la capătul puterilor, cum s-ar zice. Se întrebă dacă el şi Lexie aveau să ajungă tot la fel sau dacă ei, într-un fel sau altul, urmau să fie scutiţi de aşa ceva.

Poate că Alvin avusese dreptate. Cel puţin parţial. Cu toate că o adora pe Lexie – şi era convins că o adora, în caz contrar nu ar fi făcut o cerere în căsătorie –, Jeremy nu putea pretinde că o cunoştea cu adevărat. Pur şi simplu, nu avuseseră timp să se cunoască mai bine, şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât mai mult credea că ar fi fost minunat pentru el şi pentru Lexie să fi avut şansa de a fi pentru o bucată de vreme un cuplu obişnuit. El mai fusese căsătorit, aşa că ştia că era nevoie de timp pentru a te deprinde să trăieşti cu o altă persoană. Să te obişnuieşti cu ciudăţeniile ei, ca să zicem aşa. Toată lumea are ciudăţenii, dar, până cunoşti cu adevărat o persoană, acestea tind să fie ascunse. Se întrebă care erau ciudăţeniile lui Lexie. De exemplu, ce se întâmpla dacă ea dormea cu una dintre măştile acelea verzi care se presupunea că ţineau ridurile la distanţă? Ar fi cu adevărat fericit trezindu-se şi văzând-o astfel în fiecare dimineaţă?

— La ce te gândeşti? întrebă Lexie.

— Cum?

— Am întrebat la ce te gândeşti. Ai o expresie ciudată.

— La nimic.

Ea îl privi.

— La nimic important sau la nimic-nimic?

El se întoarse cu faţa spre ea, încruntându-se.

— Care este al doilea prenume al tău?

În decursul următoarelor minute, Jeremy parcurse seria de întrebări pe care Alvin le sugerase şi află următoarele: al doilea prenume era Marin, se specializase în engleză, cea mai bună prietenă din facultate se numea Susan, culoarea ei preferată era roşu-închis, prefera pâinea din făină

Eisenberg şi Sandee Hataway. (n.tr.)

integrală, îi plăcea să urmărească la televizor *Trading Spaces,*[5] considera că Jane Austen era fantastică şi, în realitate, împlinea treizeci şi doi de ani pe 13 septembrie.

Şi cu asta, basta.

Jeremy se lăsă pe spate mulţumit, în timp ce Lexie răsfoia în continuare cartea. De fapt, nu o citea, ci doar trecea uşor peste pasaje, ici-colo, în speranţa că avea să găsească un început promiţător, dacă se putea numi aşa. Jeremy se întrebă dacă făcuse ceva asemănător atunci când avusese de învăţat în timpul facultăţii.

Aşa cum insinuase Alvin, Jeremy nu cunoştea într-adevăr multe lucruri care aveau legătură cu ea. Dar, în acelaşi timp, ştia foarte multe. Ca unic copil, Lexie crescuse în Boone Creek, Carolina de Nord. Părinţii ei muriseră într-un accident de automobil când ea era mică, aşa că fusese crescută de bunicii din partea mamei, Doris şi… şi… Hotărî că trebuia să o întrebe numele bunicului. Oricum, urmase facultatea la Universitatea Carolina de Nord, în Chapel Hill, fusese îndrăgostită de un tip numit Avery şi, oricât ar părea de ciudat, locuise în New York City timp de un an, unde lucrase ca intern la biblioteca NYU. Avery sfârşise prin a o înşela, aşa că ea se întorsese acasă, devenind bibliotecar-şef în Boone Creek, aşa cum fusese şi mama ei înainte de a-şi da duhul. Puţin mai târziu, se îndrăgostise de cineva la care făcea aluzie în mod vag numindu-l Domnul Renaştere, dar acesta părăsise oraşul fără niciun regret. Din momentul acela, dusese o viaţă liniştită, întâlnindu-se, când şi când, cu ajutorul de şerif local, până când a apărut Jeremy. Şi să nu uităm: Doris – care deţinea un restaurant în Boone Creek – pretindea că avea puteri paranormale, inclusiv capacitatea de a prezice sexul copiilor, ceea ce explică faptul că Lexie ştia că urma să aibă o fetiţă.

Toată lumea din Boone Creek, recunoscu el, cunoştea aceste lucruri. Dar ştiau, pe lângă toate astea, că îşi dădea părul după ureche ori de câte ori se enerva? Sau că era o bucătăreasă minunată? Sau că, atunci când avea nevoie de o pauză, îi plăcea să se retragă la o cabană de lângă farul Cape Hatteras, unde se căsătoriseră părinţii ei? Sau că, în afară că era şi inteligentă, şi frumoasă, că avea ochii violeţi şi faţa ovală, puţin exotică, şi păr negru, înţelesese perfect încercările lui stângace de a o cuceri în dormitor? Îl încânta faptul că Lexie nu-l lăsa să scape cu una, cu două, spunea tot ce avea pe suflet şi i se opunea cu dârzenie când considera că

[5] Reality-show cu durata de o oră despre decorarea casei, prezentat pe canalele TLC şi Discovery Home. (n.tr.)

greşea. Reuşea cumva să facă toate lucrurile acelea degajând totodată farmec şi feminitate – care erau subliniate de un accent sudic pasional. Dacă mai punem la socoteală faptul că era de-a dreptul uluitoare în jeanşi strâmți, Jeremy se îndrăgostise lulea.

Dar în ceea ce-l privea pe el? Ce putea afirma ea că ştia despre Jeremy? Majoritatea lucrurilor esențiale, se gândi el. Că se născuse în Queens, fiind cel mai mic dintre cei şase copii ai unei familii irlandezo-italiane, şi că odinioară intenționase să devină profesor de matematică, dar îşi dăduse seama că se pricepea la scris şi sfârşise prin a deveni editorialist pentru *Scientific American,* unde dezvăluia adesea, ca să zicem aşa, supranaturalul. Că fusese căsătorit cu ceva ani în urmă cu o femeie pe nume Maria, care îl părăsise într-un final, după ce, ca rezultat al nenumăratelor drumuri făcute la o clinică de fertilitate, aflaseră că Jeremy era, din punct de vedere medical, incapabil să zămislească un copil. Că, după aceea, îşi petrecuse foarte mulți ani cutreierând barurile şi întâlnindu-se cu nenumărate femei, dar străduindu-se să evite relațiile serioase, ca şi cum în subconştient ar fi ştiut că nu putea fi un soț bun. Că la vârsta de treizeci şi şapte de ani se dusese la Boone Creek să investigheze apariția periodică a luminilor fantomatice din cimitirul oraşului, sperând să obțină astfel invitația de a participa la o dezbatere la *Good Morning America*[6]*,* dar constatase că îşi petrecea cea mai mare parte din timp gândindu-se la Lexie. Petrecuseră împreună patru zile încântătoare, urmate de o discuție aprinsă, şi, cu toate că revenise la New York, înțelesese că nu-şi putea imagina viața fără ea, aşa că revenise să i-o dovedească şi ei. Drept răspuns, ea îi aşezase mâna pe abdomenul ei, iar el devenise, în sfârşit, încrezător – cel puțin, când era vorba despre miracolul sarcinii şi despre şansa la paternitate, lucruri pe care el nu le considerase niciodată posibile.

Zâmbi, gândindu-se că era o poveste destul de bună. Poate chiar îndeajuns de bună pentru un roman.

Problema era că, oricât încercase să reziste farmecelor lui, şi ea se îndrăgostise de el. Aruncându-şi o privire spre ea, Jeremy se întrebă de ce. Nu că se considera antipatic, dar care era oare lucrul acela care atrăgea doi oameni unul spre celălalt? În trecut, Jeremy scrisese numeroase articole despre principiul atracției, şi putea discuta despre rolul feromonilor, al dopaminei şi al instinctelor biologice, dar nimic din toate acestea nu explicau nici pe departe ceea ce simțea el pentru Lexie. Sau modul în care

[6] Emisiune matinală de televiziune în rețeaua ABC. (n.tr.)

ea ținea la el. Nici el nu-şi putea explica. Ştia doar că se potriveau cumva şi că el se simțea ca şi cum şi-ar fi petrecut cea mai mare parte a vieții călătorind pe un drum care dusese inexorabil spre ea.

Era o viziune romantică, chiar poetică, iar Jeremy nu fusese niciodată înclinat spre idei poetice. Poate că exista un alt motiv care îl făcea să-şi dea seama că ea era aceea. Pentru că ea îi deschisese mintea spre senzații şi idei noi. Dar, indiferent de motiv, în timp ce călătorea în maşină cu fermecătoarea lui viitoare mireasă, era mulțumit cu orice li s-ar fi putut întâmpla în viitor.

Jeremy întinse mâna după mâna ei.

Oare chiar conta, la urma urmei, că îşi abandona căminul din New York şi că îşi amâna planurile legate de carieră ca să se mute la capătul pământului? Sau că era pe punctul de a începe un an în care trebuia să planifice o nuntă, să-şi întemeieze un cămin şi să se pregătească pentru un copilaş?

Cât de greu putea fi?

DOI

Jeremy o ceruse în căsătorie când se aflau pe Empire State Building de Ziua îndrăgostiților.

Ştia că era un clişeu, dar nu cumva toate cererile în căsătorie aveau ceva dintr-un clişeu? La urma urmei, existau foarte multe modalități în care putea să facă asta. Putea să o facă stând jos, în picioare, în genunchi sau culcat. Putea fi la masă sau nu, acasă sau în altă parte, cu sau fără lumânări, vin, răsărituri de soare, apusuri sau orice ar fi putut fi considerat cât de cât romantic. Undeva, cândva, Jeremy ştia că un tip oarecare le făcuse deja pe toate, aşa că nu prea mai avea rost să se neliniştească dacă ea avea să fie sau nu dezamăgită. El ştia, fără îndoială, că unii bărbați mergeau până în pânzele albe – reclamă aeriană, panouri, inelul descoperit printre gunoaie. Dar el era aproape convins că Lexie nu era genul care să pretindă originalitate totală. În plus, vederea Manhattanului îți tăia răsuflarea, aşa că, atâta timp cât nu uitase esențialul – motivul pentru care dorea să-şi petreacă restul vieții cu ea, oferirea inelului şi cererea în căsătorie –, Jeremy îşi închipuia că le rezolvase pe toate.

În definitiv, nu era cu adevărat o surpriză. Nu discutaseră concret despre momentul acela dinainte, dar faptul că el se muta la Boone Creek, împreună cu diversele frânturi de conversație la persoana întâi plural din ultimele săptămâni, nu lăsa nicio îndoială că momentul se apropia. Ca, de pildă, în: „Trebuie să cumpărăm un coș pentru copii să-l așezăm lângă patul nostru“ sau „Trebuie să-i vizităm pe părinții tăi“. De vreme ce Jeremy nu ripostase la auzul acelor afirmații, se putea spune că Lexie deja îl ceruse oarecum în căsătorie.

Totuși, chiar dacă evenimentul nu era o surpriză totală, Lexie a fost în mod evident emoționată. Primul ei impuls, după ce și-a încolăcit brațele în jurul lui și l-a sărutat, a fost să o sune pe Doris s-o pună la curent, conversație care a durat douăzeci de minute. El bănuia că ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva – nu că îl deranjase. Deși părea foarte calm, faptul că ea acceptase într-adevăr să-și petreacă restul vieții cu el era copleșitor.

Iar acum, după aproape o săptămână, se aflau într-un taxi în drum spre casa părinților lui, iar el era atent la inelul de pe degetul ei. A fi logodit, spre deosebire de a-și da întâlnire, era Următorul Pas Important, unul de care majoritatea bărbaților, printre care și Jeremy, se bucurau într-o oarecare măsură. El putea, de pildă, să facă anumite lucruri cu Lexie, lucruri care, în general, erau interzise pentru oricine altcineva din lume. Cum ar fi să se sărute. De exemplu, chiar în clipa aceea, se putea lăsa pe bancheta din spate să o sărute. Mai mult ca sigur ea nu s-ar supăra. Probabil că ar fi chiar încântată. „Încearcă asta cu o necunoscută, și vezi cât de departe poți ajunge“, se gândi Jeremy. Acest gând îi dădea și mai multă încredere, simțind că procedase cum trebuia.

Lexie, pe de altă parte, se uita pe geam și părea preocupată.

— Este ceva în neregulă? întrebă el.

— Ce se întâmplă dacă nu mă plac?

— Te vor îndrăgi. Cum să nu te îndrăgească? Și, mai mult decât atât, te-ai bucurat de un prânz minunat cu mama mea, nu? Ai spus că v-ați plăcut una pe alta.

— Știu, zise ea, nepărând însă prea convinsă.

— Atunci care e problema?

— Și dacă ei își imaginează că vreau să te îndepărtez de ei? întrebă ea. Și dacă mama ta a vrut doar să pară drăguță, dar în adâncul sufletului ei are resentimente?

— Nici pomeneală, zise el. Și, te rog nu-ți mai face atâtea griji. În primul rând, nu mă îndepărtezi. Plec din New York pentru că prefer să fiu

cu tine, şi ei ştiu asta. Crede-mă, sunt bucuroşi. Mama mea mă bate la cap de mulți ani să mă recăsătoresc.

Lexie îşi strânse buzele, gândindu-se la vorbele lui.

— Foarte bine, zise ea. Dar totuşi, încă nu vreau ca ei să ştie că sunt însărcinată.

— De ce nu?

— Îşi vor face o impresie greşită.

— Ştii că vor afla oricum.

— Ştiu, dar nu trebuie să fie astă-seară, nu? Să-i lăsăm să mă cunoască mai întâi. Dă-le şansa să se obişnuiască cu ideea că ne vom căsători. E o surpriză destul de mare pentru o singură seară. Ne vom ocupa de restul mai târziu.

— Sigur, zise el. Cum vrei, continuă fraza, lăsându-se pe spate. Dar, să ştii, chiar dacă se va afla, nu ai de ce să-ți faci griji.

Ea clipi de câteva ori.

— Cum s-ar putea afla? Nu-mi spune că deja le-ai povestit.

Jeremy clătină din cap.

— Nu, bineînțeles că nu. Este posibil să-i fi pomenit lui Alvin.

— I-ai spus lui Alvin? întrebă ea, albindu-se la față.

— Îmi pare rău. Pur şi simplu, mi-a scăpat. Dar nu-ți face griji, nu va spune nimănui.

Ea ezită înainte de a da, în sfârşit, din cap aprobator.

— Bine.

— Nu se va mai întâmpla, zise Jeremy întinzându-se după mâna ei. Şi nu are rost să te stresezi.

Ea schiță un zâmbet forțat.

— E uşor pentru tine să o spui.

Lexie se întoarse din nou spre geam. Ca şi cum n-ar fi fost deja îndeajuns de stresată, acum mai avea şi asta pe cap. Era chiar atât de greu să păstrezi un secret?

Lexie ştia că Jeremy nu avea intenții rele şi că Alvin urma să fie discret, dar nu aceea era problema. Problema era că Jeremy nu prea înțelegea cum ar putea privi familia lui genul acela de veste. Era convinsă că erau nişte oameni foarte rezonabili – mama sa părea destul de drăguță – şi se îndoia că avea s-o acuze că ar fi o târfă, dar totuşi, însuşi faptul că se căsătoreau atât de repede urma să ridice întrebări. Nu avea nicio îndoială în acest sens. Tot ce trebuia să facă era să privească problema din perspectiva lor. În

urmă cu şase săptămâni, ea şi Jeremy nici măcar nu se întâlniseră, şi acum – după nebunia nebuniilor – erau în mod oficial logodiți. Asta era îndeajuns de şocant.

Dar dacă ar afla că era însărcinată?

Ei bine, în sfârşit, ar *înțelege*. Aveau să-şi imagineze că acela era singurul motiv pentru care Jeremy se căsătorea cu ea. În loc să-l creadă pe Jeremy atunci când avea să susțină că o iubea, se vor mulțumi să dea din cap şi să spună: „Asta e frumos“. Dar îndată ce Jeremy şi Lexie plecau, putea pune rămăşag că aveau să se strângă laolaltă pentru a discuta problema. Ei erau o familie, o familie de modă veche, închegată, care se reunea de câteva ori pe lună. Nu-i spusese el asta? Ea nu era naivă. Şi despre ce discuta familia? Familie! Bucurii, tragedii, dezamăgiri, succese… Familiile închegate îşi împărtăşeau toate astea. Dar dacă lui Jeremy urma să-i scape iar, ea ştia ce avea să se întâmple. În loc de logodnă, aveau să discute despre sarcina ei, întrebându-se cu voce tare dacă Jeremy îşi dădea într-adevăr seama ce făcea. Sau, mai rău, să susțină că ea îl prinsese probabil în capcană.

Se putea înşela, bineînțeles. Poate că aveau să fie cu toții încântați. Poate că găseau întreaga situație absolut rezonabilă. Sau poate credeau că logodna şi sarcina nu aveau nicio legătură una cu cealaltă, pentru că acesta era purul adevăr. Şi poate că ea urma să-şi fluture, pur şi simplu, brațele şi să zboare tot drumul spre casă.

Ea nu dorea să aibă probleme cu rudele prin alianță. De acord, în principiu, nu se putea face nimic în privința lor, dar nu era dornică să înceapă cu stângul.

În plus, oricât ar fi vrut să nu o recunoască, dacă ar fi în locul familiei lui Jeremy, şi ea ar fi sceptică. Căsătoria era un pas important pentru orice cuplu, ca să nu mai vorbim despre un cuplu în care partenerii nu se cunoşteau mai deloc unul pe celălalt. Cu toate că mama lui Jeremy nu o pusese la zid, Lexie simțise totuşi cum o analizase din cap până-n picioare pe măsură ce se cunoşteau, aşa cum ar face orice mamă cumsecade. Lexie fusese în cea mai bună formă, şi, la final, mama lui Jeremy o îmbrățişase şi o sărutase de rămas-bun.

Un semn bun, recunoscu Lexie. Sau un început bun, oricum. Membrii familiei aveau nevoie de timp să o accepte pe deplin ca pe una de-a lor. Spre deosebire de restul nurorilor, Lexie nu avea să fie prin preajmă în weekenduri, aşa că urma probabil o perioadă de probă, până când timpul avea să dovedească faptul că Jeremy nu făcuse o greşeală. Cel puțin un an

sau doi, poate chiar mai mult. Îşi închipuia că ar putea grăbi procesul trimiţând periodic scrisori şi dând telefoane…

„Fii atent, se gândi ea. Cumpără articole de papetărie.“

Cu toate acestea, dacă era să fie pe deplin sinceră, până şi ea era puţin şocată de rapiditatea cu care se mişcau lucrurile. El era într-adevăr îndrăgostit? Dar ea? Îşi pusese zilnic acele întrebări de nenumărate ori în decursul ultimelor săptămâni, şi mereu îi veneau în minte aceleaşi răspunsuri. Da, era însărcinată, şi da, era copilul lui, dar ea nu ar fi acceptat să se căsătorească cu el dacă n-ar fi crezut că aveau să fie fericiţi împreună.

Şi aveau să fie fericiţi. Nu-i aşa?

Se întrebă dacă Jeremy îşi pusese vreodată întrebări în legătură cu modul rapid în care toate lucrurile păreau să se întâmple. Probabil, socoti ea. Era imposibil să nu-şi pună asemenea întrebări. Dar el părea mult mai relaxat decât ea, iar ea se întreba de ce. Poate pentru că el mai fusese căsătorit sau poate pentru că el fusese cel care o urmărise în timpul săptămânii petrecute la Boone Creek. Dar, indiferent de motiv, el se arătase mereu mai sigur decât ea în privinţa relaţiei lor, ceea ce era ciudat, de vreme ce el însuşi se autodeclarase sceptic.

Lexie se uită în treacăt la el, observându-i părul negru şi ondulat şi fiind încântată de ceea ce vedea. Îşi aminti că i se păruse atrăgător încă din prima clipă în care îl văzuse. Ce spusese Doris despre el după ce îl întâlnise prima dată? „Nu e aşa cum îţi închipui tu.“

„Ei bine, se gândi ea, o să-mi dau seama, nu-i aşa?“

Erau ultimii sosiţi. Lexie era în continuare stresată în timp ce se apropia de uşă şi se opri pe treptele din faţă.

— Te vor îndrăgi, o linişti el. Ai încredere în mine.

— Rămâi aproape, bine?

— Unde altundeva aş putea să fiu?

Nu a fost nici pe departe atât de rău pe cât se temuse Lexie că putea fi. De fapt, ea a părut mai mult decât stăpână pe situaţie, aşa că, în ciuda promisiunii lui Jeremy de a rămâne aproape, acesta s-a trezit stând pe veranda din spate, bâţâindu-se de pe un picior pe altul, cu braţele încrucişate, în încercarea de a se proteja de răcoarea din aer, în timp ce îşi urmărea tatăl fâţâindu-se pe lângă grătar. Omului îi plăcea să se ocupe de grătar; vremea de afară nu fusese niciodată un impediment. Când era copil, Jeremy îl văzuse îndepărtând efectiv zăpada de pe grătar şi făcându-se

nevăzut în viscol, numai ca să reapară în casă peste o jumătate de oră cu un platou de friptură şi cu sprâncenele acoperite de un strat de gheaţă.

Cu toate că Jeremy ar fi preferat să stea în casă, mama sa îi spusese să-i ţină companie tatălui său – ăsta era modul prin care-i cerea de fapt să se asigure că tatăl lui se simţea bine. În urmă cu doi ani, suferise un atac de cord, şi, cu toate că se jura că nu răcise niciodată, ea îşi făcea griji din pentru el. S-ar fi ocupat ea de grătar, dar, cu treizeci şi cinci de persoane înghesuite într-un spaţiu atât de mic, locul părea o casă de nebuni. Ea avea patru oale care fierbeau pe sobă, fraţii lui ocupaseră toate locurile din camera de zi, iar nepoţii şi nepoatele erau goniţi fără întrerupere din camera de zi înapoi la subsol. Aruncând o privire pe fereastră, Jeremy se asigură că logodnica lui continua să se descurce de minune.

Logodnică. Cuvântul suna oarecum ciudat, socoti el. Nu că era ciudat să te gândeşti că aveai o logodnică, ci mai degrabă din pricina felului în care suna acest cuvânt rostit de cumnatele lui care îl repetaseră de cel puţin o sută de ori. La scurt timp după intrarea lor, înainte ca Lexie să-şi fi scos măcar jacheta, Sophia şi Anna veniseră precipitându-se spre ei, presărând practic toate propoziţiile cu acel cuvânt.

— Mult ţi-a mai trebuit ca, în sfârşit, să-ţi cunoaştem *logodnica!*

— Aşadar, cum vă descurcaţi tu şi *logodnica* ta?

— Nu crezi că *logodnica* ta ar vrea să bea ceva?

Pe de altă parte, fraţii săi şoviseră şi evitaseră complet cuvântul.

— Care va să zică, tu şi Lexie, eh?

— S-a bucurat Lexie de călătoria până aici?

— Pune-mă la curent cu modul în care tu şi Lexie v-aţi cunoscut.

Probabil că era o chestiune feminină, socoti Jeremy, de vreme ce el, ca şi fraţii săi, nu foloseau acel cuvânt. Se întrebă dacă putea scrie un articol despre cuvântul acela, înainte de a decide că redactorul său avea probabil să refuze, susţinând că nu era suficient de serios pentru *Scientific American.* Asta venind de la un tip căruia îi plăceau articolele despre obiectele zburătoare neidentificate şi despre Bigfoot[7]. Chiar dacă acceptase să-l lase să continue scrierea articolelor pentru revistă din Boone Creek, Jeremy nu avea să-i ducă dorul.

Jeremy îşi frecă braţele în timp ce tatăl său lovi uşor una din fripturi. Nasul şi urechile i se înroşiseră de frig.

— Vrei să-mi dai farfuria aia? Maică-ta a lăsat-o pe balustrada de acolo.

[7] Creatură între 2,10 şi 3 metri, acoperită cu păr, din folclorul Nord American, cunoscută sub numele Yeti în Tibet, Yeren în China sau Yowie în Australia. (n.tr.)

Cârnații sunt aproape gata.

Jeremy apucă farfuria şi se răsuci spre tatăl său.

— Ştii că e cam frig aici, nu?

— Frig? Nici pe departe. În plus, cărbunii îmi țin cald.

Tatăl său, unul dintre cei din urmă dintr-un neam pe cale de dispariție, mai folosea cărbuni. Într-un an, cu ocazia Crăciunului, Jeremy cumpărase un grătar pentru aragaz, dar acesta o sfârşise prăfuindu-se în garaj, până când fratele său Tom întrebase, în cele din urmă, dacă îl putea lua el.

Tatăl său începu să pună cârnații grămadă pe farfurie.

— N-am avut ocazia să discut cu ea prea mult, dar Lexie pare să fie o tânără drăguță.

— Aşa şi este, tată.

— Ah, mă rog, o meriți. Pe Maria n-am plăcut-o foarte mult niciodată, zise el. Chiar de la început, mi s-a părut cam nepotrivită.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Nu. Nu m-ai fi ascultat. Tu mereu le ştiai pe toate, ai uitat?

— Cum i s-a părut Lexie mamei? Ieri la prânz.

— I-a plăcut. Dar o să te cam țină în frâu.

— Şi ăsta e un lucru bun?

— Venind din partea mamei tale? Ăsta-i aproape lucrul cel mai bun pe care l-ai putea obține.

Jeremy zâmbi.

— Vrei să-mi dai vreun sfat?

Tatăl său puse deoparte farfuria înainte să clatine din cap.

— Nu. Tu nu ai nevoie de niciun sfat. Sunteți maturi. Acum, tu hotărăşti singur. Şi, în plus, n-aş putea să-ți spun prea multe. Suntem căsătoriți de aproape cincizeci de ani, şi sunt momente când habar n-am ce o face pe mama ta să se comporte într-un fel sau altul

— E liniştitor.

— Te obişnuieşti, zise el şi îşi drese glasul. Dar, stai, poate că există un lucru pe care aş putea să ți-l spun.

— Care?

— Două lucruri, de fapt. Numărul unu, nu o lua ca pe un atac personal dacă se va enerva. Cu toții ne enervăm, aşa că nu te lăsa copleşit.

— Şi numărul doi?

— Sun-o pe mama ta. Mult. Plânge în fiecare zi de când a aflat că te muți. Şi nu folosi unul dintre accentele alea sudice. Ea nu ți-a spus, dar s-a chinuit să o înțeleagă pe Lexie uneori.

Jeremy râse.

— Promit.

— Nu a fost aşa de rău, nu? întrebă Jeremy.

Câteva ore mai târziu, erau pe drumul de întoarcere spre Plaza. Din cauză că în apartamentul lui era o dezordine de nedescris, Jeremy se îndurase să dea o grămadă de bani pentru a petrece ultima lor noapte la New York într-o cameră de hotel.

— A fost minunat. Ai o familie deosebită. Înțeleg de ce nu doreai să te muți.

— O să-i văd câte puțin, ori de câte ori va trebui să mă prezint la revistă.

Ea încuviință din cap. În timp ce mergeau prin marele oraş, ea se uita la zgârie-nori şi la trafic, minunându-se de cât de mare şi de aglomerat părea totul. Cu toate că mai locuise în New York, uitase de aglomerație, de înălțimea clădirilor şi de zgomot. Era foarte diferit de locul unde aveau să locuiască în curând, o cu totul altă lume. Întreaga populație din Boone Creek era probabil mai puțin numeroasă decât locatarii unui singur bloc din New York.

— O să-ți lipsească oraşul?

Înainte de a răspunde, el se uită pe geam.

— Puțin, recunoscu el. Dar tot ce mi-am dorit mereu se află în sud.

Şi, după o ultimă noapte minunată la Plaza, şi-au început noua lor viață.

TREI

În dimineața următoare, deoarece prisme de lumină începuseră să se strecoare prin spațiile dintre draperii, Jeremy deschise ochii brusc. Lexie dormea pe spate, cu părul ei negru risipit pe pernă. Dincolo de fereastră se auzeau zgomotele estompate ale traficului foarte matinal din New York: claxoane şi zgomotul motoarelor de camioane ambalate în timp ce mergeau pe Fifth Avenue.

După părerea sa, n-ar fi trebuit să se audă nimic. Dumnezeu ştia că îl costase o mică avere să stea în acel apartament deosebit, aşa că bănuise că avea ferestrele izolante fonic. Totuşi, nu se plângea. Lui Lexie îi plăcuse totul la acest loc: tavanele înalte şi lambriul clasic, pedanteria chelnerului

care le adusese căpşune învelite în ciocolată şi cidru cu care înlocuiseră şampania, halatul gros şi papucii confortabili, moliciunea patului. Absolut totul.

Atingându-i uşor părul, se gândi că era frumoasă aşa cum stătea culcată alături de el, şi nu se putu abține să nu răsufle uşurat când constată că nu avea masca verde urâtă pe care şi-o imaginase el pentru o clipă, cu o zi în urmă. Ba, chiar mai mult, nu avea bigudiuri sau o pijama urâtă şi nici nu-şi pierduse vremea timp de o jumătate de oră în baie, aşa cum erau înclinate să o facă unele femei. Înainte să se furişeze în pat, se spălase doar pe față şi îşi periase părul, iar apoi, se cuibărise lângă el, exact cum îi plăcea lui.

În ciuda celor spuse de Alvin, Jeremy ajunsese la concluzia că o cunoştea. De acord, încă nu întru totul, dar mai era timp pentru asta. El afla lucruri despre ea, ea afla lucruri despre el, şi, încetul cu încetul, aveau să se acomodeze cu propria rutină. Sigur că ştia că aveau să fie unele surprize – întotdeauna existau –, dar acestea erau inerente vieții de cuplu. Cu timpul, ea avea să-l cunoască pe adevăratul Jeremy, acel Jeremy neîmpovărat de nevoia nesfârşită de a face impresie bună. În preajma ei, putea fi el însuşi, persoana care, din când în când, trândăvea scăldat în sudoare sau mânca Doritos[8] în fața televizorului.

Îşi strânse mâinile la ceafă simțindu-se dintr-odată mulțumit. Ea avea să-l iubească pe *adevăratul* Jeremy.

Nu-i aşa?

Se încruntă, întrebându-se brusc dacă ea ştia în ce se băga. Îşi dădu seama că ideea de a-l cunoaşte pe adevăratul Jeremy putea să nu fie chiar atât de bună. Nu că se considera rău sau netrebnic, dar, la fel ca toată lumea, avea şi el… *ciudățenii,* încât era posibil ca ea să aibă nevoie de timp să se obişnuiască cu ele. Avea să afle, de pildă, că lăsa capacul de la closet ridicat. Îl lăsase mereu şi mereu îl va lăsa, dar ce se întâmpla dacă era o problemă pentru ea? Fusese o mare problemă pentru una dintre fostele sale prietene, îşi aminti el. Şi ce avea să-şi închipuie ea despre faptul că, de regulă, el era cu mult mai preocupat de modul cum se descurcau cei de la Knicks[9] decât de ceva care avea legătură cu ultima secetă din Africa? Sau că – atâta timp cât părea în ordine –, era cunoscut că mânca uneori mâncarea care căzuse pe podea? Acela era *adevăratul* Jeremy, dar ce se întâmpla dacă ea n-avea să fie prea încântată de toate astea? Ce se întâmpla dacă n-avea să le considere ciudățenii, ci defecte

[8] Marcă de chipsuri (n.red.)

[9] New York Knicks, club profesionist de baschet din Statele Unite (n.tr.)

reale ale caracterului său? Şi ce părere…

— La ce te gândeşti? îi întrerupse gândurile vocea lui Lexie. Arăți de parcă tocmai ai înghițit un gândac.

El observă că ea îl privea atentă.

— Nu sunt perfect, ştii.

— Despre ce vorbeşti?

— Îți voi spune sincer dinainte că am şi eu defectele mele.

Ea păru amuzată.

— Serios? Şi eu mi-am imaginat că poți zbura.

— Vorbesc serios. Consider că ar trebui să ştii în ce te bagi înainte de a ne căsători.

— În caz că vreau să bat în retragere?

— Întocmai. Am ciudățenii.

— Cum ar fi?

El se gândi, socotind că ar fi cel mai bine dacă ar începe modest.

— Las robinetul să curgă când mă spăl pe dinți. Nu ştiu de ce, dar pur şi simplu îl las. Nu ştiu dacă mă pot schimba.

Încercând să-şi păstreze o expresie serioasă, ea dădu din cap.

— Cred că pot rezolva asta.

— Şi uneori – doar ca să ştii – stau în fața frigiderului cu uşa deschisă mult timp, încercând să pricep ce vreau să mănânc. Las aerul rece să iasă, dar n-am ce face. Ăsta sunt.

Ea dădu din cap din nou, încă amuzată.

— Înțeleg. Altceva?

El ridică din umeri.

— Nu mănânc fursecuri rupte. Dacă tot ce a mai rămas într-o pungă sunt fursecuri rupte, pur şi simplu arunc punga. Ştiu că e o risipă, dar mereu am procedat aşa. Au un alt gust.

— Hmm, zise ea. Va fi neplăcut, dar cred că pot supraviețui cu asta.

El îşi încreți buzele, întrebându-se dacă ar fi cazul să-i amintească de capacul vasului de toaletă. Ştiind că era o chestiune extrem de delicată pentru unele femei, se hotărî să o lase deocamdată.

— Eşti de acord cu toate astea?

— Cred că trebuie să fiu.

— Serios?

— Absolut.

— Şi dacă ți-aş spune că îmi tai unghiile de la picioare în pat?

— Nu forța lucrurile, amice!

El zâmbi trăgând-o mai aproape.
— Mă iubeşti chiar dacă nu sunt perfect?
— Sigur că da.
„Uimitor“, se gândi el.

Pe când Lexie şi Jeremy se apropiau de Boone Creek, exact când cele dintâi stele îşi făceau apariţia pe cer, primul gând al lui Jeremy fu că locul nu se schimbase niciun pic. Nu că s-ar fi aşteptat să se întâmple, pentru că, după cum se putea vedea, lucrurile de prin preajmă nu se schimbaseră de o sută de ani. Sau poate de trei sute, la drept vorbind. De când părăsiseră aeroportul din Raleigh, priveliştea pe ambele părţi ale şoselei fusese o versiune prelungită a filmului *Groundhog Day*[10]. Ferme gata să se dărâme, câmpuri aride, şoproane pentru tutun dărăpănate, platforme de arbori… kilometri după kilometri. Desigur, trecuseră prin câteva orăşele, dar chiar şi acelea fuseseră insesizabile, în afară de cazul în care cineva cunoştea efectiv diferenţa între Hardee's şi Bojangles[11].

Dar, cu Lexie alături de el, drumul nu fusese nicidecum neplăcut. Ea fusese bine dispusă toată ziua, şi, în timp ce se apropiau de casa ei – „schimbă asta“, se gândi el brusc: casa *lor* – ea devenise şi mai bine dispusă. Îşi petrecuseră ultimele ore readucând pe tapet călătoria la New York, şi el îi recunoscuse expresia de mulţumire întipărită pe chip în timp ce traversau Pamlico River, apropiindu-se de faza finală a călătoriei lor.

Prima dată când fusese acolo, îşi aminti Jeremy, de-abia reuşise să găsească locul. Singura cotitură care ducea spre centrul comercial al oraşului se afla departe de şosea, aşa că nu nimerise cea mai apropiată ieşire şi se văzuse obligat să tragă maşina deoparte şi să se uite pe hartă. Dar, imediat ce o apucase pe Main Street, fusese fascinat.

În maşină, Jeremy clătină din cap, revizuindu-şi punctul de vedere. El se gândea la Lexie, nu la oraş. Oraşul, deşi bizar la modul în care erau toate oraşele mici, era oricum, numai încântător nu. Cel puţin, nu la prima vedere. Îşi aminti, gândindu-se la prima lui vizită, că oraşul i se păruse a se afla într-un regres lent. Centrul comercial ocupa doar câteva cvartale restrânse, cu foarte multe magazine desfiinţate, cu faţade dărăpănate şi cu vopseaua scorojindu-se, ajutate fără îndoială de noxele furgoanelor care părăseau oraşul. Boone Creek, cândva un oraş prosper, făcea eforturi să

[10] *Ziua Cârtiţei* (1993) – film regizat de Harold Ramis, cu Bill Murray şi Andie MacDowell în rolurile principale (n.tr.)
[11] Lanţuri de restaurante fast-food din Statele Unite (n.tr.)

reziste de când mina de fosfor şi fabrica de textile se închiseseră, şi, nu de puține ori, Jeremy se întrebase dacă oraşul avea să supraviețuiască.

Problema nu era clarificată încă. Dar, dacă acela era locul unde Lexie dorea să trăiască, atunci asta îi era suficient. În plus, odată ce treceai peste impresia că locul era un „viitor oraş-fantomă“, Boone Creek *devenea* pitoresc într-o manieră sudică, gen muşchi-spaniol-care-se-agață-de-ramurile-copacului. La confluența râului Boone Creek cu Pamlico River era o promenadă din scânduri de unde se vedeau bărcile cu pânze care navigau de-a lungul apei, şi, potrivit Camerei de Comerț, primăvara, azaleele şi sângerii plantați de la un capăt la celălalt al centrului comercial „explodau într-un amestec de culori, egalat poate doar de covorul de frunze din luna octombrie, ce te ducea cu gândul la un apus de soare deasupra oceanului“, indiferent de ceea ce însemna asta. Chiar aşa stând lucrurile, existau oamenii care făceau locul special, sau cel puțin aşa declarase în mod solemn Lexie. Asemenea multor locuitori provinciali, ea îi vedea pe oamenii care locuiau acolo ca pe familia ei. Dar Jeremy păstră pentru el constatarea că „familia“ cuprindea adeseori câteva mătuşi şi câțiva unchi nebuni, iar oraşul acela nu era cu nimic diferit. Oamenii de acolo dădeau cuvântului „personaj“ un înțeles cu totul nou.

Jeremy trecu pe lângă Lookilu Tavern – localul preferat al oamenilor după orele de muncă –, pe lângă pizzerie şi pe lângă frizerie. Ştia că după colț se afla un edificiu gotic masiv reprezentând biblioteca districtului, locul unde lucra Lexie. În timp ce îşi croiau drum pe strada care ducea spre Herbs, restaurantul pe care Doris, bunica lui Lexie, îl deținea, Lexie îşi îndreptă mai mult spatele. Ca o ironie a sorții, Doris fusese motivul pentru care Jeremy venise în oraş prima oară. În calitate de medium local, ea era în mod categoric unul dintre „personajele“ mai sus-amintite.

Chiar şi de la distanță, Jeremy zărea luminile care străluceau înăuntru la Herbs. Odinioară o casă victoriană, părea să domine capătul cvartalului. În mod ciudat, maşinile erau parcate în susul şi în josul străzii.

— Am crezut că Herbs este deschis numai pentru micul dejun şi prânz.

— Aşa e.

Aducându-şi aminte de mica „întrunire“ pe care primarul o dăduse în onoarea sa la vizita anterioară – la care participase parcă aproape toată lumea din district –, Jeremy se încordă în spatele volanului.

— Să nu-mi spui că ne aşteaptă.

Ea râse.

— Nu, o crezi sau nu, noi nu suntem buricul pământului. Este a treia zi

de luni din lună.

— Şi asta ce înseamnă?

— Înseamnă că este şedinţa consiliului orăşenesc. Şi, după asta, se joacă bingo.

Jeremy clipi de câteva ori.

— Bingo?

Ea dădu din cap.

— Asta îi determină pe oameni să vină la şedinţe.

„Nu-ţi da cu părerea. Este doar o lume diferită, asta-i tot. Cui îi pasă dacă niciunul dintre cei pe care îi cunoşti nu a jucat de fapt niciodată bingo?“ îşi zise el în gând, dar cu voce tare nu rosti decât:

— Ah!

Observându-i expresia, Lexie zâmbi.

— Nu-i critica. Nu vezi toate maşinile acestea? Înainte de a începe să se joace bingo, nu venea nimeni aici. Se oferă şi premii.

— Lasă-mă să ghicesc. A fost ideea primarului Gherkin?

Ea râse.

— A cui altcuiva?

Primarul Gherkin era aşezat către un capăt al încăperii, înghesuit în spatele a două mese care fuseseră împinse una spre cealaltă. Pe ambele părţi se aflau doi oameni pe care Jeremy îi recunoscu ca fiind membri ai consiliului orăşenesc; unul era un avocat costeliv, celălalt un medic corpolent. La colţul mesei se afla Jed, care stătea cu braţele încrucişate şi cu o căutătură mânioasă. Jed, cel mai masiv om pe care Jeremy îl văzuse vreodată, avea chipul ascuns în cea mai mare parte de o barbă şi de o coamă sălbatică de păr care îl trimiteau pe Jeremy cu gândul la un mamut lânos. Asemănarea i se potrivea, socoti Jeremy, nu numai pentru că Jed era proprietarul complexului Greenleaf Cottages – unicul complex cu camere de închiriat din oraş –, dar şi pentru că era singura persoană din oraş care împăia animale. Timp de o săptămână, Jeremy dormise într-o cameră de la Greenleaf, înconjurat de exemplare împăiate ale unor specii de creaturi cunoscute în acea parte de lume.

Erau doar locuri în picioare; oamenii stăteau înghesuiţi în jurul meselor cu bilete de bingo împrăştiate dinaintea lor, marcând frenetic căsuţele potrivite în timp ce Gherkin vorbea la microfon. Un nor de fum de ţigară plutea în aer, în ciuda ventilatoarelor care zbârnâiau deasupra. Majoritatea purtau pantaloni de lucru, cămăşi din stofă ecosez şi şepci NASCAR, încât

Jeremy avu impresia că îşi luaseră cu toţii articolele de îmbrăcăminte de la magazinul universal local, în care toate mărfurile se vindeau cu 5 sau 10 cenţi. Îmbrăcat din cap până în picioare în negru – garderoba preferată a newyorkezilor –, Jeremy avu senzaţia ciudată că înţelegea dintr-odată cum trebuie să se fi simţit Johnny Cash atunci când urca pe scenă fredonând cântece country la vreun târg de ţară.

Jeremy de-abia reuşea să-l audă pe primar vorbind la microfon, în încercarea lui de-a acoperi zgomotul.

— B–11… N–26…

Cu fiecare număr strigat, mulţimea devenea şi mai gălăgioasă. Cei care nu fuseseră suficient de norocoşi să aibă loc la o masă îşi rezemau biletele de pervazurile ferestrelor şi de pereţi; coşuri cu turte de mălai erau date gata fără oprire, ca şi cum orăşenii ar fi avut nevoie de stimulente ca să-şi calmeze nervii în căutarea lor înverşunată de câştig. Lexie şi Jeremy îşi făcură loc prin mulţime şi dădură cu ochii de Doris, care aşeza alte coşuri cu turte de mălai pe o tavă. Mai într-o parte, Rachel, chelneriţa din restaurant, care cam cocheta cu clienţii, îndepărta fumul de ţigară. Spre deosebire de New York, în Boone Creek nu erau restricţii în privinţa fumatului – de fapt, părea să fie aproape la fel de popular ca însuşi jocul de bingo.

— Aud cumva clopotele de nuntă? intonă primarul.

Brusc, strigarea numerelor de bingo încetă, singurul zgomot rămânând cel al ventilatoarele care zbârnâiau. Toate feţele din restaurant se întoarseră să se holbeze spre Lexie şi Jeremy. Jeremy nu văzuse în viaţa lui atât de multe ţigări atârnând de pe buze. Apoi, aducându-şi aminte cum proceda lumea de acolo, dădu din cap şi făcu semn cu mâna.

Lumea îi răspunse în acelaşi fel.

— Nu staţi în cale… trecem… o auzi Jeremy pe Doris strigând.

Oamenii se agitară, începând să se împingă unii în alţii, să facă loc, şi Doris apăru în faţa lor. Imediat o strânse pe Lexie în braţe.

Când Doris îi dădu drumul, se uită de la Lexie la Jeremy şi înapoi la Lexie. Cu coada ochiului, Jeremy observa mulţimea făcând acelaşi lucru, de parcă şi ei ar fi făcut parte din reuniune. Dar, ţinând cont de apropierea lor, probabil că erau.

— Ei poftim, rosti Doris. Născută şi crescută în sud, lăsă impresia că ar fi rostit doar ultimele trei litere. Vă aşteptam să vă întoarceţi acasă un pic mai târziu.

Lexie făcu semn cu capul spre Jeremy.

— Îi poți mulțumi vitezomanului de aici. El consideră limitarea vitezei mai mult ca pe o directivă decât ca pe o regulă adevărată.

— Bravo ție, Jeremy, zise Doris, făcând semn cu ochiul. Ah, avem atât de multe de discutat! Vreau să aud totul despre săptămâna petrecută în New York. Vreau să îmi povestiți totul despre toate lucrurile. Şi unde este inelul acela despre care îmi spuneai?

Toată lumea aruncă o privire spre inelul lui Lexie. În timp ce Lexie îşi ridică mâna, toate gâturile se întinseră. Câteva exclamații de uimire se ridicară din mulțime. Oamenii începură să se apropie să se uite mai bine, iar Jeremy simți respirația cuiva în ceafă.

— Ei bine, ăsta e un inel comun, auzi Jeremy pe cineva spunând în spatele său.

— Ridică-l puțin, Lex, adăugă o altă persoană.

— Seamănă cu alea cubice de zirconiu de la Home Shopping Network, veni cu ideea o femeie.

Pentru prima oară, Lexie şi Doris păreau să înțeleagă că erau în centrul atenției.

— În ordine, în ordine… spectacolul s-a terminat, oameni buni, zise Doris. Lăsați-mă să vorbesc singură cu nepoata mea. Avem multe de discutat. Făceți-ne puțin loc!

Printre murmure de dezamăgire, mulțimea încercă să se retragă, dar efectiv nu se putea merge nicăieri. Oamenii mai că se călcau pe picioare.

— Să mergem în spate, sugeră Doris în cele din urmă. Veniți după mine…

Doris o apucă pe Lexie de mână şi porniră amândouă. Jeremy se lupta să țină pasul cu ele în timp ce se îndreptau spre biroul lui Doris aflat dincolo de bucătărie.

Odată ajunşi, Doris o bombardă pe Lexie cu întrebări. Lexie îi povesti despre vizita la Statuia Libertății, în Times Square şi, desigur, la Empire State Building. Cu cât discutau mai precipitat, cu atât accentul de sudiste era mai evident, aşa că, în ciuda încercărilor lui Jeremy de a nu rămâne în urmă, acesta nu izbuti să urmărească tot ce ziceau. Reuşi să descifreze faptul că lui Lexie îi plăcuse familia lui, dar se dovedi mai puțin emoționată când afirmă că seara îi amintise de o situație pe care „se poate s-o fi văzut în *Everybody Loves Raymond*[12], dacă nu de şase ori mai serioasă, cu rude prin alianță nebune într-un mod oarecum diferit“.

[12] *Dragul de Raymond* – serial de comedie, desfăşurat pe durata a nouă sezoane (1996-2005) la CBS. (n.tr.)

— Sună distractiv, zise Doris. Acum lasă-mă să mă uit mai bine la inel!

Lexie întinse din nou mâna, fălindu-se ca o şcolăriță. Doris surprinse privirea lui Jeremy.

— Tu ai ales ăsta?

Jeremy ridică din umeri.

— Cu puțin ajutor.

— Este minunat.

În momentul acela, Rachel îşi băgă capul pe uşă.

— Hei, Lex. Hei, Jeremy. Scuze pentru deranj, dar turtele de mălai sunt pe sfârşite, Doris. Vrei să încep eu încă un rând?

— Păi, da. Dar stai, înainte de a pleca, vino să vezi inelul lui Lexie.

Inelul. Femeilor din toată lumea le făcea plăcere să privească inelul, chiar mai mult decât le făcea plăcere să rostească cuvântul „logodnică".

Rachel se apropie. Cu părul ei roşcat şi silueta ca de trestie, era la fel de atrăgătoare ca înainte, cu toate că Jeremy se gândi că părea mai obosită decât de obicei. În liceu, Rachel şi Lexie fuseseră cele mai bune prietene, şi, deşi încă apropiate – era imposibil să nu fii apropiat de cineva într-un oraş de mărimea aceluia –, se îndepărtaseră când Lexie plecase la facultate. Rachel cercetă inelul.

— E splendid, zise ea. Felicitări, Lex. Şi ție la fel, Jeremy. Tot oraşul a fost în mare fierbere când s-a aflat.

— Mulțumesc, Rach, zise Lexie. Cum merg lucrurile cu Rodney?

Rodney, ajutorul de şerif local pasionat de haltere, tânjise după Lexie de când erau copii, şi nu fusese deloc bucuros când Lexie şi Jeremy formaseră un cuplu. Dacă Rodney n-ar fi început să se întâlnească imediat după aceea cu Rachel, cu siguranță ar fi preferat ca Jeremy să rămână în New York.

Rachel şovăi.

— Merg.

Lexie o privi în tăcere, înțelegând că nu era cazul să insiste. Rachel îşi dădu la o parte o şuviță de păr de pe obraz.

— Ascultă, mi-ar plăcea să stau şi să discutăm, dar dincolo e o adevărată grădină zoologică. Habar n-am de ce l-ați lăsat pe primar să folosească locul ăsta pentru asemenea adunări. Lumea înnebunește când se ajunge la turtele de mălai şi la bingo. Ne vedem mai târziu. Poate voi avea mai mult timp să discutăm.

De îndată ce Rachel plecă, Lexie se aplecă spre Doris.

— E totul în regulă?

— O, e treaba ei şi-a lui Rodney, zise Doris făcând semn cu mâna ca şi

cum astea ar fi fost ştiri vechi. Au avut un fel de ceartă scurtă cu câteva zile în urmă.

— Nu din cauza mea, sper.

— Nu, nu, bineînțeles că nu, o linişti Doris, dar Jeremy nu era convins.

În ciuda faptului că Rodney se întâlnea cu Rachel, Jeremy nu avea nicio îndoială că mai era încă îndrăgostit de Lexie. Pasiunile nebuneşti, chiar şi cele de la maturitate, nu se uitau deloc uşor, iar cearta părea să coincidă cu vestea logodnei lor.

— În sfârşit, iată-vă! zise primarul Gherkin, întrerupând gândurile lui Jeremy.

Gherkin, supraponderal şi chel, era de-a dreptul orb când venea vorba despre culorile hainelor pe care le purta. În seara aceea, avea pantaloni roşu-închis din poliester şi o cămaşă galbenă cu o cravată colorată. Politician desăvârşit, nu părea niciodată să tragă aer în piept în timp ce vorbea. Şi vorbea de-adevăratelea – omul era un veritabil taifun al cuvintelor.

După cum era de aşteptat, Gherkin merse mai departe.

— … vă ascundeți în spate… zău, dacă n-aş avea destulă experiență, aş zice că făceați planuri secrete să fugiți pe ascuns şi să lipsiți oraşul ăsta de ceremonia pe care o merită în mod cinstit. Se apropie greoi, apucă mâna lui Jeremy şi o scutură în sus şi în jos. Mă bucur să te văd. Mă bucur să te văd, zise el într-un final înainte de a continua. Îmi imaginez scuarul oraşului inundat de lumini, sau poate exact acolo, pe treptele de la bibliotecă. Cu destulă reclamă şi puțină planificare, am putea fi în stare să-l facem pe guvernator să ia parte la petrecere. Este un prieten de-al meu, şi, dacă nunta va coincide cu campania sa, ei bine, nu se ştie niciodată, încheie el, uitându-se la Jeremy şi ridicând din sprâncene.

Jeremy îşi drese glasul.

— Nici măcar nu am discutat încă despre nuntă, dar, de fapt, ne gândeam la ceva mult mai restrâns.

— Restrâns? Fugi de-aici! Nu se întâmplă în fiecare zi ca una dintre figurile cele mai proeminente ale oraşului nostru să se căsătorească cu o adevărată vedetă.

— Sunt jurnalist, nu vedetă. Îmi imaginam că terminasem cu asta…

— Nu trebuie să fii modest, Jeremy. Parcă şi văd… Se uită cu ochii pe jumătate închişi, ca şi cum chiar ar fi putut vedea. Astăzi, articole pentru *Scientific American;* mâine, talk-show-ul tău, emis spre publicul din lumea largă chiar de aici, din Boone Creek, Carolina de Nord.

— Nu sunt foarte convins…

— Trebuie să gândeşti în stil mare, prietene. În stil mare. Păi da, fără vise, Columb nu ar fi navigat niciodată spre Lumea Nouă, iar Rembrandt n-ar fi ales niciodată un penel. Îl lovi pe Jeremy cu palma pe spate, apoi se înclină şi o sărută pe Lexie pe obraz. Şi tu eşti chiar mai drăguță decât de obicei, domnişoară Lexie. În mod categoric, logodna îți prieşte, draga mea.

— Mulțumesc, Tom, zise Lexie.

Doris îşi dădu ochii peste cap, şi era gata să-l alunge din încăpere când Gherkin îşi îndreptă din nou atenția spre Jeremy.

— Te deranjează dacă discutăm afaceri pentru o clipă? Nu aşteptă răspunsul. Acum, aş da dovadă de neglijență, ca slujitor al statului, dacă nu te-aş întreba dacă ai avea de gând să scrii ceva special despre Boone Creek, acum că vei locui aici. Ar putea fi o idee bună. Şi un lucru favorabil şi pentru oraş. De exemplu, ştiai că trei dintre cei patru draci-de-mare de primă mână întâlniți vreodată în Carolina de Nord au fost pescuiți din Boone Creek? Gândeşte-te numai… trei din cei patru de primă mână. E posibil ca apa să aibă, pur şi simplu, ceva magic în ea.

Jeremy nu ştia ce să spună. Desigur, redactorului său i-ar fi plăcut un asemenea subiect. Mai ales titlul: „Apa magică atrage dracii-de-mare giganți“. Nicio şansă. El era deja într-o situație delicată pentru că plecase din New York; la prima reducere de personal de la revistă, avea el bănuiala ascunsă că avea să fie în capul listei celor care urmau să plece. Nu că avea nevoie de banii de acolo; cea mai mare parte a câştigului său provenise din articolele scrise ca jurnalist liber-profesionist pe care le vânduse altor reviste şi ziare, iar el făcuse nişte investiții inspirate în decursul anilor. Avea mai mult decât era necesar ca să supraviețuiască pentru o vreme, dar editorialul de la *Scientific American* îl ajuta să-şi mențină categoric profilul la o cotă mai înaltă de apreciere.

— De fapt, deja am pregătite următoarele şase editoriale. Şi nu m-am hotărât asupra următorului articol, dar voi avea în vedere dracii-de-mare giganți.

Primarul dădu din cap încântat.

— Aşa să faci, prietene. Şi, ascultă, vreau să salut în mod oficial întoarcerea voastră în oraş. Nu vă spun cât de emoționat sunt că ați ales ca minunata noastră comunitate să fie căminul vostru permanent. Dar trebuie să mă întorc la jocul de bingo. Rhett strigă numerele, dar, cum abia reuşeşte să citească, mă tem că ar putea face vreo greşeală, iar mulțimea s-ar dezlănțui. Numai Dumnezeu ştie ce vor face surorile Garrison dacă vor

avea impresia că au fost păcălite.

— Lumea chiar ia acest bingo în serios, fu de acord Doris.

— Vorbe mai adevărate n-au fost nicicând rostite. Acum, dacă vreți să mă scuzați, mă cheamă datoria.

Cu o întoarcere rapidă, uluitoare, având în vedere talia bărbatului, ieşi din încăpere, iar Jeremy nu reuşi decât să clatine din cap. Doris aruncă o privire dincolo de uşă, să se asigure că nu mai venea nimeni altcineva, şi apoi se aplecă spre Lexie. Făcu semn spre abdomenul nepoatei sale.

— Cum te simți?

Ascultându-le pe Doris şi pe Lexie vorbind în şoaptă despre sarcina lui Lexie, Jeremy se trezi gândindu-se că exista ceva ironic în faptul de a avea şi de a creşte copii.

Majoritatea oamenilor erau conştienți de responsabilitatea pe care o implicau naşterea şi creşterea unui copil. Din experiența fraților şi a soțiilor lor, ştia cât de mult se schimbaseră viețile lor odată cu apariția unui copil; nu mai dormeau în weekenduri, de pildă, şi nu mai ieşeau în oraş, la cină, când aveau chef. Dar susțineau că nu îi deranja, de vreme ce priveau creşterea unui copil ca pe un act altruist, un act în care erau dispuşi să facă sacrificii pentru binele copiilor lor. Şi nu erau singurii care gândeau aşa. În Manhattan, Jeremy ajunsese să creadă că modul acela de a privi lucrurile era adesea dus la extreme. Toți părinții pe care îi cunoştea se încredințau că odraslele lor frecventau cele mai bune şcoli, aveau cei mai grozavi profesori de pian şi participau la taberele sportive potrivite, toate cu scopul de a da într-o bună zi copilului posibilitatea de a urma o facultate din Ivy League[13].

Dar altruismul acela nu presupunea în realitate egoism?

Jeremy se gândi că aici intervenea ironia. În definitiv, nu era ca şi cum oamenii ar fi simțit nevoia să aibă copii. Nu, el ştia că hotărârea de a avea un copil era în esență legat de două lucruri: Era următorul pas logic într-o relație, dar, în mod secret, era şi o dorință ascunsă în adâncul sufletului de a crea o versiune miniaturizată a *ta. Tu* fiind foarte deosebit, era pur şi simplu de neconceput ca omenirea să nu aibă parte decât de un singur exemplar din *tine.* Cât despre restul? Sacrificiile care duceau la Ivy League? Jeremy era convins că până şi un copil de cinci ani ştia despre Ivy League, motivat doar de faptul că era ceva important pentru părinți. Cu alte

[13] Grup de universități şi colegii din nord-estul Statelor Unite, recunoscute pentru prestigiul academic şi social (Princeton, Yale, Harvard, Columbia etc.) (n.tr.)

cuvinte, Jeremy ajunsese la concluzia că majoritatea părinților doreau să creeze nu numai un *tu,* ci un *tu superior,* pentru că niciun părinte nu visează ca, la o petrecere, treizeci de ani mai târziu, să spună lucruri de genul: „O, Jimmie se descurcă minunat! Este eliberat condiționat şi aproape a scăpat de dependența de droguri“. Nu, ei doresc să spună: „Emmett, pe lângă că va deveni multimilionar, tocmai şi-a terminat doctoratul în microbiologie, iar *The New York Times* a publicat un articol despre cea mai recentă cercetare a sa, care e posibil să ducă la găsirea unui tratament pentru cancer“.

Fără îndoială, niciuna dintre acele chestiuni nu aveau de-a face cu Lexie şi cu Jeremy, aşa că Jeremy simți oarecum nevoia să constate acest lucru. Ei nu erau viitorii părinți tipici, pentru simplul motiv că sarcina nu fusese planificată. La acea vreme nu se gândeau la „tu şi eu“, şi nici nu fusese următorul pas logic în relația lor, de vreme ce, din punct de vedere tehnic, nu prea avuseseră o relație. Nu, copilul lor fusese conceput din dragoste şi tandrețe, fără niciun pic de egoism caracteristic altor părinți. Ceea ce însemna că el şi Lexie erau mai buni şi mai altruişti, iar, cu timpul, socoti Jeremy, acel altruism avea să-i dea copilului lor cea mai importantă mână de ajutor când avea să fie acceptat la Harvard.

— Eşti bine? întrebă Lexie. Ai fost cam tăcut de când am plecat de la Herbs.

Era aproape ora zece, iar Lexie şi Jeremy erau acasă la ea, o vilă mică, alterată de intemperii, care avea în spate o pădurice de pini vechi. Dincolo de fereastră, Jeremy urmărea vârfurile copacilor care se balansau în adierea vântului în timp ce, în lumina lunii, acele coniferelor păreau aproape argintii. Lexie se cuibărea sub brațul său când stăteau pe canapea. O lumânare mică licărea la un capăt al mesei aruncând lumină pe o farfurie cu mâncare pe care Doris o pregătise pentru ei.

— Tocmai mă gândeam la copilaş, recunoscu Jeremy.

— Serios? zise ea, ridicându-şi capul într-o parte.

— Da, serios. Ce? Nu crezi că mă gândesc la copilaş?

— Nu, nu-i asta. Dar am avut impresia că erai oarecum tulburat când eu şi Doris discutam despre fetiță. Şi ce gândeai?

El o trase mai aproape, socotind că era cel mai bine să nu pomenească acum cuvântul „egoist“.

— Mă gândeam ce copilaş norocos va fi să te aibă ca mamă.

Ea zâmbi înainte de a se întoarce să-l studieze.

— Sper că fiica noastră are gropițe ca ale tale.

— Îți plac gropițele mele?

— Le ador. Dar sper că are ochii mei.

— Ce este în neregulă cu ochii mei?

— Nu este nimic în neregulă cu ochii tăi.

— Dar ai tăi sunt mult mai frumoşi? Țin să-ți spun că mama îmi adoră ochii.

— Şi eu. Ochii tăi sunt seducători. Nu vreau ca fiica noastră să aibă ochi seducători. E doar un copilaş.

El râse.

— Altceva?

Ea îl privi concentrată.

— Vreau să aibă şi părul meu. Şi nasul meu, şi bărbia mea. Îşi dădu o şuviță de păr după ureche. Şi fruntea mea.

— Fruntea ta?

Ea dădu din cap.

— Tu ai un rid între sprâncene.

El îşi duse absent un deget la frunte, ca şi cum n-ar fi observat niciodată ridul acela.

— E din cauză că mă încrunt. Îi demonstră. Vezi? Mă concentrez profund. Gândesc. Nu vrei ca fiica noastră să gândească?

— Afirmi că vrei ca fiica noastră să aibă riduri?

— Mă rog… nu, dar tu spui că tot ce am eu frumos sunt gropițele?

— Ce zici dacă ar avea urechile tale?

— Urechile? Nimănui nu-i pasă de urechi.

— Cred că urechile tale sunt încântătoare.

— Pe bune?

— Urechile tale sunt perfecte. Probabil sunt cele mai perfecte urechi din lume. Am auzit lumea discutând despre cât de minunate sunt urechile tale.

El râse.

— De acord, să aibă urechile mele şi gropița, iar de la tine ochii, nasul, bărbia şi fruntea. Altceva?

— Ce-ai spune dacă ne-am opri? N-aş vrea să-mi imaginez ce-ai gândi dacă ți-aş zice că vreau să aibă şi picioarele mele. Pari foarte susceptibil acum.

Nu sunt susceptibil. Dar, întâmplător, cred că am ceva mai mult de oferit decât urechi şi gropițe. Şi picioarele mele… în sfârşit, au sucit mințile, dacă într-adevăr vrei să ştii.

Ea chicoti.

— Bine, bine, zise ea, ți-ai impus punctul de vedere. Ce idei ai pentru nuntă?

— Schimbăm subiectul?

— Dar trebuie să discutăm. Sunt sigură că vrei să te implici.

— Cred că voi lăsa asta la latitudinea ta.

— Mă gândeam să aibă loc lângă far. Afară, lângă vilă?

— Îmi amintesc, zise el ştiind, că făcea aluzie la Farul Cape Hatteras, unde se căsătoriseră părinții ei.

— Este un parc ce aparține statului, așa că va trebui să obținem o autorizație. Dar mă gândeam pentru sfârşitul primăverii sau începutul verii. Nu vreau să-mi apară burtica în poze.

— Mda, înțeleg. În definitiv, nu dorești să-și închipuie cineva că ești însărcinată. Ce ar spune lumea?

Ea râse.

— Deci n-ai nicio părere despre nuntă? Ceva deosebit la care ai visat întotdeauna?

— Sincer, nu. Acum, păreri despre petrecerea burlacilor, asta-i altceva…

Ea îi trase, în glumă, un pumn în burtă.

— Ai grijă ce faci, îl necăji ea. Apoi, potolindu-se, adăugă: Mă bucur că ești aici.

— Şi eu mă bucur că sunt aici.

— Când vrei să mergem să căutăm casă?

Schimbările acelea bruşte în conversație îl făceau pe Jeremy să-şi aducă permanent aminte că viața sa luase dintr-odată o întorsătură drastică.

— Poftim?

— Să căutăm o casă. O să fim nevoiți să cumpărăm o casă.

— Îmi imaginam că o să locuim aici.

— Aici? Locuința asta e micuță. Unde o să fie biroul tău?

— În dormitorul de rezervă, zise el. Este loc berechet.

— Şi copilaşul? Unde o să doarmă?

A da, copilaşul. I se părea uimitor că uitase, pentru o clipă de copilaş.

— Ai ceva în minte?

— Cred că mi-ar plăcea ceva cu ieşire spre apă, dacă e în regulă şi pentru tine.

— Apă sună minunat.

Chipul ei căpătă o expresie aproape visătoare în timp ce continuă:

— Şi să aibă o verandă mare. Un loc plăcut, cu camere spaţioase şi ferestre care să lase soarele să pătrundă în interior. Şi un acoperiş de tablă. N-ai trăit până ce n-ai auzit ploaia căzând pe un acoperiş de tablă. Este cel mai romantic sunet din lume.

— Pot să trăiesc cu sunete romantice.

Ea se încruntă, gândindu-se la replicile lui.

— Eşti teribil de liniştit.

— Uiţi că am trăit într-un apartament în ultimii cincisprezece ani. Noi ne facem griji pentru diverse alte lucruri, ca, de pildă, dacă funcţionează liftul.

— Din câte îmi amintesc, cel din blocul tău nu funcţiona.

— Ceea ce ar trebui să-ţi dea de înţeles că nu sunt mofturos.

Ea zâmbi.

— Nu putem merge săptămâna asta. Sunt convinsă că mă aşteaptă un munte de hârtii la bibliotecă, şi va dura ceva timp să le pun la punct. Dar poate că până la sfârşitul săptămânii putem merge să ne uităm.

— Sună bine.

— Ce ai de gând să faci cât timp voi lucra?

— Probabil că voi smulge petale de flori, prăpădindu-mă de dorul tău.

— Serios.

— Păi, ei bine, voi încerca să-mi aranjez lucrurile pe aici şi să îmi fac un program cât de cât. Să montez computerul şi imprimanta, să văd dacă obţin o viteză acceptabilă de navigare pe internet. Îmi place să am gata cel puţin patru sau cinci articole dinainte, aşa încât, dacă apare o temă bună, să am timp să lucrez la ea. În plus, asta îl face pe redactorul meu să doarmă mai liniştit.

Ea rămase tăcută, pe gânduri.

— Nu cred că vei putea avea acces de mare viteză la Greenleaf. Nici măcar nu există cablu acolo.

— Cine vorbeşte despre Greenleaf? Mă gândeam că voi monta totul aici.

— Atunci ai putea la fel de bine să foloseşti biblioteca. Adică, de vreme ce vei sta la Greenleaf.

— Cine spune că voi sta la Greenleaf?

Ea se strecură pe sub braţul lui şi îl privi fix în faţă.

— Unde în altă parte să stai?

— Îmi imaginam că voi sta pur şi simplu aici.

— Cu mine? întrebă ea.

— Da, cu tine, zise el, ca şi cum răspunsul era evident.

— Dar nu suntem căsătoriţi încă.

— Şi?

— Ştiu că e demodat, dar aici cuplurile nu locuiesc împreună înainte de a se căsători. Lumea din oraş n-ar privi asta cu ochi buni. S-ar înţelege că dormim împreună.

El o privi mirat, fără să se străduiască să-şi ascundă confuzia.

— Dar dormim împreună. Eşti însărcinată, ai uitat?

Ea zâmbi.

— Voi fi prima care recunoaşte că nu prea are sens, şi, dacă ar fi după mine, ai rămâne. Şi ştiu că lumea va afla în cele din urmă că sunt însărcinată, dar nebunia e că cei de aici înţeleg că oamenii fac greşeli. Sunt cât se poate de bucuroşi să ierte greşelile, dar asta nu înseamnă totuşi că ar accepta să locuim împreună. Se va discuta pe la spatele nostru, se va bârfi, şi va fi nevoie de mult timp ca să se uite că „am trăit în păcat". Şi ani în şir vor discuta despre noi. Ea clătină din cap înainte de a se întinde după mâna lui. Ştiu că sunt o grămadă de întrebări, dar vrei să faci asta pentru mine?

Lăsându-se pe spate, Jeremy îşi aduse aminte cum era la Greenleaf: un şir vechi de barăci aşezate în mijlocul unei mlaştini cunoscute pentru soiurile de şerpi veninoşi; Jed, proprietarul înspăimântător care nu vorbea; animalele împăiate care decorau toate încăperile. Greenleaf. Dumnezeule mare!

— Mda, zise el, de acord. Dar… la Greenleaf?

— Unde în altă parte? Dacă vrei, este un adăpost în spatele restaurantului lui Doris, şi cred că are o baie, dar nu e la fel de frumos ca la Greenleaf.

Cu gândul la Greenleaf, Jeremy înghiţi în sec.

— Jed mă sperie, recunoscu el.

— Ştiu, zise ea. Mi-a spus asta când am făcut rezervarea, dar mi-a promis să fie mai binevoitor, acum, că eşti cetăţean al oraşului. Şi vestea bună e că nu-ţi va cere tariful obişnuit, pentru că vei sta o bună bucată de vreme. Vei obţine o reducere.

— Ce noroc pe mine, zise Jeremy uşor forţat.

Ea îşi plimbă degetul pe braţul lui.

— Mă voi revanşa faţă de tine. De exemplu, dacă eşti discret, mă poţi vizita oricând. Şi chiar îţi voi pregăti cina.

— Discret?

Ea dădu din cap.

— Asta înseamnă că ar fi indicat să nu-ți lași mașina parcată în față, sau, dacă totuși o lași, ar fi de dorit să pleci înainte de răsăritul soarelui, ca nimeni să nu te vadă.

— De ce mă simt brusc ca și cum aș avea șaisprezece ani și m-aș furișa pe la spatele părinților mei?

— Pentru că exact asta o să facem. Numai că oamenii de aici nu sunt la fel de înțelegători ca părinții. Sunt mult mai răi.

— Atunci de ce locuim aici?

— Pentru că mă iubești, zise ea.

PATRU

În decursul lunii următoare, Jeremy începu să se adapteze la viața sa din Boone Creek. În New York, primele semne ale primăverii apăreau în aprilie, dar în Boone Creek totul se petrecea cu câteva săptămâni mai devreme, cam pe la începutul lunii martie. Copacii înmugureau, diminețile reci lăsau treptat loc celor răcoroase, și, în zilele când nu ploua, temperaturile după-amiezilor blânde le puteai face foarte bine față doar cu o cămașă cu mâneci lungi. Pajiștile, maronii în cursul iernii, când centipedele zăceau inactive, începeau să revină lent și aproape imperceptibil la verdele de smarald, ajungând la bine-cunoscuta lor culoare exact când înfloreau sângerii și azaleele. Aerul era înmiresmat de parfum de pin și de briză, în timp ce seninul cerului, întrerupt doar de pete răzlețe de nori, se întindea dincolo de linia orizontului. Până ce Idele lui Martie veneau și plecau, orașul însuși părea mai strălucitor și mai plin de viață; era ca și cum amintirea lui despre felul în care arăta locul iarna n-ar fi fost decât un vis întunecat.

Mobilierul său, care sosise în sfârșit, se afla depozitat în adăpostul din spatele restaurantului lui Doris, și existau momente, în timp ce stătea la Greenleaf, când se întreba dacă nu s-ar fi simțit mai bine cu mobila sa. Nu că nu se obișnuise cu ideea că Jed îi era singurul vecin; Jed nu-i adresase încă niciun cuvânt, dar era destul de bun la preluarea mesajelor ocazionale. Erau dificil de citit și uneori pătate cu… ceva – lichid de îmbălsămare, poate, sau cine știe ce altceva cu care împăia creaturile –, dar, orice ar fi fost, ajuta bilețelele să se lipească direct pe ușă, așa că nici Jed și nici

Jeremy nu luau în seamă pata siropoasă rămasă pe hârtie.

Jeremy intrase, de altfel, într-un fel de rutină. Lexie avusese dreptate – la Greenleaf nu exista nici cea mai mică posibilitate de acces la internetul de mare viteză, dar el găsise o modalitate de a intra în rețea să-şi recupereze e-mailurile şi să caute cu viteză redusă – putea aştepta şi cinci minute până să se încarce o pagină. Un lucru bun era că, din cauza vitezei reduse de navigare pe internet, avea un motiv să se îndrepte spre bibliotecă aproape în fiecare zi. Uneori, el şi Lexie stăteau de vorbă în biroul ei, alteori mergeau să ia prânzul, dar, după aproape o oră petrecută împreună, ea spunea ceva de genul: „Ştii că mi-ar plăcea să stau la taifas cu tine toată ziua, dar am ceva de terminat“. El înțelegea aluzia şi se întorcea la unul dintre computerele unde îşi stabilise reşedința pe durata căutărilor sale. Agentul lui, Nate, îl sunase în repetate rânduri, lăsându-i mesaje şi întrebând dacă Jeremy avea vreo idee grozavă pentru un articol viitor, „deşi afacerea cu televiziunea nu este încă moartă!“ Ca majoritatea agenților, Nate era un optimist incurabil. Jeremy rareori avea răspunsul înaintea lui Nate. De când se mutase în sud, nu descoperise nicio temă de reportaj şi nu mai scrisese niciun articol. Cu atât de multe pe cap, era destul de uşor să devii confuz.

Sau cel puțin aşa încerca el să se convingă. Adevărul era că avusese câteva idei, dar nu ieşise nimic din ele. Ori de câte ori se aşeza să scrie, era ca şi cum creierul i se transforma într-o masă vâscoasă, şi degetele îi deveneau artritice. Scria o propoziție sau două, se uita cincisprezece până la douăzeci de minute, evaluându-şi munca, şi, în cele din urmă, ştergea. Îşi petrecea zile întregi scriind şi ştergând fără să ajungă la niciun rezultat în final. Uneori se întreba de ce tastatura părea dintr-odată inamicul lui, dar lăsa deoparte supărarea, ştiind că avea lucruri mult mai importante la care să se gândească.

Ca de pildă Lexie. Şi nunta. Şi copilaşul. Şi, desigur, petrecerea burlacilor. De când Jeremy plecase, Alvin se străduise să stabilească data exactă, dar asta depindea de administrația parcului. În ciuda aluziilor nesfârşite din partea lui Lexie pe marginea acestui subiect, Jeremy nu fusese în stare să găsească la telefon pe cineva care ar fi putut să-l ajute. În final, îi spusese lui Alvin să stabilească petrecerea burlacilor pentru ultimul weekend din aprilie – cu cât mai repede, cu atât mai bine –, iar Alvin pusese receptorul în furcă chicotind de încântare şi cu promisiunea să organizeze o noapte de neuitat.

Nici nu trebuia prea mult. Oricât de mult s-ar fi… obişnuit aici, Boone

Creek, nu era New York, şi îşi dădu seama că îi lipsea locul. De acord, ştiuse că erau multe de pus la punct înainte să se mute acolo, dar era totuşi uimit că nu avea absolut nimic de făcut. În New York, nu trebuia decât să iasă din apartament, să meargă două străzi în orice direcţie, şi găsea o mulţime de filme de văzut, de la cel mai recent film de acţiune până la vreun film artistic franţuzesc. Boone Creek nu avea nici măcar o sală de cinema, iar cea mai apropiată – în Washington – avea doar trei ecrane, dintre care unul părea să difuzeze continuu numai ultimul desen animat de la Disney. În New York, găsea mereu un restaurant nou de încercat şi mâncare potrivită, indiferent de dispoziţia în care era, de la mâncare vietnameză la cea italiană, grecească sau etiopiană; în Boone Creek, cina la restaurant însemna ori pizza la cutie, ori mâncare gătită la Ned's Dinner, un local unde totul era prăjit, iar aerul din încăpere era atât de uleios, încât trebuia să-ţi ştergi fruntea cu un şervеţel înainte de plecare. Într-adevăr, auzise fără să vrea lumea discutând la tejghea despre cel mai bun mod de a pregăti slănina pentru a fi cea mai gustoasă şi despre cantitatea de chefal – ce mai era şi acela – de adăugat la varză înainte de a garnisi toată mâncarea cu unt. Lasă-i pe sudici să găsească o modalitate de a prepara legumele cât mai nesănătos!

Probabil că judeca totul prea aspru, dar fără restaurante şi cinematografe, ce variante aveau tinerele cupluri? Chiar dacă doreai să faci o plimbare prin oraş, puteai merge doar câteva minute în orice direcţie înainte de a te vedea nevoit să te întorci. Lexie, bineînţeles, nu găsea nimic neobişnuit în legătură cu toate acele lucruri şi părea cât se poate de mulţumită să stea pe verandă după orele de muncă, sorbind ceai dulce sau limonadă şi făcând semn cu mâna vreunui trecător ocazional care se plimba tacticos pe stradă. Sau, dacă natura coopera şi se întâmpla să fie furtună, distracţia nopţii era să stai pe verandă în aşteptarea fulgerelor. Ca nu cumva să fie dezamăgit de întreaga idee a statului pe verandă, Lexie îl asigură ulterior că „vara, poţi vedea atât de mulţi licurici, încât gândul îţi va zbura la Crăciun".

— Abia aştept, răspunse Jeremy oftând.

Dar era şi ceva pozitiv în toate astea: în ultimele săptămâni Jeremy îşi văzuse în sfârşit visul cu ochii: achiziţionarea primei sale maşini. O fi vreo caracteristică bărbătească, dar de îndată ce înţelesese că urma să se mute în Boone Creek, ăsta fusese unul dintre lucrurile pe care abia le aştepta. În decursul anilor, nu economisise şi nu investise deloc aiurea. Fusese destul de norocos să cumpere acţiuni Yahoo! şi AOL – după ce scrisese un articol

despre viitorul internetului – şi acţiunile crescuseră foarte mult până îşi luase el partea, când se mutase la Boone Creek, aşa că acum îşi imagina numeroase detalii legate de viitoarea achiziţie – de la lectura atentă a diverselor reviste de automobile şi mersul pe teren la statul în spatele volanului şi inhalatul inconfundabilului „miros de maşină nouă“. Nu de puţine ori regretase că locuia în New York, pentru că a avea o maşină într-o metropolă era aproape inutil. Abia aştepta să intre într-un automobil sport cu două locuri sau într-unul decapotabil şi să-l testeze într-o cursă de probă de-a lungul drumurilor districtuale liniştite. În dimineaţa în care el şi Lexie se apropiaseră pentru prima dată de maşină, el zâmbise necontenit, imaginându-şi cum avea să se strecoare în spatele volanului maşinii visurilor sale.

Se uită cu drag la maşina decapotabilă cu două uşi şi trase o linie cu degetul de-a lungul curbelor ei, însă replica lui Lexie îl luă complet prin surprindere.

— Ce părere ai? întrebă el.

Ştia că şi ea era incapabilă să reziste.

Lexie se uită la maşină nedumerită.

— Unde o să punem scaunul pentru copilaş?

— Putem folosi maşina ta, zise el. Asta e o maşină pentru noi doi. Pentru călătorii rapide la plajă sau la munte, pentru weekenduri în Washington.

— Nu cred că maşina mea o să mai ţină prea mult, aşa că, nu crezi că ar fi mai bine să cumpărăm ceva pentru întreaga familie?

— Ca de pildă?

— Ce spui de o dubiţă?

El o privi printre gene.

— Nici vorbă. Nicio şansă. N-am aşteptat treizeci şi şapte de ani pentru o dubiţă.

— Atunci ce părere ai de un sedan?

— Un sedan? Tata conduce un sedan. Sunt prea tânăr să cumpăr un sedan.

— Dar un SUV[14]? Sunt maşini sport şi puternice. Le poţi conduce şi la munte.

El încercă să-şi imagineze cum ar arăta în spatele volanului înainte de a clătina din cap.

[14] Sport Utility Vehicle - maşină ce combină capacitatea de tractare a unei maşini de teren cu spaţiul interior al unei dube (n.tr.)

— Alea sunt mai degrabă vehicule pentru mamele din suburbii. Am văzut mai multe SUV-uri în parcările de la Wal-Mart decât la munte. Şi, în plus, sunt mult mai poluante decât maşinile obişnuite, iar mie îmi pasă de mediul înconjurător.

El îşi atinse pieptul într-un mod teatral, străduindu-se să pară serios.

Lexie se gândi la replica lui.

— Atunci, cu ce rămânem?

— Cu prima mea alegere, zise el. Imaginează-ți ce minunată ar putea fi viața… circulând cu viteză pe şosea, cu vântul răvăşindu-ți părul…

Ea râse.

— Parcă ai fi dintr-o reclamă. Şi, crede-mă, şi eu îmi imaginez că ar fi grozav. Mi-ar plăcea un model mic şi strălucitor ca acesta. Dar trebuie să recunoşti că nu este tocmai practic.

El o urmări, iar gura i se usca în timp ce simțea că visul său începea să se spulbere. Lexie avea dreptate, fără îndoială; se tot fâțâi de pe un picior pe celălalt până când în sfârşit întrebă:

— Care îți place?

— Cred că aia de acolo ar fi cea mai potrivită pentru familie, zise ea făcând semn spre un sedan cu patru uşi aflat la jumătatea parcării. Era cotat ca „Best Buy“ în *Consumer Reports* la capitolul siguranță, este trainic şi putem obține o garanție până la o sută de mii de kilometri.

Chibzuită. Practică. Responsabilă. Lexie se gândise la toate aspectele, recunoscu el, dar i se înmuiară picioarele când zări maşina aleasă de ea. După părerea sa, maşina ar fi putut avea foarte bine panouri de lemn pe lateral şi pneuri cu partea laterală de culoare albă, şi aspectul i-ar fi fost iremediabil compromis.

Observându-i expresia, Lexie se îndreptă spre el şi îi înconjură gâtul cu brațele.

— Ştiu că nu este probabil ceea ce ai visat, dar ce-ar fi dacă am comanda o nuanță roşu incendiar?

El ridică din sprâncene.

— Cu flăcări pictate pe capotă?

Ea râse din nou.

— Dacă asta-i ceea ce-ți doreşti cu adevărat.

— Nu. Mă gândeam doar cât de departe aş putea merge.

Ea îl sărută.

— Mulțumesc, zise ea. Şi, ca să ştii, cred că o să arăți foarte sexy la volanul ei.

— O să arăt exact ca şi tatăl meu.

— Nu, zise ea, vei arăta ca tatăl copilaşului nostru, şi niciun bărbat de pe pământ nu se poate ridica la un asemenea nivel.

El zâmbi, ştiind că ea se străduia să-l facă să se simtă mai bine. Totuşi, gândindu-se la ceea ce ar fi putut avea, şovăi puţin când semnă documentele, o oră mai târziu.

Lăsând la o parte unda de dezamăgire pe care o simţea ori de câte ori se strecura în spatele volanului, viaţa nu era chiar atât de urâtă. Pentru că nu scria, avea acum foarte mult timp la dispoziţie, mult mai mult decât fusese obişnuit. Ani în şir alergase după teme pentru reportaje în jurul lumii, investigând totul, de la Omul Zăpezilor din Munţii Himalaya până la Giulgiul din Torino, în Italia, demascând escrocherii, dezvăluind mituri, precum şi tot felul de înşelătorii. Între timp, redactase articole dând în vileag escroci, spiritişti şi tămăduitori şi totuşi mai găsea timp şi pentru cele douăsprezece editoriale obişnuite pe an. Era o viaţă de presiune continuă, uneori doar de consum, dar mult mai adesea, pur şi simplu, necruţătoare. La începutul căsătoriei cu Maria, deplasarea sa permanentă devenise o sursă de tensiune, aşa că ea îi ceruse să termine cu activitatea de jurnalist liber-profesionist şi să accepte o slujbă care îi aducea un venit constant, la unul dintre ziarele importante din New York. El nu luase niciodată în serios sugestia ei, dar, reflectând asupra vieţii sale din prezent, se întrebă dacă ar fi trebuit să o fi făcut. Stresul permanent de a descoperi şi transmite, îşi dădu el seama, influenţase şi alte sfere ale vieţii sale. Ani la rând simţise nevoia de-a face ceva – orice – oricând nu dormea. Nu putea sta liniştit decât câteva minute, exista mereu ceva de citit sau de studiat, întotdeauna ceva de scris. Încetul cu încetul, îşi pierduse capacitatea de a se relaxa, astfel că într-o lungă perioadă din viaţa sa lunile se pierduseră pur şi simplu una în alta, anii scurgându-se toţi la fel.

Ultima lună în Boone Creek, aşa plictisitoare cum fusese, se dovedise de fapt… odihnitoare. Nu exista, pur şi simplu, nimic de făcut, şi, ţinând seama de ritmul agitat al vieţii sale în decursul ultimilor cincisprezece ani, cine s-ar putea plânge de aşa ceva? Era ca o vacanţă, una pe care nu o planificase, dar o vacanţă care îl făcea să se simtă mai odihnit decât se simţise vreodată. Pentru prima oară după mult timp prefera să-şi aleagă el singur ritmul vieţii, decât să-şi lase stilul de viaţă să aleagă pentru el. Plictiseala, hotărî el, era o formă de artă subapreciată.

Îi plăcea această stare mai ales când era cu Lexie. Nu atât de mult statul

pe verandă, cât momentele pe care le savura din plin când ea stătea la el în braţe în timp ce urmăreau un meci din NBA. Era foarte plăcut să stea cu Lexie, şi se bucura de conversaţiile lor liniştite de la cină şi de căldura trupului ei în momentele în care stăteau împreună pe culmea dealului Riker. Aştepta cu nerăbdare momentele acelea simple cu un entuziasm care îl uimea, dar ceea ce îl bucura cel mai mult erau clipele când dormeau împreună, şi apoi se trezeau şi leneveau. Era o plăcere vinovată – era posibil numai atunci când ea mergea la Greenleaf să-l ia seara, după muncă, ca nu cumva maşina lui de pe alee să fie recunoscută de vecinii băgăcioşi –, dar, indiferent de motiv, faptul că se ascundeau făcea totul mult mai interesant. După ce se sculau din pat, citeau ziarul la masa mică de bucătărie în timp ce luau micul dejun. De cele mai multe ori, ea continua să stea în pijama, cu papucii pufoşi, cu părul răvăşit şi încă buimacă după somn. Dar când soarele dimineţii se strecura pe fereastră, el era convins că ea era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viaţa lui.

Uneori, Lexie îl surprindea privind-o, şi se întindea după mâna lui. Jeremy îşi relua lectura, şi, în timp ce stăteau împreună ţinându-se de mână, fiecare pierdut în lumea lui, el se întreba dacă exista ceva mai plăcut în viaţă.

Pe lângă acestea, căutau o casă, şi, cum Lexie ştia foarte clar cam cum trebuia să fie, iar în Boone Creek nu erau aşa de multe case, Jeremy se gândi că aveau să găsească una potrivită în câteva zile. Dacă ar fi norocos, poate chiar într-o după-amiază.

Se înşela. Din diverse motive, şi-au petrecut trei weekenduri prelungite vizionând, cel puţin de două ori, toate casele de vânzare din oraş. Jeremy găsea toată situaţia mai degrabă demoralizantă decât captivantă. Exista ceva legat de mersul prin casele oamenilor care îl făcea să se simtă de parcă ar fi judecat pe cineva, şi, de regulă, nu în cele mai plăcute moduri. Ceea ce, desigur, chiar făcea. Cu toate că era un oraş istoric, şi casele păreau încântătoare din exterior, o vizită a interiorului ducea, în mod inevitabil, la dezamăgire. În cele mai multe cazuri, timpul părea că se oprise în loc, undeva prin anii 1970. El nu mai văzuse atât de multe carpete de lână bej, tapete portocalii şi chiuvete verzui de când *The Brady Bunch*[15] ieşise din emisie. Uneori se simţeau mirosuri ciudate, unele făcându-l să strâmbe din nas – naftalină granule şi resturi de pisică, poate, sau scutece

[15] Serial de comedie, desfăşurat pe durata a cinci sezoane (1969-1974) la ABC (n.tr.)

murdare şi pâine mucegăită – şi, adesea, mobila era îndeajuns să-l facă să clatine din cap. În cei treizeci şi şapte de ani de viaţă, nu se gândise nici măcar o dată la balansoare în camera de zi şi la canapele pe veranda din faţă. Dar tot timpul poţi învăţa câte ceva.

Existau nenumărate motive de refuz, dar, chiar şi atunci când găseau ceva care să le placă şi să-i determine să accepte, era adesea tot la fel de ridicol.

— Uite, exclamă el într-o zi, casa asta are o cameră obscură!

— Dar tu nu eşti fotograf, răspunse Lexie. N-ai nevoie de o cameră obscură.

— Da, dar s-ar putea să devin fotograf într-o bună zi.

Sau:

— Îmi plac tavanele înalte, zise ea cu un aer surprins. Mereu am visat să am un dormitor cu tavanul înalt.

— Dar dormitorul e micuţ. De-abia dacă putem pune un pat dublu aici.

— Ştiu. Dar ai observat cât de înalt este tavanul?

În cele din urmă, au găsit o casă. Sau, mai degrabă, o casă care-i plăcea lui Lexie; el, pe de altă parte, era încă nesigur. O vilă în stil georgian din cărămidă, cu două etaje, cu o verandă neacoperită care dădea spre râu şi cu o dispunere a încăperilor care ei îi convenea. Scoasă la vânzare de aproape doi ani, casa era o afacere bună – după standardele din New York, un adevărat chilipir –, dar avea nevoie de renovare. Totuşi, când Lexie a insistat să meargă să o vadă pentru a treia oară, până şi doamna Reynolds, agentul imobiliar, şi-a dat seama că momeala era prinsă de cârlig, şi un peşte flămând îi dădea târcoale. Căruntă şi uscăţivă, doamna Reynolds avea întipărit pe faţa ei ca de şoarece un zâmbet mulţumit şi-l asigură pe Jeremy că renovarea n-avea să fie „mai scumpă decât preţul de cumpărare“.

— Grozav, spuse el calculând în minte dacă îşi putea permite.

— Nu vă faceţi griji, adăugă doamna Reynolds. Este perfectă pentru un cuplu tânăr, mai ales dacă vă întemeiaţi o familie. Case ca aceasta nu se ivesc în fiecare zi.

„De fapt, se ivesc“, se gândi Jeremy. Casa aceea ar fi putut fi cumpărată de oricine în ultimii doi ani.

El se pregătea să facă o remarcă amuzantă, când o observă pe Lexie făcând semn cu mâna de pe scări.

— Pot să mai arunc încă o privire pe la etaj? întrebă ea.

Doamna Reynolds se răsuci cu un zâmbet, gândindu-se fără îndoială la

comisionul ei.

— Bineînțeles, dragă. Te voi însoți. Apropo, intenționezi să-ți întemeiezi o familie? Pentru că, dacă ai astfel de gânduri, trebuie să vezi podul. S-ar putea transforma într-o cameră de joacă minunată.

În timp ce o urmări pe doamna Reynolds însoțind-o pe Lexie la etaj, Jeremy se întrebă dacă aceasta înțelesese că el şi Lexie trecuseră de etapa de gândire în privința întemeierii unei familii.

Se îndoia. Lexie continua să păstreze tăcerea asupra sarcinii, cel puțin până la nuntă. Numai Doris ştia, lucru cu care el s-ar fi putut împăca; numai că, de curând, se trezise implicat în cele mai bizare conversații cu Lexie, pe care ar fi preferat ca ea să le aibă cu prietenele. De pildă, ea se aşeza pe canapea şi, pe neaşteptate, se întorcea spre el şi spunea: „Uterul meu va rămâne umflat multe săptămâni după ce voi naşte“ sau „Colul meu uterin o să se dilate zece centimetri. Poți să crezi aşa ceva?“

De când Lexie începuse să citească tot felul de cărți despre sarcină, el auzea cuvinte precum „placentă“, „ombilical“ şi „hemoroizi“ mult prea des, iar dacă ea mai amintea din nou de faptul că sfârcurile aveau să o doară în timp ce avea să alăpteze – „chiar până la sângerare!“ – era convins că n-ar fi putut decât să părăsească încăperea. Ca majoritatea bărbaților, avea doar foarte vagi cunoştințe despre cum stătea treaba cu „copilul care se dezvoltă în interiorul tău“ şi chiar mai puțin interes; în principiu, el era, în primul rând, mult mai preocupat de acțiunea concretă de la care pornea totul. Nu că n-ar accepta să discute despre *asta,* mai ales dacă ea s-ar uita la el pe deasupra unui pahar de vin, într-o încăpere luminată de lumânări, şi vorbindu-i foarte senzual.

Problema era că ea lansa acele cuvinte ca şi cum ar fi fost ingrediente înşirate pe o cutie de cereale, aşa că, în loc să-l facă să se simtă mai atras de ceea ce se întâmpla, conversațiile îi lăsau, ce cele mai multe ori, o senzație de greață.

În pofida acelor conversații, Jeremy era emoționat. Exista ceva înduioşător în faptul că *ea* purta copilul *lui.* Era mândru să ştie că el îşi îndeplinise obligația de a duce mai departe specia, cu aceasta ducându-şi la bun sfârşit rolul de creator al vieții – într-o asemenea măsură, de fapt, încât nu puține erau momentele când îşi dorea ca Lexie să nu-l fi rugat să păstreze secretul.

Pierdut în gânduri, avu nevoie de o secundă să îşi dea seama că Lexie şi doamna Reynolds coborau pe scări.

— Asta rămâne, zise Lexie radiind pe când se întindea să-l prindă de

mână. O putem cumpăra?

Jeremy trase adânc aer în piept când conştientiză faptul că trebuia să vândă o parte substanțială din portofoliul său de investiții ca să rezolve afacerea asta.

— Cum doreşti, zise el, sperând că îi va putea sesiza generozitatea din voce.

În seara aceea au semnat documentele, iar oferta le-a fost acceptată a doua zi dimineață. În mod ironic, aveau să pună totul la punct pe 28 aprilie, în aceeaşi zi când el avea să se îndrepte spre New York pentru petrecerea burlacilor. Abia mai târziu a părut să-şi dea seama că în ultima lună devenise o cu totul altă persoană.

CINCI

— *Încă* n-ai făcut rezervare pentru la far? întrebă Lexie.

Era ultima săptămână a lunii martie, şi Jeremy era cu Lexie după orele de muncă, îndreptându-se spre maşină.

— Am încercat, explică Jeremy. Dar nu-ți poți imagina cum e să te străduieşti să o scoți la capăt cu aceşti oameni. Jumătate dintre ei nici nu vor să-mi vorbească dacă nu completez formulare, iar ceilalți par să fie mereu în vacanță. Nici măcar n-am înțeles cu exactitate ce trebuie să fac.

Ea clătină din cap.

— Va veni luna iunie până când vei face aranjamentele.

— O scot eu cumva la capăt, făgădui Jeremy.

— Ştiu că aşa va fi. Dar aş prefera să mai pot ascunde sarcina, şi aprilie nu e departe. Nu cred că reuşesc până în iulie. Pantalonii încep să mă strângă, şi cred că fundul ia proporții deja.

Jeremy ezită, ştiind că subiectul era un câmp de mine unde nu avea nicio dorință să calce. În ultimele zile, problema apăruse tot mai des. La drept vorbind – „Ei bine, bineînțeles că fundul tău ia proporții… eşti însărcinată!“ – însemna că avea să doarmă la Greenleaf în fiecare noapte timp de o săptămână.

— Îmi pari neschimbată, se aventură el în schimb.

Lexie dădu din cap, încă adâncită în gânduri.

— Vorbeşte cu primarul Gherkin, sugeră ea.

El o privi, rămânând serios.
— E de părere că fundul tău ia proporții?
— Nu! Despre far! Sunt sigură că ne poate ajuta.
— Foarte bine, spuse el înăbuşindu-şi râsul. Voi discuta.
După ce mai făcură câțiva paşi, ea îl atinse cu umărul în joacă.
— Şi fundul meu *nu* ia proporții.
— Nu, sigur că nu.

De regulă, prima lor oprire înainte de a se îndrepta spre casă o făceau ca să verifice cum înaintau lucrările de renovare.

Cu toate că nu aveau să încheie târgul cu casa în mod oficial până la sfârşitul lunii aprilie, proprietarul – care primise locuința ca moştenire, dar trăia în afara statului – acceptase să-i lase să înceapă lucrul la casă, aşa că Lexie începuse treaba cu entuziasm. Pentru că Lexie cunoştea destul de bine pe toată lumea din oraş – dulgheri, instalatori, meseriaşi care pardoseau sau acopereau pereții cu plăci de ceramică, lucrători care reparau acoperişurile, zugravi şi electricieni – şi îşi putea imagina deja casa terminată, preluase ea controlul. Rolul lui Jeremy se limita la completarea cecurilor, şi, având în vedere că el nici nu dorise să se bage prea mult, părea să fie un schimb mai mult decât corect.

Chiar dacă el nu prea ştiuse la ce să se aştepte, nu se aşteptase totuşi la ceea ce se întâmpla. Întreaga echipă lucra de o săptămână, iar el îşi amintea cât fusese de uimit când văzuse ce făcuseră în prima zi. Bucătăria fusese dărâmată, olanele făcute grămadă pe pajiştea din față, mocheta şi mai multe ferestre fuseseră scoase. Grămezi uriaşe de dărâmături zăceau împrăştiate de la un capăt la celălalt al casei, iar el ajunsese să creadă că singurul lucru pe care muncitorii îl făceau era să mute grămezile de dărâmături dintr-un loc în altul. Chiar şi când trecea în cursul zilei să vadă cum mergea treaba, niciun muncitor nu părea să lucreze cu adevărat. Stăteau în cerc şi beau cafea, poate, sau mai degrabă fumau pe veranda din spate, fără *să muncească.* Din câte îşi putea da seama, aceştia păreau să aştepte mereu o livrare sau reîntoarcerea antreprenorului general sau pur şi simplu îşi luau „o scurtă pauză“. Se înțelege de la sine că majoritatea muncitorilor erau plătiți cu ora, aşa că Jeremy simțea mereu o strângere de inimă ori de câte ori se întorcea la Greenleaf.

Lexie, părea totuşi destul de mulțumită de progres şi sesiza lucruri pe care el nu le observa deloc. „Ai văzut că au început să se ocupa de instalația electrică, la etaj?“ sau „Văd că toată țevăria trece prin pereți, aşa

că vom putea aşeza chiuveta sub fereastră“.

De obicei, Jeremy dădea din cap aprobator.

— Da, am observat.

Cu excepția cecurilor pentru antreprenor, el continua să nu scrie nimic, dar măcar ajunsese să creadă că ştia motivul pentru care lucrurile stăteau astfel. Avea prea multe pe cap, nu era vorba despre un blocaj mintal. Foarte multe se schimbau, nu numai ceea ce era de aşteptat să se schimbe, dar şi lucrurile neînsemnate. Ca de pildă ceea ce purta. De exemplu, crezuse multă vreme că avea un simț estetic înnăscut, chiar dacă unul cu influențe de New York, iar nenumăratele sale foste prietene obişnuiau să îl felicite pentru înfățişarea sa. Era abonat la revista *GQ,* avea o slăbiciune pentru pantofii Bruno Magli şi pentru cămăşile italieneşti ajustate pe corp. Dar Lexie avea aparent o părere diferită şi părea să dorească să-l schimbe cu totul. În urmă cu două nopți, ea îi făcuse o surpriză oferindu-i o cutie ambalată în hârtie de cadou, iar Jeremy fusese impresionat de atenția ei… cel puțin până când deschisese cutia.

În cutie era o cămaşă din stofă ecosez. *Ecosez.* Genul de cămăşi pe care le purtau muncitorii. Şi jeanşi Levi’s.

— Mulțumesc, rosti el forțat.

Ea îl privi.

— Nu-ți plac.

— Nu, nu… îmi plac, minți el, nedorind s-o rănească. Sunt minunate.

— Nu prea pari să crezi ceea ce spui.

— Ba da.

— M-am gândit că ți-ai putea dori să ai în garderobă ceva care să te facă să semeni mai mult cu băieții.

— Care băieți?

— Băieții din oraş. Prietenii tăi. În caz că… nu ştiu, vrei să ieşi să joci poker, sau să mergi la vânătoare, sau la pescuit, sau mai ştiu eu unde.

— Nu joc poker. Nici nu vânez şi nici nu pescuiesc.

„Şi nici nu am vreun prieten“, îşi dădu el brusc seama. Uimitor că nici măcar nu observase.

— Ştiu, zise ea. Dar poate că într-o zi vei vrea toate astea. Cam asta fac pe aici băieții cu prietenii lor. Ştiu, de pildă, că Rodney se duce să joace poker o dată pe săptămână, iar Jed este probabil cel mai prosper vânător din district.

— Rodney sau Jed? întrebă el, încercând, dar nereuşind să-şi imagineze câteva ore petrecute cu oricare din ei.

— Ce este în neregulă cu Rodney şi cu Jed?

— Jed nu mă place. Şi am impresia că nici Rodney.

— Asta-i ridicol. Cum să nu te placă? Dar uite ce zic eu, de ce nu discuți cu Doris mâine? S-ar putea ca ea să aibă nişte idei mai bune.

— Poker cu Rodney? Sau să vânezi cu Jed? Ah, aş plăti să o văd şi pe asta! urlă Alvin în receptor.

Pentru că Alvin fusese cel care filmase luminile misterioase din cimitir, ştia exact despre cine vorbea Jeremy, aşa că şi-i amintea foarte bine pe cei doi. Rodney îl arestase pe Alvin pe baza unor acuzații fabricate după ce Alvin flirtase cu Rachel la Lookilu, iar Jed îl înspăimânta pe Alvin tot atât cât îl înspăimânta şi pe Jeremy.

— Parcă te şi văd… furişându-te prin pădure în pantofii tăi Gucci şi în cămaşa de muncitor…

— Bruno Magli, îl corectă Jeremy.

În timpul nopții, singur la Greenleaf, încă îl mai frământa gândul că nu-şi făcuse niciun prieten.

— Mă rog, zise Alvin râzând din nou. O, asta-i chiar grozav… orăşeanul devine provincial doar pentru că îl convinge femeiuşca. Trebuie să mă anunți când are să se întâmple asta. Voi veni în mod special acolo cu camera mea să înregistrez momentul pentru posteritate.

— Foarte bine, zise el. Voi refuza.

— Dar ea are dreptate, să ştii. Trebuie să-ți faci neapărat nişte prieteni acolo. Asta îmi aduce aminte de… îți aminteşti de fata pe care am cunoscut-o?

— Rachel?

— Da, asta-i. O mai vezi?

— Uneori. De fapt, de vreme ce este domnişoară de onoare, o vei vedea şi tu.

— Ce mai face?

— Indiferent dacă mă crezi sau nu, în momentul de față se întâlneşte cu Rodney.

— Ajutorul de şerif cel musculos? Putea să se descurce mai bine. Dar, hei, am o idee. Poate că tu şi Lexie ați putea să ieşiți cu ei. Prânzul la Herbs, poate o flecăreală pe verandă…

Jeremy râse.

— Mi se pare te-ai integra bine în peisaj. Ştii toate lucrurile interesante care se pot face aici.

— Ăsta-s eu. Domnul Adaptabil. Dar, dacă o vezi pe Rachel, spune-i că o salut şi că aştept cu nerăbdare să o revăd.

— Sigur.

— Cum merge cu scrisul? Pun pariu că te agiți să găseşti o nouă temă de reportaj, nu?

Jeremy se foi pe scaun.

— Aş vrea eu.

— Nu scrii?

— Niciun cuvânt de când sunt aici, recunoscu el. Între nuntă, casă şi Lexie, abia dacă mai am o clipă liberă.

Urmă o pauză.

— Stai să văd dacă am priceput. Nu scrii deloc? Nici măcar editorialul tău?

— Nu.

— Ție îți place la nebunie să scrii.

— Ştiu. Şi voi reveni la scris de îndată ce lucrurile se vor linişti.

Jeremy simțea scepticismul prietenului său la auzul acestui răspuns.

— Bine, zise Alvin în cele din urmă. Acum, în legătură cu petrecerea burlacilor… O să fie o grozăvie. Toată lumea de aici abia aşteaptă, şi, după cum am promis, o să fie o noapte pe care nu o vei uita niciodată.

— Ține minte… fără dansatoare. Şi nu vreau tipe în lenjerie care să sară afară dintr-un tort, sau ceva de genul ăsta.

— O, te rog. E o tradiție.

— Vorbesc serios, Alvin. Sunt îndrăgostit, ai uitat?

— Lexie îşi face griji din cauza ta, zise Doris. Ține la tine.

Doris şi Jeremy luau prânzul a doua zi după-amiază la Herbs. Majoritatea clienților terminaseră de mâncat, aşa că localul se eliberase. Ca de obicei, Doris insistase să mănânce împreună; ori de câte ori se întâlneau, Doris afirma că Jeremy era „numai piele şi os“ şi în ziua aceea Jeremy savura un sendviş de pui cu sos pesto şi cu pâine neagră.

— Nu-i nimic de care să se îngrijoreze, protestă el. Doar că am multe pe cap, asta-i tot.

— Ea ştie asta. Dar vrea ca tu să te simți ca unul de-al locului. Vrea să fii fericit aici.

— Sunt fericit aici.

— Eşti fericit pentru că eşti cu Lexie, şi ea ştie asta. Dar trebuie să înțelegi că, în adâncul sufletului, Lexie vrea ca şi tu să priveşti Boone

Creek cu aceiaşi ochi ca ea. Nu te vrea aici doar pentru ea, ci pentru că acesta e locul unde sunt prietenii tăi. Pentru că aici te simți ca acasă. Ea ştie că a fost un sacrificiu pentru tine să te muți din New York, dar nu vrea să vezi astfel problema.

— Dar nu asta gândesc. Crede-mă, aş fi primul care i-aş spune dacă m-aş simți în felul acesta. Dar… să fim serioşi… Rodney sau Jed?

— Crezi sau nu, amândoi sunt băieți buni dacă ajungi să-i cunoşti, iar Jed spune cele mai amuzante glume pe care le-am auzit în viața mea. Dar, de acord, dacă nu te distrezi în acelaşi mod ca ei, poate că nu sunt persoanele potrivite. Îşi duse un deget la buze, reflectând. Ce făceai cu prietenii din New York?

„Mergeam în baruri cu Alvin, cochetam cu femei", se gândi Jeremy.

— Păi… fleacuri de băieți, zise el în schimb. Mergeam la jocuri cu mingea, la biliard din când în când. Pur şi simplu ieşeam în oraş. Şi sunt convins că îmi voi face prieteni, dar, cum am spus, acum sunt ocupat.

Doris îi evaluă răspunsul.

— Lexie spune că nu scrii.

— Nu scriu.

— Este din cauză că…?

— Nu, nu, zise el clătinând din cap. Nu are nicio legătură cu ideea că nu m-aş simți la locul meu, sau altceva de genul ăsta. Scrisul nu este ca alte ocupații. Nu te duci pur şi simplu la muncă şi faci ceva ca să zici că ai făcut. Scrisul e legat mai mult de creativitate şi de idei, şi, uneori… în sfârşit, nu te simți creator. Aş vrea să ştiu cum să apelez la muza mea creatoare oricând vreau, dar nu ştiu. Însă, tot am învățat ceva despre scris în ultimii cincisprezece ani: faptul că inspirația vine în cele din urmă.

— Nu poți găsi o idee?

— Nu una originală. Am scos la imprimantă sute de pagini de pe computerul bibliotecii, dar, de fiecare dată când scriu ceva, îmi dau seama că am mai tratat subiectul respectiv. De obicei, de mai multe ori.

Doris reflectă.

— Ți-ar plăcea să foloseşti jurnalul meu? întrebă ea. Ştiu că nu crezi ce e scris în el, aşa că poate ai reuşi… nu ştiu, să scrii un articol despre investigațiile mele.

Doris se referea la jurnalul pe care îl întocmise ea şi în care susținea că era capabilă să prezică sexul copiilor.

În paginile acestuia erau incluse sute de nume şi de date, cu tot cu înregistrarea care prevestise naşterea lui Lexie şi faptul că era fată.

Ca să fie cinstit, Jeremy se gândise la asta – Doris îi mai făcuse oferta asta –, cu toate că inițial respinsese ideea, pentru că știa că abilitățile ei nu puteau fi autentice, acum o respingea pentru că nu voia ca sentimentele lui adevărate să ducă la o ruptură cu Doris. Ea urma să-i fie rudă.

— Nu știu…

— Uite ce e. Te poți hotărî mai târziu, după ce îl vei studia. Și, fii liniștit, promit că voi face față celebrității dacă totuși, într-un final, vei scrie despre jurnal. Nu trebuie să-ți faci griji. Voi rămâne aceeași femeie încântătoare care am fost întotdeauna. E în birou. Așteaptă aici.

Înainte ca Jeremy să apuce să obiecteze, ea se ridică de la masă și se îndreptă spre bucătărie. În absența ei, ușa din față se deschise cu un scârțâit, și Jeremy îl văzu pe primarul Gherkin intrând.

— Jeremy, prietene! exclamă Gherkin apropiindu-se de masă. Îl lovi pe Jeremy cu palma pe spate. Nu speram să te găsesc aici. Îmi imaginam că ai putea fi plecat să aduni mostre de apă, căutând indicii referitoare la enigma despre care am discutat recent.

Dracii-de-mare.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc, domnule primar. Ce mai faceți?

— Bine, bine. Dar ocupat. Treburile orașului nu se termină niciodată. Tot timpul sunt foarte multe de făcut. N-am dormit mai deloc zilele astea, dar nu te neliniști din cauza sănătății mele. N-am nevoie decât de câteva ore de somn de când aparatul care îndepărtează umezeala aproape că m-a electrocutat, acum câțiva ani. Apa și electricitatea nu se combină.

— Am auzit asta, zise Jeremy. Ia ascultați… Sunt bucuros că v-am întâlnit întâmplător. Lexie se gândea că ar trebui să discut cu dumneavoastră despre nuntă.

Gherkin privi întrebător.

— Reconsideri oferta mea de a face din nuntă un eveniment pentru tot orașul și de a-l determina pe guvernator să vină?

— Nu, nu-i asta. Lexie dorește ca întreaga ceremonie să se desfășoare la farul Cape Hatteras, și eu n-am reușit să iau legătura cu nimeni de la administrația parcului pentru a obține o autorizație. Oare nu ne-ați putea ajuta în problema asta?

Primarul Gherkin reflectă câteva momente, și apoi fluieră încet.

Asta-i ceva dificil, zise el clătinând din cap. Să ai de-a face cu statul poate fi o treabă foarte delicată. Foarte delicată. Este ca și cum ți-ai croi drum pe un câmp cu mine. Trebuie să cunoști pe cineva ca să navighezi în teritoriu.

— De aceea avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Aş vrea să vă ajut, dar sunt foarte ocupat încercând să pun totul la punct pentru Festivalul Heron care va avea loc vara asta. Este un eveniment important pe aici – chiar mai important decât Turul Caselor Istorice, dacă îţi vine să crezi. Avem carusele pentru copii, tarabe pe Maine Street, parade şi tot felul de concursuri. În orice caz, maestrul de ceremonii al paradei trebuia să fie Myrna Jackson din Savannah, dar tocmai a sunat să spună că nu o să poată ajunge din cauza soţului ei. O ştii pe Myrna Jackson?

Jeremy se străduia să recunoască numele.

— Nu prea cred.

— Fotograful ovaţionat?

— Pardon? zise Jeremy.

— Renumita femeie, Myrna, zise el ignorând comentariul lui Jeremy. Probabil cel mai renumit fotograf din sud. Minunată treabă. De fapt, a petrecut o vară în Boone Creek când era mică, aşa că am fost norocoşi să dăm de ea. Dar, pur şi simplu, soţul ei s-a îmbolnăvit de cancer. O chestie îngrozitoare, ţine cont, aşa că ne vom ruga cu toţii pentru el – dar asta ne şi creează o obligaţie. Suntem doar în fază de proiect, aşa că o să ne ia ceva timp să găsim un alt maestru de ceremonii. O să fiu obligat să petrec ore în şir la telefon încercând să angajez pe cineva. Cineva renumit… Este pur şi simplu o ruşine să nu am niciun fel de relaţii în lumea celebrităţilor. Mă rog, în afară de tine, bineînţeles.

Jeremy se uită mirat la primar.

— Îmi ceri să fiu maestru de ceremonii?

— Nu, nu, fireşte că nu. Ai şi primit cheia oraşului. Altcineva… cineva al cărui nume să fie recunoscut de oameni. Clătină din cap. În ciuda frumuseţii extraordinare a oraşului nostru şi a minunaţilor noştri cetăţeni, nu e uşor să impresionezi pe cineva dintr-o metropolă importantă. Sincer, nu e o responsabilitate pe care să o aştept cu plăcere, nu când am pe cap toate celelalte lucruri care trebuie aranjate pentru festival. Şi, pe urmă, să ai de-a face cu oamenii ăia din conducerea statului…

El lăsă propoziţia neterminată, ca şi cum, ţinând seama şi de cererea lui Jeremy, ar fi fost prea mult de făcut.

Jeremy ştia exact ce urmărea primarul. Gherkin avea darul de a-i determina pe oameni să facă întocmai ceea ce dorea el, lăsându-i să creadă că fusese ideea lor. Era evident că voia ca Jeremy să se ocupe de problema găsirii unui maestru de ceremonii în schimbul obţinerii autorizaţiei, aşa că

singura problemă care rămânea era dacă Jeremy voia să colaboreze. Sincer, el nu voia, dar trebuiau să stabilească o dată…

Jeremy oftă.

— Să văd dacă pot să te ajut. Pe cine dorești?

Gherkin își duse o mână la bărbie, ca și cum soarta lumii ar fi depins de rezolvarea acelei dileme deosebite.

— Ar putea fi oricine, cred. Mă aștept la cineva cu renume, cineva care va face orașul să scoată exclamații de uimire și va atrage mulțimea.

— Ce părere ai dacă aș găsi pe cineva? Firește, în schimbul ajutorului pentru obținerea autorizației…

— Păi, ar fi o idee. Mă întreb de ce nu mi-a trecut prin minte. Dă-mi voie să mă gândesc puțin. Gherkin se bătu ușor cu degetul peste falcă. Cred că ar putea merge. Presupunând că găsești genul de persoană potrivită. Despre ce fel de persoană vorbești?

— Am luat interviuri multor persoane de-a lungul anilor. Oameni de știință, profesori, câștigători ai Premiului Nobel…

Primarul deja clătina din cap cât Jeremy continua:

— Fizicieni, chimiști, matematicieni, exploratori, astronauți…

Gherkin ridică privirea.

— Ai zis astronauți?

Jeremy dădu din cap aprobator.

— Tipii care zboară cu navetele spațiale. Am făcut un reportaj interesant despre NASA acum câțiva ani, așa că am rămas prieten cu câțiva. Aș putea să-i sun…

— Bate palma, zise Gherkin plesnind din degete. Parcă și văd afișul: „Festivalul Heron – locul unde spațiul cosmic este adus în pragul ușii voastre“. Putem folosi tema asta tot weekendul. Nu doar un concurs de mâncat plăcinte, ci și un concurs de mâncat plăcinte în formă de Lună; putem face care alegorice asemănătoare cu rachetele și cu sateliții…

— Tom, iar îl bați la cap pe Jeremy cu povestea aia ridicolă cu dracii-de-mare? zise Doris în timp ce se întorcea în local cu jurnalul sub braț.

— Nici pomeneală, răspunse Gherkin. Jeremy a fost destul de amabil să se ofere să caute un maestru de ceremonii pentru parada din acest an, și ne-a promis un astronaut autentic. Cum ți se pare tema despre spațiul cosmic?

— Inspirată, zise Doris. O lovitură de geniu.

Primarul păru să se umfle puțin în pene.

— Da, ai perfectă dreptate. Îmi place cum gândești. Acum, Jeremy, la ce weekend te gândeai pentru nuntă? Vara e foarte greu, mai ales din cauza

turiştilor.

— În luna mai?

— La început sau la sfârşit?

— Nu contează, zise el. Atâta timp cât obţinem o dată, totul va fi bine. Dar, dacă poţi, cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

— Cam în grabă, nu? Consideră problema rezolvată. Şi abia aştept să aflu totul despre acel astronaut de îndată ce vei discuta cu el.

Cu o întoarcere rapidă, Gherkin plecă iar Doris râse în sinea ei, aşezându-se pe scaun.

— Iar te duce de nas, nu?

— Nu, ştiam ce încerca să facă, dar Lexie se agită în legătură cu autorizaţia aia.

— Dar, altfel, totul decurge bine?

— Cred că da. Avem neînţelegerile noastre – ea vrea ceva intim, eu îi spun că şi dacă vor veni numai cei din familia mea, nu vor fi suficiente hoteluri să-i găzduiască pe toţi. Eu vreau să vină agentul meu, Nate; ea spune că, dacă vom invita un prieten, va trebui să-i invităm pe toţi. Lucruri de genul ăsta. Dar se va rezolva. Familia mea va înţelege, indiferent cum vom proceda, iar eu le-am explicat deja fraţilor mei situaţia. Nu sunt foarte încântaţi, dar înţeleg.

Exact când Doris se pregătea să spună ceva, Rachel apăru brusc pe uşa din faţă cu ochii înroşiţi şi umflaţi. Ea pufni când o văzu pe Doris discutând cu Jeremy, încremeni o secundă, şi apoi se îndreptă spre capătul localului. Jeremy înţelegea preocuparea de pe chipul lui Doris.

— Cred că are nevoie de cineva cu care să stea de vorbă, murmură el.

Nu te superi?

— Nu, vom pune altădată la punct planurile de nuntă.

— Bine… mulţumesc, zise Doris strecurându-i jurnalul lui Jeremy. Şi nu uita să iei ăsta. Este o poveste grozavă, pe cuvânt. Şi nu vei găsi niciun şiretlic, pentru că nu a existat niciunul.

Jeremy acceptă jurnalul cu o plecăciune, ezitând în continuare dacă să-l folosească sau nu.

Zece minute mai târziu Jeremy se îndrepta spre cabana sa de la Greenleaf, bucurându-se de lumina soarelui de după-amiază, când observă biroul. După ce ezită, se întoarse şi deschise uşa împingând-o. Nici urmă de Jed, ceea ce însemna că era probabil în baraca aflată la marginea îndepărtată a proprietăţii, locul unde-şi petrecea el timpul împăind

animalele. Jeremy se opri din nou, gândindu-se: „De ce nu?“ Lexie jurase că omul nu era mut, aşa că putea foarte bine să facă o încercare de a sparge gheaţa.

Se îndreptă pe cărarea brăzdată de făgaşe spre baracă. Mirosul morţii şi al descompunerii îl izbi cu mult înainte de a păşi înăuntru.

În mijlocul încăperii se afla o masă lungă de lucru, din lemn, acoperită de pete, despre care Jeremy bănui că erau pete de sânge, şi nenumărate cuţite, împreună cu tot felul de alte instrumente: şurubelniţe, sule şi câteva patente înspăimântătoare şi nişte cuţite cum nu mai văzuse niciodată. De-a lungul pereţilor, aşezate sus pe rafturi şi înghesuite în colţuri, erau nenumărate mostre ale muncii lui Jed, de la biban la oposum şi căprioară, deşi avea ciudatul obiceiul de a face ca toate animalele să apară ca şi cum ar fi fost pe punctul de a ataca. Mai la stânga lui Jeremy se afla ceea ce părea să fie o tejghea unde se tratau afacerile. Şi tejgheaua era pătată, aşa că Jeremy simţi cum i se face greaţă.

Când Jeremy intră, Jed, care purta un şorţ de măcelar în timp ce lucra la un mistreţ, ridică ochii şi încremeni.

— Hei, Jed, ce mai faci?

Jed nu zise nimic.

— M-am gândit să trec să văd unde lucrezi. Nu cred că ţi-am spus, dar găsesc munca ta absolut uimitoare.

Jeremy aşteptă să vadă dacă Jed avea să spună ceva. Jed se mulţumi să se uite la Jeremy de parcă ar fi fost un gândac stropşit pe parbriz.

Jeremy încercă din nou, străduindu-se să ignore faptul că Jed era enorm şi îmblănit, că ţinea în mână un cuţit şi că nu părea să fie în cea mai bună dispoziţie, şi continuă:

— Ştii, felul în care le faci să pară că-şi arată colţii, cu ghearele scoase, gata să se năpustească. N-am mai văzut aşa ceva. La Muzeul de Istorie Naturală din New York, majoritatea animalelor par prietenoase. Ale tale par cam turbate.

Jed se încruntă. Jeremy simţi că iniţiativa sa de a face conversaţie nu dădea rezultate.

— Lexie susţine că eşti şi un adevărat vânător, veni el cu ideea, întrebându-se de ce i se părea dintr-odată atât de cald în încăpere. Eu n-am fost niciodată, bineînţeles. Singurul lucru pe care îl vânam în Queens erau şobolanii, continuă el râzând, dar Jed nu râse, aşa că, în tăcerea care urmă, Jeremy se simţi tot mai neliniştit. Vreau să spun că nu aveam căprioare care să alerge pe lângă bloc. Dar, chiar dacă am fi avut, probabil că eu nu

le-aş fi împuşcat. Ştii, după ce vezi *Bambi* şi toate celelalte.

Uitându-se fix la cuţitul din mâna lui Jed, Jeremy îşi dădu seama că începea să bată câmpii, dar părea că nu se putea abţine.

— Ăsta-s eu, totuşi. Nu că aş considera că e ceva în neregulă cu vânătoarea, desigur… NRA,[16] Declaraţia Drepturilor Omului, Al Doilea Amendament. Sunt întru totul de acord. Adică, vânătoarea este o tradiţie americană, nu? Iei căprioara în bătaia puştii, şi poc. Biata creatură se răstoarnă.

Jed mută cuţitul dintr-o mână în cealaltă, aşa că Jeremy înghiţi în sec nedorindu-şi altceva decât să iasă afară din baracă.

— Am trecut doar să te salut. Şi baftă la… mă rog, la ceea ce faci acolo. Abia aştept să văd. Ceva mesaje? întrebă el mutându-se de pe un picior pe celălalt. Nu? Perfect, atunci. Încântat de conversaţie.

Jeremy se aşeză pe scaunul de la biroul său şi privi ecranul gol, încercând să uite întâlnirea de mai devreme cu Jed. Îşi dorea cu disperare să se poată gândi la un subiect, dar, treptat, ajunse la concluzia că izvorul secase.

Ştia că li se întâmpla asta tuturor scriitorilor în diferite momente ale activităţilor lor şi că nu exista un remediu magic, doar pentru că fiecare scriitor îşi făcea meseria într-un mod uşor diferit. Unii scriau dimineaţa, alţii după-amiaza, iar alţii noaptea târziu. Unii scriau cu muzică, alţii aveau nevoie de o linişte absolută. Auzise de un scriitor despre care se spunea că scria complet dezbrăcat - se încuia în camera sa şi dădea instrucţiuni stricte asistentului său, cerându-i să nu-i fie adusă îmbrăcămintea până când nu strecura pe sub uşă cinci pagini scrise. Auzise despre unii care urmăreau acelaşi film fără întrerupere şi despre alţii care nu puteau scrie fără să bea şi să fumeze excesiv. Jeremy nu era atât de excentric; în trecut, scrisese oricând şi oriunde fusese necesar, aşa că nu ştia ce trebuia schimbat pentru ca treaba să meargă din nou.

Cu toate că nu era foarte panicat încă, începea să fie îngrijorat. Trecuseră mai mult de două luni de când nu scrisese nimic, dar, datorită planului de editare a revistei – era de obicei asamblată cu şase săptămâni mai repede –, scrisese suficiente articole cât să treacă de luna iulie. Ceea ce însemna că mai avea câteva clipe de răgaz înainte de a o încurca serios cu cei de la *Scientific American.* Dar pentru că din banii obţinuţi ca jurnalist

[16]National Rifle Association - autoritate înfiinţată în 1871 care reglementează regimul armelor şi muniţiilor în Statele Unite. (n.tr.)

liber-profesionist plătea majoritatea facturilor şi, cum îşi cam golise contul ca să-şi cumpere maşina, să acopere cheltuielile zilnice, să plătească prima rată a casei şi cheltuielile de legalizare a tranzacţiei, dar şi să continue renovările, nu mai era sigur că mai avea chiar atât de mult timp la dispoziţie. Banii păreau supţi din conturile sale de un vampir în foarte bună formă.

Aşadar, *exista* un blocaj, începea el să înţeleagă. Nu era doar faptul că era ocupat sau că viaţa i se schimbase, aşa cum le sugerase el lui Alvin şi lui Doris. În definitiv, după ce divorţase de Maria, fusese în stare să scrie. De fapt, simţise nevoia să scrie ca să îşi abată gândurile de la acea situaţiei. Scrisul fusese atunci o evadare, dar în momentul de faţă? Şi dacă nu depăşea niciodată momentul?

Îşi pierdea slujba. Îşi pierdea sursa de venit, şi cum naiba avea să le susţină pe Lexie şi pe fiica lui? Avea să fie obligat să devină Domnul Mami, în timp ce Lexie urma să lucreze pentru a întreţine familia? Un asemenea gând era neliniştitor.

Cu coada ochiului, zări jurnalul lui Doris. Se gândi că i-ar putea accepta oferta. Poate că asta îi trebuia pentru a descoperi noi surse de inspiraţie – elemente supranaturale, interesante şi originale. Dacă, bineînţeles, erau adevărate. Oare chiar putea prezice sexul copiilor?

Nu, hotărî el din nou. Asta era problema. Nu putea fi adevărat. Putea fi una dintre cele mai mari coincidenţe din istorie, dar nu era adevărat. Nu exista, pur şi simplu, nicio posibilitate să ghiceşti sexul unui copil aşezând o mână pe abdomenul unei femei.

Atunci de ce era atât de dispus să creadă că propriul copil avea să fie o fetiţă? De ce era la fel de sigur ca Lexie? Când se imagina ţinând copilul în braţe, acesta era întotdeauna învelit într-o pătură roz. Se lăsă moale în scaun, uimit, şi hotărî că, de fapt, nu era chiar atât de sigur. Lexie era cea convinsă, nu el, iar el preluase mai degrabă părerea ei. La asta se adăuga şi faptul că ea se referea continuu la copilaş ca la o fetiţă.

În loc să stăruie mai mult asupra acestui subiect – sau să încerce să scrie –, Jeremy hotărî să arunce rapid o privire pe site-urile sale preferate de ştiri, sperând că ar putea da lovitura. Fără internetul de mare viteză, paginile se încărcau atât de greu că aproape îl luă somnul, dar nu se dădu bătut. Cercetă patru site-uri despre OZN-uri, site-ul oficial referitor la cele mai recente case bântuite şi site-ul afişat de James Randi[17] care, la fel ca el,

[17] James Randi – (n.1928) magician şi fondator al James Randi Educational Foundation, fundaţie care premiază cu un milion de dolari pe oricine poate oferi o explicaţie ştiinţifică

se dedicase demascării farselor şi escrocheriilor. De foarte mulţi ani, Randi se oferise să plătească un milion de dolari oricărui medium care îşi putea dovedi abilitatea supunându-se unui control ştiinţific riguros. Niciunul – nici măcar acele medii renumite care apăreau în mod obişnuit la televiziune sau scriau cărţi – nu-i acceptase provocarea. Odată, în unul dintre articolele sale, Jeremy făcuse aceeaşi ofertă (la o scară mult mai mică, fireşte) exact cu aceleaşi rezultate. Oamenii care se numeau medii erau experţi în autopromovare, nu în paranormal. Jeremy îşi aminti de dezvăluirea sa cu Timothy Clausen, un bărbat care pretindea că era capabil să vorbească cu spiritele din lumea de dincolo. Fusese ultima sa temă importantă la care lucrase înainte de a porni spre Boone Creek în căutarea fantomelor, când o descoperise în schimb pe Lexie.

Pe site-ul lui Randi se găsea colecţia obişnuită de povestiri, întâmplări care se voiau misterioase, presărate cu neîncrederea autorului, dar, după vreo două ore, Jeremy ieşi de pe internet, constatând că nu avansase prea mult.

Se uită la ceas, văzu că era aproape cinci şi se întrebă dacă ar fi fost bine să se oprească pe la casă, pentru a vedea cum mergeau reparaţiile. Poate că muncitorii mutaseră altă grămadă sau făcuseră ceva astfel încât să pară că lucrarea ar putea fi terminată în cursul acelui an. În ciuda facturilor fără sfârşit, Jeremy începea să se întrebe dacă avea să se mute cândva acolo. Ceea ce nu demult păruse realizabil, în momentul acela părea descurajant, aşa că hotărî să sară peste vizita la casă. Nu are sens să faci şi mai proastă o zi deja proastă.

În schimb, hotărî să se îndrepte spre bibliotecă să vadă ce mai făcea Lexie. Îşi luă o cămaşă curată, îşi perie părul şi se dădu cu puţină colonie. Câteva minute mai târziu, trecea pe lângă Herbs, în drum spre bibliotecă. Sângerii şi azaleele păreau a intra într-o stare de amorţeală, dar, de-a lungul faţadelor clădirilor şi la baza arborilor, lalele şi narcise începeau să se deschidă, părând chiar şi mai vii decât de obicei. Briza caldă sudică făcea să pară că era mai degrabă vară timpurie decât sfârşit de martie – una din acele zile în care Central Park se umplea de oameni.

Se întrebă dacă ar fi bine să treacă şi să cumpere un buchet de flori pentru Lexie, şi, în final, hotărî că aşa avea să facă. În oraş exista doar o singură florărie, unde se mai vindeau şi momeală vie şi unelte de pescuit. Deşi oferta nu era prea variată, peste câteva minute apăru din magazin cu

unui fenomen paranormal, supranatural sau ocult. (n.tr.)

un buchet de flori de primăvară, fiind convins că lui Lexie avea să-i placă.

Ajunse la bibliotecă în câteva minute, dar se încruntă când constată că maşina lui Lexie nu era la locul obişnuit. Aruncând o privire spre fereastra biroului, observă că lumina era stinsă. Imaginându-şi că Lexie era la Herbs, se întoarse în direcţia aceea, se uită după maşină, dar nu o zări, aşa că porni spre casa ei, închipuindu-şi că plecase mai devreme. Probabil făcea un comision sau cumpărături.

Întoarse maşina şi se înapoie pe acelaşi drum prin oraş, mergând cu viteză redusă. Când recunoscu maşina lui Lexie parcată lângă un Dumpster în spatele pizzeriei, apăsă pe frână şi trase maşina lângă a ei, socotind că, într-o zi atât de frumoasă, dorise probabil să se plimbe pe promenada din scânduri.

Luă florile şi merse printre clădiri, gândindu-se să o surprindă, dar în timp ce dădea colţul, se opri brusc.

Lexie se afla acolo, aşa cum se aşteptase. Stătea pe o bancă de lângă râu, dar faptul că nu era singură îl făcu să nu mai înainteze.

Lexie stătea lângă Rodney, aproape cuibărită la el în braţe. Din spate era greu să înţelegi mai mult decât atât. Îşi reaminti că ei doi nu erau decât prieteni. Lexie îl ştia de când erau copii, aşa că pentru moment era suficient.

Şi asta până când cei doi îşi schimbară poziţia pe bancă, iar Jeremy observă că se ţineau de mână.

ŞASE

Jeremy ştia că nu trebuia să-l deranjeze ceea ce văzuse, în adâncul sufletului, ştia că Lexie nu era interesată de Rodney, dar în vreme ce zilele lunii aprilie se scurgeau, se pomeni stăruind asupra scenei la care fusese martor. Chiar şi atunci când o întrebase pe Lexie dacă se întâmplase ceva neobişnuit în ziua aceea, ea afirmase că nu, spunându-i că îşi petrecuse după-amiaza la bibliotecă. Cu toate că ar fi putut să continue cu întrebările, i se părea că nu avea niciun sens. Ea fusese încântată de flori, şi îl sărutase imediat după ce i le înmânase. El încercase să vadă dacă era ceva diferit la acel sărut – dacă fusese şovăitor sau prea lung, ca un fel de revanşă –, dar nu simţise nimic nelalocul lui. Nici conversaţia de la cină nu avusese nimic

neobişnuit şi nici timpul petrecut după aceea pe verandă.

Chiar şi aşa, el nu putea uita imaginea cu Lexie ţinându-se de mână cu Rodney. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai mult îşi dădea seama că i se păruseră ca un cuplu, deşi asta nu avea niciun sens. Era imposibil ca Lexie şi Rodney să se întâlnească pe ascuns. El îşi petrecea majoritatea zilelor la bibliotecă făcând investigaţii şi în fiecare seară era alături de Lexie. Jeremy nu se putea convinge nici măcar că Lexie se putea gândi vreo clipă la ceea ce ar fi putut fi între ea şi Rodney dacă Jeremy nu ar fi apărut în viaţa ei. Ea îi povestise că Rodney fusese mult timp îndrăgostit de ea şi că, din când în când, participaseră împreună la unele activităţi din oraş, ca un cuplu, dar asta se întâmplase în trecut. Lexie se împotrivise mereu evoluţiei relaţiei lor, aşa că el nu-şi putea imagina că se răzgândise. Da, îl ţinuse de mână, dar asta nu însemna neapărat că ea simţea ceva pentru el. Existaseră momente când Jeremy îşi ţinuse mama de mână, pentru numele lui Dumnezeu. Ar fi putut fi un semn de afecţiune sau de mângâiere sau, pur şi simplu, o manieră de a demonstra că ea îl asculta în timp ce el îşi mărturisea necazurile. Într-o relaţie precum cea dintre Lexie şi Rodney, ar fi putut fi un gest de alinare din moment ce se cunoşteau de ani de zile.

Nu se aştepta ca Lexie să înceapă să ignore oamenii pe care îi cunoştea de o viaţă, nu? Sau să înceteze să mai fie preocupată de alte persoane? Nu erau oare acelea, în primul rând, motivele pentru care se îndrăgostise de ea? Fireşte că da. Lexie avea darul de a-i face pe toţi cei cu care îşi petrecea timpul să se simtă ca şi cum ei ar fi fost în centrul universului, şi, cu toate că asta îl includea şi pe Rodney, nu însemna că era îndrăgostită de el, ci doar că el nu avea de ce să se neliniştească.

Atunci de ce naiba continua să-şi facă gânduri? Şi de ce, atunci când îi văzuse, simţise un atac de gelozie?

Pentru că ea îl minţise. O minciună prin omisiune, poate, dar, cu toate acestea, rămânea o minciună. În cele din urmă, incapabil să mai suporte, se ridică de la birou, îşi luă în grabă cheile de la maşină şi porni spre bibliotecă.

Încetinind în timp ce se apropia, zări maşina ei parcată exact unde trebuia să fie şi se uită la lumina aprinsă din biroul ei. Urmări fereastra câteva minute, întorcându-se într-o parte, când dădu cu ochii de ea. În ciuda ridicolului pe care îl simţea din cauza noii lui obsesii, scoase totuşi un suspin de uşurare. Îşi repetă că nu avea niciun motiv de nelinişte, că era absurd chiar şi simplul fapt că s-a gândit că Lexie ar fi putut fi în altă parte,

şi se simți penibil până când se reîntoarse la Greenleaf.

Da, se gândi el aşezându-se din nou în fața monitorului, el şi Lexie se descurcau chiar bine, aşa că se mustră pentru neîncredere, promițând să se revanşeze față de ea. O putea face, se gândi el, trebuia să o facă – chiar dacă n-ar recunoaşte niciodată motivul. Poate că aveau să iasă pe seară în oraş să ia cina.

Da, hotărî el, lăsând la o parte statul pe verandă, nu avea planificat nimic urgent, aşa că o schimbare de ritm le putea face bine amândurora. Mai mult decât atât, ea avea să fie surprinsă de atenția lui. Dacă exista un lucru pe care îl învățase după atâtea întâlniri, acela era că femeile adorau surprizele, şi, dacă asta îl ajuta să nu se mai simtă aşa vinovat pentru că o urmărise, cu atât mai bine.

Era chiar încântat. O seară specială era tocmai ceea ce le trebuia. Avea să-i cumpere un alt buchet de flori, şi îşi petrecu următoarele douăzeci de minute pe internet, încercând să găsească un loc potrivit. Găsi unul, o sună pe Doris să vadă dacă auzise de el – ea îl recomandă cu entuziasm – şi, înainte de a se duce la duş, făcu rezervările.

Pentru că mai erau încă două ore până când Lexie pleca de la bibliotecă, se aşeză din nou în fața computerului. Dar, chiar şi după o zi petrecută în mare parte la birou, Jeremy constată că nu avea, acum mai mult spor la scris decât avusese dimineață.

— Te-am văzut astăzi, ceva mai devreme, zise Lexie privindu-l pe furiş, pe deasupra meniului.

— Serios?

Ea dădu din cap.

— Te-am zărit când treceai cu maşina pe lângă bibliotecă. Unde mergeai?

— A, zise el, bucuros că nu-l surprinsese uitându-se la fereastra ei. Nicăieri, de fapt. Pur şi simplu, mă plimbam cu maşina, să-mi limpezesc mintea înainte de a deschide din nou computerul.

Surprinsă de un buchet de narcise şi de o rezervare la un restaurant în afara oraşului, Lexie fusese de-a dreptul încântată, exact cum sperase el. Dar, bineînțeles că trebuiseră să se întoarcă acasă la ea să se schimbe şi să se pregătească, astfel că plecarea le fusese amânată cu aproape patruzeci şi cinci de minute. Până când sosiră la Carriage House, la periferia Greenville-ului, masa lor fusese dată, aşa că fuseseră obligați să aştepte la bar douăzeci de minute.

Lexie nu părea să vrea să pună iarăşi întrebarea aceea, lucru care era de înţeles. În fiecare zi îl întreba cum mergea cu scrisul şi în fiecare zi Jeremy răspundea că nu intervenise nicio schimbare. Începea probabil să o obosească şi pe ea în acelaşi mod în care începea să-l obosească şi pe el.

— Ţi-a venit vreo idee? îndrăzni ea.

— Câteva, de fapt, minţi Jeremy. Din punct de vedere tehnic, nu era o minciună – el avusese ideea aceea bizară în legătură cu Lexie şi Rodney –, dar ştia că nu era genul de idee la care se referea ea.

— Adevărat?

— Mai reflectez, aşa că o să vedem ce-o să iasă.

— Asta-i grozav, iubitule, zise ea, înseninându-se şi mai mult. Atunci, ar trebui să sărbătorim. Se uită prin salonul slab luminat: cu chelnerii în negru şi alb şi lumânări pe fiecare masă, totul părea surprinzător de elegant. Cum naiba ai aflat de locul ăsta? N-am mai fost niciodată aici, dar mereu mi-am dorit să ajung.

— Am investigat un pic, zise el, şi pe urmă am sunat-o pe Doris.

— Ea adoră localul ăsta, zise Lexie. Dacă ar fi după mintea ei, cred că ar ţine un restaurant ca acesta în loc de Herbs.

— Dar tu trebuie să plăteşti facturile, nu?

— Exact, zise ea. Ce intenţionezi să comanzi?

— Mă gândeam la nişte carne, zise el analizând meniul. N-am mai mâncat o friptură bună de când am părăsit New Yorkul. Şi cartofi gratinaţi.

— Friptura asta nu e, de fapt, formată din două fripturi? Fâşia de muşchi şi fileul?

— De aceea sună aşa de bine, zise el închizând meniul, deja salivând.

În timp ce se uita spre Lexie, observă că strâmba din nas.

— Ce e? întrebă el.

— Câte calorii crezi că are?

— Habar n-am. Şi nici nu-mi pasă.

Ea schiţă un zâmbet forţat, revenind la meniu.

— Ai dreptate, zise ea. Nu ieşim tot timpul în oraş, aşa că nu contează. Chiar dacă este… cât? Cam cinci sute de grame, cinci sute de grame şi ceva de carne de vită?

El se încruntă.

— N-am zis că o să mănânc toată porţia.

— Nu are importanţă chiar dacă o vei mânca. Nu am de ce să mă bag. Comandă ce vrei.

— Aşa voi face, zise el sfidător.

În tăcere, se uita la ea studiind meniul, gândindu-se la friptură. *Era* multă carne de vită înțesată de colesterol şi de grăsimi. Nu susțineau experții că nu ar trebui să mâncăm mai mult de o sută de grame odată? Şi bucata asta… Cât avea? Aproape cinci sute de grame? Şapte sute? Ajungea să se hrănească o familie întreagă.

Ah, cui îi păsa? El era tânăr, şi avea să compenseze făcând câteva exerciții fizice a doua zi. Jogging, câteva flotări.

— Ce te gândeşti să comanzi?

— Mai văd, zise ea. Nu sunt sigură încă, dar ori va fi ton la grătar, ori piept de pui împănat cu sos pe deasupra. Şi legume sote.

„Fără îndoială că asta vei comanda, se gândi Jeremy. Ceva uşor şi sănătos.“ Rămânea în formă şi zveltă chiar dacă era însărcinată, iar el avea să iasă din restaurant legănându-se ca o rață.

El întinse din nou mâna după meniu, observând că ea se străduia să nu-l bage în seamă. Ceea ce însemna, în mod evident, că observase. Studiind articolele din listă, se mută la paragrafele cu peşti de mare, moluşte comestibile şi carne de pasăre. Toate sunau minunat. Dar nu la fel de minunat precum muşchiul. Închise meniul din nou, gândindu-se că nu trebuia să se simtă vinovat.

De când ajunsese mâncarea să reflecte caracterul cuiva? Dacă ar comanda ceva sănătos, ar fi o persoană cumsecade; dacă ar comanda ceva nesănătos, ar fi un om rău? Nu era ca şi cum ar fi fost supraponderal, nu? Avea să comande muşchi, se decise, dar îşi reaminti să mănânce numai jumătate, poate şi mai puțin. Şi nici nu l-ar irosi. Ar lua restul acasă, pentru mai târziu. Se aprobă în sinea sa, încântat de decizie. Rămânea muşchiul.

Când apăru chelnerul, Lexie comandă un suc de merişor şi pieptul de pui împănat. Jeremy comandă tot suc de merişor.

— Şi ca fel de mâncare?

Simți cum Lexie îl urmărea.

— … Ton, zise el. Nu foarte făcut, dar nici în sânge.

După ce plecă chelnerul, Lexie zâmbi.

— Ton?

— Da, zise el. A sunat bine când ai pomenit de el.

Ea ridică din umeri.

— Ce mai e acum?

— Localul ăsta e renumit pentru fripturile sale. Speram să gust o bucățică de la tine.

Jeremy se făcu mic în scaun.

— Data viitoare, zise el.

Oricât se străduia, Jeremy nu era sigur că avea să înțeleagă vreodată femeile. Existaseră momente în trecut când crezuse că era pe aproape, că avea să fie capabil să le anticipeze expresiile subtile şi capriciile ca să le folosească în avantajul lui. Dar, aşa cum o demonstrase cina cu Lexie, avea un drum lung de parcurs.

Problema nu era faptul că el comandase ton în loc de friptură. Era mult mai mult decât atât. Adevărata problemă era că majoritatea bărbaților voiau să obțină admirația unei femei; prin urmare, bărbații erau dispuşi să facă aproape orice pentru a-şi atinge acel scop. Femeile, bănuia el, nu înțeleseseră niciodată pe deplin acel simplu fapt. De pildă, femeile puteau presupune că bărbații care petreceau o mare parte din timp la birou procedau astfel pentru că îşi considerau slujba cel mai important lucru din viața lor; când nimic nu era mai neadevărat. Nu era vorba despre putere de dragul puterii – mă rog, de acord, pentru unii bărbați era, dar aceştia reprezentau o minoritate; era vorba despre faptul că femeile erau atrase de putere din aceleaşi motive pentru care bărbații erau atraşi de femeile tinere şi frumoase. Acelea erau caracteristici specifice speciei, rămase din perioada omului peşterilor, şi niciunul dintre reprezentanții celor două sexe nu prea avea control asupra lor. Cu mulți ani în urmă, el scrisese un articol despre bazele evolutive ale comportării, subliniind că, printre alte lucruri, bărbații erau atraşi de femei tinere, frumoase şi atrăgătoare pentru că erau mari şansele ca ele să fie fertile şi sănătoase – cu alte cuvinte, puteau forma o pereche potrivită să creeze progenituri puternice – şi că femeile erau în acelaşi mod atrase de bărbați care erau îndeajuns de puternici să le protejeze şi să aibă grijă de ele şi de vlăstarele lor.

El primise o grămadă de scrisori legate de acel articol, în care reacțiile fuseseră foarte ciudate. În timp ce bărbații erau în general de acord cu ideile prezentate acolo, femeile aveau tendința să dezaprobe totul, uneori în mod vehement. Câteva luni mai târziu, scrisese un alt articol despre dezacorduri, folosind fragmente din scrisori drept exemple.

Dar, chiar dacă putea înțelege că el comandase ton pentru că dorise ca Lexie să-l admire – acest lucru făcându-l să se simtă puternic totuşi –, gestul nu-l ajutase să înțeleagă ce o scosese din sărite, iar sarcina doar complica şi mai mult totul. El recunoştea că nu ştia prea multe despre sarcină, dar era sigur de faptul că femeile însărcinate aveau adesea pofte ciudate. În principiu, era posibil ca Lexie să fi fost expertă în toate

celelalte, dar el era pregătit pentru indiferent ce ar fi putut ea să-i reproşeze în acel domeniu. Fraţii săi îl avertizaseră să se aştepte la orice; o cumnată poftise salată de spanac, alta – pastramă şi măsline, o alta obişnuia să se scoale în toiul nopţii să mănânce supă de roşii şi brânză Cheddar. În consecinţă, atunci când încerca să scrie, se pomenea îndreptându-se întâi spre magazin să umple maşina cu tot ce-şi putea imagina, lucruri care puteau să-i satisfacă poftele lui Lexie, indiferent cât de ciudate aveau să fie.

Cu toate acestea, nu se aşteptase la toane iraţionale, într-o noapte, cam la o săptămână după cina de la Carriage House, se trezise cu zgomotul făcut de Lexie care se smiorcăia. Când se răsuci spre ea, o văzu stând în capul oaselor cu spatele sprijinit de căpătâiul patului. În lumina slabă, îi distingea cu greutate trăsăturile feţei, dar observă o grămadă de şervеţele în poala ei. Se ridică şi el în capul oaselor.

— Lex? Te simţi bine? Ce se întâmplă?

— Îmi pare rău, zise ea vorbind de parcă ar fi fost foarte răcită. N-am vrut să te trezesc.

— E în ordine… nicio problemă. Dar ce se întâmplă?

— Nimic.

Sunase de parcă rostise „nibic“. Se uită la ea, încă nesigur de ceea ce se petrecea. Faptul că el o privea nu o opri din plâns, aşa că se smiorcăi din nou.

— Sunt tristă, explică ea.

— Pot să-ţi aduc ceva? Pastramă? Supă de roşii?

Ea clipi cu ochii în lacrimi, încercând parcă să-şi dea seama dacă îl auzise bine.

— De ce naiba îţi închipui că vreau pastramă?

— Fără niciun motiv, zise el. Dându-se mai aproape, îşi strecură braţul în jurul ei. Deci nu-ţi este foame? N-ai nicio poftă ciudată?

— Nu, zise ea clătinând din cap. Mă simt tristă.

— Şi nu ştii de ce?

Dintr-odată, ea izbucni din nou într-un hohot de plâns care-i cutremura umerii. Jeremy simţi cum i se pune un nod în gât. Nu era nimic mai rău decât să auzi o femeie plângând, aşa că se pomeni dorindu-şi să o aline.

— Gata, gata, murmură el. Va fi bine, indiferent despre ce este vorba.

— Nu, nu va fi, se plânse ea. Nu o să fie bine. Niciodată nu o să fie bine.

— Ce s-a întâmplat?

Trecu mult timp până ca ea să-şi poată redobândi cât de cât controlul. În cele din urmă, îl privi drept în faţă cu ochii înroşiţi şi umflaţi.

— Mi-am omorât pisoiul, declară ea.

El se aşteptase la o mulţime de răspunsuri. Probabil că era copleşită de schimbările din viaţa ei, de exemplu. Sau poate că, în răbufnirea hormonilor, se descoperise ducând dorul părinţilor. El nu avea nicio îndoială că izbucnirea ei emoţională avea de-a face cu sarcina, dar nu ar fi putut niciodată anticipa un asemenea răspuns. Nu reuşi decât să se holbeze.

— Pisoiul tău? întrebă el în cele din urmă.

Ea dădu din cap aprobator şi întinse mâna după un alt şerveţel, vorbind printre suspine.

— L-am… omorât.

— Ah, zise Jeremy.

Chiar nu ştia ce altceva să spună. Nu văzuse niciodată o pisică prin casă şi nu o auzise niciodată pe Lexie vorbind despre vreo pisică. Nici măcar nu ştia dacă îi plăceau pisicile.

Între timp, ea continua cu vocea încă răguşită. Se vedea după limbajul trupului că fusese jignită de comentariul lui.

— Asta-i tot ce poţi să spui?

El era dezorientat. Să fie de acord cu ea? „N-ar fi trebuit să fi omorât pisica.“ Să arate empatie? „Asta-i bine. Pisica o merita.“ Să o susţină? „Cred totuşi că eşti o persoană cumsecade, chiar dacă ai omorât pisica aia.“ În acelaşi timp, scormonea frenetic în memorie, străduindu-se să-şi amintească dacă într-adevăr existase o pisică şi, dacă da, ce nume avea. Şi să înţeleagă cum naiba de el nu o văzuse niciodată. Dar, într-un moment de inspiraţie, răspunsul perfect îi apăru brusc în minte.

— De ce nu-mi povesteşti ce s-a întâmplat, zise el, făcând tot posibilul să sune liniştitor.

Păru să fie exact ceea ce avea ea nevoie să audă, slavă Domnului, aşa că suspinele începură să se domolească, îşi suflă din nou nasul.

— Spălam rufele, şi am golit maşina de uscat rufe pentru a pune altele, zise ea. Ştiam că lui îi plăceau locurile calde, dar nu mi-am bătut capul deloc să verific înăuntru înainte de a închide uşa. L-am omorât pe Boots.

„Boots, se gândi el. Asta-i. Pisoiul se numea Boots.“ Totuşi, asta nu clarifica restul povestirii.

— Când s-a întâmplat asta? încercă el iarăşi.

— În timpul verii, zise ea oftând. În timp ce împachetam pentru a merge la Chapel Hill.

— O, noi vorbim despre momentul când ai plecat la facultate, zise el, simțindu-se triumfător.

Ea se uită spre el, în mod evident confuză şi enervată.

— Bineînțeles. Despre ce ți-ai închipuit că vorbeam?

Jeremy ştia că era probabil cel mai indicat să nu răspundă.

— Îmi pare rău pentru întrerupere. Continuă, zise el, făcând tot posibilul să pară înțelegător.

— Boots era puiul meu, zise ea cu voce slabă. A fost abandonat, şi l-am găsit când era doar un motănaş. Tot timpul liceului a dormit cu mine în pat. Era tare drăguț – cu blana maro-roşcată şi cu lăbuțe albe –, şi am ştiut că Dumnezeu mi-l dăruise ca să-l protejez. Şi l-am protejat… Până când l-am închis în maşina de uscat rufe. Ea întinse mâna după un alt şervețel. Bănuiesc că s-a furişat în maşină când nu am fost atentă. O mai făcuse şi înainte, aşa că de obicei verificam, dar, nu ştiu din ce motiv, în ziua aceea nu m-am uitat. Am transferat, pur şi simplu, rufele ude din maşina de spălat în maşina de uscat, am închis uşa şi am apăsat pe buton. Lacrimile se porniră din nou în timp ce Lexie povestea mai departe cu frânturi de fraze. Eram jos… o jumătate de oră mai târziu… când am auzit… bufnitura… şi când m-am dus să verific… l-am găsit…

Atunci, începu să plângă şi mai tare, rezemându-se de Jeremy. Instinctiv, el o trase mai aproape, murmurând cuvinte de încurajare.

— Nu ai omorât pisica, o linişti el. A fost un accident.

Ea hohoti şi mai tare.

— Dar… nu… înțelegi?

— Ce să înțeleg?

— Că… voi fi… o mamă îngrozitoare… Mi-am… încuiat… bietul pisoi… în maşina de uscat…

— O țineam în brațe, şi ea continua să plângă, zise Jeremy la prânz a doua zi. Oricât am asigurat-o că are să fie o mamă extraordinară, nu m-a crezut. A plâns ore în şir. Nu era nimic de spus sau de făcut ca să o consolez, dar, în final, a ațipit. Şi când s-a trezit, părea că se simte mai bine.

— Asta-i sarcina, zise Doris. Este ca un amplificator uriaş. Totul se măreşte – trupul, pântecele, brațele. La fel, emoțiile şi amintirile. Pur şi simplu îți pierzi mințile din când în când, şi uneori faci cele mai ciudate lucruri. Lucruri pe care nu le-ai face nicidecum în alte împrejurări.

Comentariul lui Doris îi aduse în minte imaginea lui Lexie cu Rodney

ținându-se de mână, şi, pentru moment, Jeremy se întrebă dacă să pomenească despre asta. Dar încercă să alunge gândul la fel de repede cum apăruse.

Doris păru să citească în ochii lui Jeremy.

— Jeremy? Te simți bine?

El clătină din cap.

— Da, zise el. Doar că am prea multe pe cap zilele astea.

— În legătură cu copilaşul?

— În legătură cu toate, zise el. Cu nunta, cu casa. Cu toate astea. Sunt foarte multe de făcut. Vom încheia târgul cu casa la sfârşitul lunii, şi singura autorizație pe care Gherkin o putea obține era pentru primul weekend din luna mai. E foarte mult stres în perioada asta. Mulțumesc pentru ajutorul dat lui Lexie cu planurile de nuntă, apropo.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumeşti. După ultima noastră discuție, m-am gândit că măcar atât puteam face. Şi nu sunt chiar atât de multe de făcut, de fapt. Eu voi pregăti tortul şi voi aduce nişte gustări pentru recepția în aer liber, dar, altfel, nu mai rămân prea multe odată ce ai obținut autorizația. Mă voi ocupa de aranjatul meselor în dimineața aceea, florăreasa va pune câteva flori afară, iar fotograful e oricând gata.

— Ea mi-a spus că în sfârşit a ales o rochie.

— Adevărat. Şi una pentru Rachel, de vreme ce e domnişoară de onoare.

— Îi ascunde burtica lui Lexie?

Doris râse.

— Era singura ei condiție. Dar, fii liniştit, va fi frumoasă – nici nu se vede că e însărcinată. Dar cred că lumea începe să bănuiască oricum. Făcu semn cu capul spre Rachel, care făcea curat pe altă masă. Cred că ea ştie.

— Cum de ştie? Ai spus ceva?

— Nu, bineînțeles că nu. Dar femeile simt când alte femei sunt însărcinate. Şi am auzit lumea şoptind pe la prânz. Fără îndoială, n-a trecut neobservat faptul că Lexie scotoceşte prin articolele de bebeluşi la magazinul lui Gherkin din centru. Lumea observă astfel de lucruri.

— Lexie nu o să fie foarte încântată.

— N-o s-o deranjeze. Oricum, nu o să țină supărarea. Şi, în plus, nu a crezut că va reuşi să păstreze secretul atâta vreme.

— Asta înseamnă că pot spune familiei mele?

— Cred, zise Doris încet, că mai bine ai întreba-o pe Lexie chestiunea asta. Îşi face încă probleme că ei nu o plac, mai ales din cauza nunții

restrânse. Se simte prost că nu poate invita tot clanul. Apropo, cuvântul ăsta îi aparţine lui Lexie, nu mie, adăugă ea zâmbind.

— Se potriveşte, zise Jeremy. Sunt un clan. Dar acum o să fie un clan docil.

Când Doris întinse mâna după pahar, Rachel reveni la masă cu un ibric cu ceai îndulcit.

— Mai vrei?

Mulţumesc, Rach, zise Jeremy.

Ea turnă.

— Eşti emoţionat în privinţa nunţii?

— O să o scot la capăt. Cum au mers cumpărăturile cu Lexie?

— A fost amuzant, zise ea. O, apropo, am vorbit cu Alvin, şi mi-a spus să te salut.

— Serios?

— A zis că aşteaptă că nerăbdare să te revadă.

— Spune-i că-l salut şi eu, zise ea jucându-se cu şorţul. Voi doi, nu vreţi nişte plăcintă cu nuci pecan? Cred că au mai rămas câteva bucăţi.

— Nu, mulţumesc, spuse Jeremy. Sunt sătul.

— Nici eu, zise Doris.

În timp ce Rachel se îndrepta spre bucătărie, Doris îşi puse şervetelul pe masă, îndreptându-şi din nou atenţia spre Jeremy.

— Ieri, am făcut o plimbare pe la casă. Se pare că lucrurile progresează.

— Adevărat? Nu observasem.

— Va fi gata, îl linişti ea, surprinzându-i neîncrederea din voce. Or lucra oamenii într-un ritm mai lent, dar, în cele din urmă, se va termina totul.

— Sper să fie gata înainte ca pruncul să plece la facultate. Tocmai am descoperit nişte stricăciuni făcute de termite.

— La ce te aşteptai? Este o casă veche.

— Este asemenea casei din filmul *The Money Pit*[18]. Mereu există ceva care trebuie reparat.

— Aş fi putut să-ţi spun asta dinainte. De ce crezi că a fost de vânzare atâta timp? Şi, haide, indiferent cât costă, este totuşi mai ieftină decât orice din Manhattan, nu?

— E cu certitudine mult mai frustrant.

Doris îl privi.

[18] *Un sac de bani* – comedie regizată de Richard Benjamin (1986), cu Tom Hanks în rolul principal. (n.tr.)

— Înțeleg că nu scrii.

— Poftim?

— M-ai auzit, zise ea cu voce slabă. Nu scrii. Ăsta-i adevărul; e modul în care te defineşti. Şi dacă nu reuşeşti… Mă rog, e cam la fel cu sarcina lui Lexie – amplifică toate celelalte lucruri.

Doris avea dreptate, îşi dădu seama Jeremy. Nu era vorba despre preţul noii case, despre planurile despre nuntă, despre copilaş sau despre faptul că el încă se mai adapta la viaţa de cuplu. Tot stresul pe care îl simţea era în mare măsură rezultatul faptului că nu reuşea să scrie.

Cu o zi în urmă trimisese un alt articol, rămânând doar cu patru scrise, aşa că redactorul său de la *Scientific American* începuse să-i lase mesaje pe telefonul mobil, întrebând de ce Jeremy nu se deranja să păstreze legătura. Chiar şi Nate începea să se îngrijoreze; dacă la început obişnuia să-i trimită mesaje în legătură cu posibilitatea de-a găsi o temă de reportaj care ar fi putut atrage atenţia producătorilor din televiziune, ajunsese acum să se întrebe dacă Jeremy mai făcea ceva sau nu.

La început, fusese uşor să se scuze; atât redactorul său, cât şi Nate înţelegeau ce mult i se schimbase viaţa în ultima vreme. Dar, când oferise litania obişnuită de scuze, chiar şi Jeremy înţelesese că nu erau nimic altceva decât scuze. Chiar şi aşa, el nu înţelegea ce era în neregulă. De ce ideile i se învălmăşeau de fiecare dată când deschidea computerul? Şi de ce se întâmpla doar atunci când trebuia să scrie ceva ca să-şi poată plăti facturile?

Asta era problema. Alvin îi trimitea adesea mesaje pe internet, iar Jeremy tasta un răspuns lung în doar câteva minute. Acelaşi lucru se întâmpla şi dacă mama sau tatăl lui sau fraţii îi trimiteau mesaje tot pe internet, dacă trebuia să scrie o scrisoare sau dacă dorea să-şi ia notiţe despre ceva găsit pe internet. Putea să scrie despre spectacolele de televiziune, despre afaceri sau politică; ştia, pentru că încercase. Era uşor, de fapt, să scrie despre orice… atâta vreme cât nu avea nicio legătură cu subiectele la care era expert. În acele cazuri, pur şi simplu, nu mai ştia nimic. Sau, mai rău, se simţea ca şi cum n-avea să mai fie vreodată capabil să facă acest lucru.

Bănuia că problema lui era lipsa de încredere. Era un sentiment ciudat, un sentiment de care fusese străin până să se mute în Boone Creek.

Se întrebă dacă acela era motivul. Mutarea însăşi. Atunci începuse problema; nu era vorba despre casă, despre planurile de nuntă sau despre

orice altceva. Se simțise blocat din momentul în care revenise în oraș, de parcă avea un preț ascuns de plătit pentru decizia de a se muta acolo. Asta însemna că la New York era în stare să scrie… oare? Se gândi puțin, şi apoi clătină din cap. Nu avea importanță, nu-i așa? Acum era în Boone Creek. În mai puțin de trei săptămâni, pe 28 aprilie, încheia târgul cu casa, şi pe urmă pleca la petrecerea burlacilor; iar la o săptămână după aceea, pe 6 mai, avea să fie căsătorit. Bine sau rău, acela era căminul său în clipa de față.

Aruncă o privire spre jurnalul lui Doris. Cum să înceapă o relatare despre jurnal? Nu că avea de gând ceva, ci doar așa, ca un experiment…

Deschizând o pagină goală, începu să gândească, cu degetele pe tastatură. Dar, în următoarele cinci minute, degetele rămaseră nemişcate. Nu se întâmpla nimic, absolut nimic. Nu putea nici măcar să se gândească la un început.

Îşi trecu mâna prin păr, enervat, dorindu-şi o pauză şi întrebându-se ce putea face. Era exclus să meargă la casă, socoti el, de vreme ce asta îl indispunea şi mai mult. Se hotărî în schimb să-şi omoare timpul pe internet. Auzi modemul conectându-se, urmări pagina încărcându-se şi apoi aruncă o privire. Observă că avea douăzeci şi patru de mesaje, așa că accesă cutia poştală.

Mare parte dintre ele erau spamuri, așa că şterse mesajele fără să le deschidă; Nate trimisese şi el un mesaj, întrebând dacă Jeremy observase vreunul dintre articolele despre o ploaie masivă de stele căzătoare din Australia. Jeremy îi răspunse că, în trecut, scrisese patru articole despre meteoriți, unul chiar cu un an în urmă, dar îi mulțumi pentru idee.

Era pe punctul de a şterge ultimul mesaj, care nu avea niciun titlu, dar se răzgândi brusc şi rămase holbându-se la ecran în momentul în care mesajul apăru. Gura i se uscase, dar nu reuşea să-şi dezlipească privirea de la ecran. Dintr-odată, nici nu mai reuşea să respire. Era un mesaj simplu, însă părea să-l ia în derâdere: „DE UNDE ŞTII CĂ E COPILUL TĂU?“

ŞAPTE

„DE UNDE ŞTII CĂ E COPILUL TĂU?“

Jeremy doborî scaunul când se ridică de la birou, continuând să se

concentreze asupra mesajului. „Bineînțeles că e copilul meu! ar fi vrut el să strige. Ştiu pentru că ştiu!“

„Da, părea mesajul să întrebe, afirmi că ştii. Dar de unde ştii?“

Memoria se chinuia să găsească răspunsul. Pentru că el şi Lexie petrecuseră o noapte minunată împreună. Pentru că ea îi spusese că era copilul lui, şi nu avea niciun motiv să mintă. Pentru că ei doi se căsătoreau. Pentru că nu putea fi al altcuiva. Pentru că era copilul lui…

Nu-i aşa?

Dacă el ar fi fost altcineva, dacă povestea sa ar fi fost alta, dacă ar fi cunoscut-o pe Lexie de mulți ani, răspunsul ar fi fost clar; dar…

El ştia că aşa se întâmplă în viață. Întotdeauna exista un „dar“.

Respinse ideea şi se concentră asupra mesajului, străduindu-se să-şi stăpânească emoțiile. Nu vedea niciun sens să se agite, chiar dacă mesajul nu numai că era agresiv, ci chiar avea ceva… rău. Cam aşa îl percepea. Rău intenționat. Ce fel de persoană ar scrie un asemenea lucru? Şi cu ce scop? Pentru că îşi închipuia că era distractiv? Pentru că dorea să dea naştere la o discuție aprinsă între Lexie şi Jeremy? Pentru că…

Pentru o clipă, mintea i se înceţoşă, iar el se chinuia cu un răspuns pe care îl ştia, dar nu voia să-l recunoască.

Pentru că…

„Pentru că, răspunse în cele din urmă vocea din mintea sa, cel care ți-a trimis e-mailul ştia că, în adâncul sufletului, a existat un moment când şi tu ți-ai pus întrebarea asta?“

Nu, se gândi el brusc, aceea era o minciună. El ştia că era copilul lui.

„Atât doar, bineînțeles, că tu nu poți lăsa o femeie însărcinată“, îi reaminti vocea pierită.

Dintr-odată, totul îi apăru brusc în minte, precipitându-se – primul său mariaj cu Maria, dificultatea pe care o întâmpinaseră când ea îşi dorise să rămână însărcinată, drumurile la clinica de fertilitate, testele pe care le făcuse, totul culminând cu vorbele doctorului: „Este foarte puțin probabil că vei putea zămisli vreodată un copil.“

A fost o exprimare îngăduitoare: Jeremy aflase în timpul acelei consultații că era cât se poate de steril, o realitate care, în cele din urmă, o determinase pe Maria să ceară divorțul.

Îşi aminti că doctorul îi spusese că nu avea o cantitate suficientă de spermă – era aproape neînsemnată, de fapt – şi cea pe care o producea, prezenta foarte puțină motilitate. Jeremy îşi aducea aminte cum stătuse în cabinet în stare de şoc, agățându-se de orice alternativă. „Ce părere aveți

dacă aş purta boxeri? Am auzit că ajută“ sau „Ce părere aveţi despre tratamente?“ în realitate, nu puteau să facă nimic pentru el, îi explicase doctorul. Nimic care să dea rezultate.

Ziua aceea fusese una dintre cele mai îngrozitoare zile din viaţa lui. Până în momentul acela, crezuse mereu că va avea copii, iar după divorţ, reacţia lui fusese să devină o cu totul altă persoană. Avusese mai multe aventuri de o noapte decât putea număra şi credea că avea să ducă o viaţă de celibatar de-a pururi. Până când o cunoscuse pe Lexie. Şi miracolul sarcinii ei, un copil creat din pasiune şi din dragoste, îl făcea să înţeleagă cât de lipsiţi de valoare fuseseră anii aceia.

Dacă nu cumva…

„Nu, asta e exclus“, se gândi el. Nu exista niciun „dacă nu cumva“. Fără îndoială, era copilul lui. Toate – de la potrivirea ca timp la comportarea lui Lexie de la început până la sfârşit, la modul în care Doris îl trata în momentul de faţă – îl asigurau că el era tatăl copilului. Îşi repetă acele gânduri ca pe o mantră, sperând să facă să dispară realitatea din vorbele rostite de doctor cu mult timp în urmă.

Mesajul continua să-l ia peste picior. Cine trimisese e-mailul? Şi, se întrebă iarăşi, de ce?

Anii de investigaţie îl învăţaseră foarte multe despre internet, şi, cu toate că expeditorul folosea o adresă pe care Jeremy nu o recunoştea, el ştia că tuturor e-mail-urilor li se putea da într-un final de urmă. Cu răbdare şi cu câteva telefoane potrivite la câteva cunoştinţe pe care şi le făcuse în decursul anilor, putea stabili originea e-mail-ului până la server, şi de acolo la computerul de unde provenise. Observase că mesajul sosise cu mai puţin de douăzeci de minute în urmă, cam pe când se întorcea la Greenleaf.

Dar revenea din nou întrebarea „De ce? De ce trebuia cineva să-l trimită?“

Cu excepţia lui Lexie, Jeremy nu povestise nimănui – nici părinţilor şi nici prietenilor săi – despre incapacitatea lui de a zămisli copii, şi, cu toate că fusese un moment când el însuşi se întrebase cum survenise sarcina în ciuda acestei probleme, lăsase baltă ideea. Dar dacă numai Maria şi Lexie ştiau – şi niciuna dintre ele, era sigur, nu-l trimisese –, atunci, se întrebă din nou, care era motivul? Era o farsă?

Doris spusese că unii oameni începuseră să presupună că Lexie era însărcinată – Rachel, de pildă. Dar el nu şi-o imagina pe Rachel trimiţând acel e-mail. Ea şi Lexie fuseseră prietene de mulţi ani, şi nu era genul de farsă pe care să şi-l facă prietenii.

Dar, dacă n-ar fi fost o farsă, singurul motiv imaginabil pentru care cineva ar putea trimite e-mailul era să cauzeze probleme între Jeremy şi Lexie. Dar, din nou, cine ar face asta?

„Adevăratul tată?“ îi şopti o voce interioară, făcându-l să-i vină brusc în minte imaginea lui Lexie cu Rodney ţinându-se de mână.

Jeremy clătină din cap. Rodney şi Lexie? Se gândise la asta de o mie de ori, şi, pur şi simplu, nu era posibil. Era chiar ridicol.

„Exceptând faptul că ideea aceea dădea sens e-mailului“, îi şopti vocea din nou.

Nu, se gândi el, în momentul acela mult mai ferm. Lexie nu era genul. Lexie nu făcuse dragoste şi cu altcineva în săptămâna aceea; Lexie nici măcar nu se întâlnea cu altcineva. Iar Rodney nu era genul de bărbat care să scrie un e-mail. El s-ar fi confruntat personal cu Jeremy.

Jeremy apăsă tasta să şteargă e-mailul. Dar, când îi apăru pe ecran căsuţa care-i cerea confirmarea, degetul păru să rămână imobilizat. Oare chiar dorea să-l şteargă în clipa aceea, fără să afle cine îl trimisese?

Nu, hotărî el, voia să ştie. Va avea nevoie de puţin timp, dar va afla, şi va vorbi cu cel care îl trimisese, ca să-l facă să înţeleagă cât de lipsit de bun-simţ era. Şi dacă era Rodney… ei bine, nu numai Jeremy se va confrunta cu el, dar, în mod sigur, şi Lexie îi va spune ce gândea cu adevărat.

El aprobă dând din cap. Avea să afle cine o făcuse. Salvă mesajul cu intenţia de a începe imediat căutarea. Şi, îndată ce avea să afle ceva, Lexie urma să fie prima care va şti.

După ce îşi petrecu seara cu Lexie, înlătură orice îndoială pe care o avea. La cină, Lexie sporovăi ca de obicei. De fapt, în decursul săptămânii următoare, Lexie se comportă ca şi cum nimic n-ar fi stresat-o. Ceea ce, cinstit vorbind, Jeremy considera oarecum ciudat, având în vedere că nunta urma să fie cam peste două săptămâni, că de vineri într-o săptămână aveau să încheie târgul cu casa – cu toate că mai era cale lungă până să fie locuibilă –, şi Jeremy începuse să se întrebe cu voce tare unde urma să lucreze în Boone Creek de vreme ce, în mod evident, uitase cum se scrie un articol. Mai trimisese un articol pe care îl avea scris dinainte, rămânându-i doar trei. Nu reuşise să dea încă de urma e-mailului, pentru că persoana care îl scrisese îşi acoperise urmele bine. Nu numai că adresa era anonimă, dar fusese dirijată printr-o serie de servere diferite, unul în străinătate şi altul care nu era dispus să divulge informaţii fără o ordonanţă

a tribunalului. Din fericire, el cunoştea pe cineva din New York care putea obține informații stocate într-un calculator, dar avea nevoie de puțin timp. Tipul lucra ca liber-profesionist cu FBI-ul, şi ei îi ocupau tot timpul.

Cât despre părțile pozitive, cu excepția unui alt episod lacrimogen petrecut în toiul nopții, Lexie părea mult mai puțin stresată decât el. Fără îndoială, asta nu însemna că ea era tocmai femeia pe care el şi-o imaginase. Ea era, ajunsese el să înțeleagă, cu totul răspunzătoare de sarcină. De acord, ea era cea care purta copilul, ea era cea cu schimbările bizare de dispoziție şi ea era cea care citea toate cărțile, dar nici Jeremy nu părea ca şi cum n-ar fi avut habar. Sau că ar fi plictisit de amănuntele pe care ea părea să le găsească foarte ciudate. În următoarea dimineață de sâmbătă, cu soarele strălucitor de aprilie care se năpustea agresiv, Lexie zornăi cheile când erau pe punctul de a pleca la cumpărături, de parcă i-ar fi dat lui Jeremy ultima şansă de-a se feri de responsabilitățile părinteşti.

— Eşti sigur că vrei să vii cu mine astăzi? întrebă Lexie.

— Absolut.

— Nu era un meci de baschet la televizor pe care voiai să-l urmăreşti? O să-l pierzi.

El zâmbi.

— Mă voi simți perfect. Mâine sunt mai multe partide.

— Ştii că treaba asta o să dureze?

— Şi?

— Nu vreau să te plictiseşti.

— Nu o să mă plictisesc. Ador cumpărăturile, o asigură Jeremy.

— De când? Şi, în plus, sunt doar lucruri pentru copii.

— Trăiesc numai ca să cumpăr lucruri pentru copii.

Ea clătină din cap.

— Faci cum vrei.

Peste o oră, ajunşi în Greenville, Jeremy intră într-unul dintre acele magazine enorme pentru copii şi se întrebă brusc dacă Lexie nu avusese cumva dreptate. Locul era altfel decât orice văzuse el vreodată în New York. Nu numai că era cavernos, cu rafturi largi şi tavane foarte înalte, dar numărul sortimentelor era amețitor. Dacă numai cumpărând lucruri dovedeai cât de mult îți iubeai copii, acela era în mod clar locul unde trebuia să mergi. Jeremy îşi petrecu primele minute rătăcind prin jur neîncrezător şi întrebându-se cine produsese toată marfa aceea.

Cine ştia, de pildă, că existau, fără exagerare, mii de jucării diferite care se puteau ataşa la pătuțul de copil? Unele cu animale, altele cu culori, unele

cu forme geometrice negru cu alb, unele muzicale, altele care se roteau în cercuri cu viteză mică. Era la mintea cocoşului că toate aceste jucării fuseseră concepute pentru a stimula dezvoltarea intelectuală a copilului, aşa că el şi Lexie trebuie să fi stat printre rafturi analizând alternativele timp de aproape douăzeci de minute, timp în care Jeremy aflase că părerea sa nu era de obicei de niciun fel de ajutor.

— Am citit că, în general, copiii reacţionează la negru şi la alb, zise Lexie.

— Atunci, hai să-l alegem pe ăsta, replică Jeremy arătând spre o jucărie cu desene în alb cu negru.

— Dar eu intenţionam să aleg o temă cu animale, aşa că nu cred că se potriveşte.

— E doar o jucărie. Nimeni nu o să observe.

— Eu voi observa.

— Atunci, hai să-l alegem pe acesta. Cu hipopotami şi girafe.

— Dar nu e negru cu alb.

— Chiar crezi că are importanţă? Crezi că, dacă fetiţa noastră nu va avea parte de o jucărie alb cu negru, va fi dată afară de la grădiniţă?

— Nu, sigur că nu, zise Lexie continuând să stea la raft cu braţele încrucişate, în mod limpede, încă nehotărâtă.

— Ce părere ai de acesta? veni în final Jeremy cu ideea. Are aplicaţii cu animale pe care le poţi schimba din alb în negru, se roteşte şi, pe deasupra, şi cântă.

Expresia ei era aproape tristă când se uită atentă la el.

— Nu crezi că s-ar putea să fie prea stimulată de ceva de genul ăsta?

Oricum, reuşiră să aleagă ceva într-un final (animale negru cu alb, rotitoare, dar fără muzică) şi, nu se ştie de ce, Jeremy presupuse că totul avea să fie mult mai uşor din acel moment. Şi, în decursul următoarelor ore, unele alegeri se făcură uşor – pături, suzete şi, în mod surprinzător, pătuţul însuşi –, dar, când ajunseră la rafturile cu scaune pentru maşină, se zăpăciră din nou. Jeremy nu-şi imaginase niciodată că avea să fie atât de complicat să aleagă un simplu scaun pentru maşină, dar existau scaune pentru „mai puţin de şase luni cu orientare în spate“, scaune „uşor de transferat şi care nu cântăreau mult“, scaune care „putea fi ataşate la cărucior“, scaune pentru „copilaş orientat spre partea din faţă“ şi scaune „de mare rezistenţă în caz de accident“. La asta se adăugau culorile şi modelele nesfârşite, uşurinţa sau dificultatea cu care se putea transfera din maşină şi mecanismele de prindere, şi, până la sfârşit, Jeremy se simţi

norocos că încheiaseră doar cu două, amândouă cotate ca „Best Buy“ pentru siguranță în *Consumer Reports*. Acel statut de cel mai bine vândut produs părea ironic, ținând cont de prețul exorbitant și de faptul că scaunul pentru mașină avea să o sfârșească foarte probabil în pod la doar câteva luni după nașterea copilului.

Dar siguranța era maximă. Așa cum Lexie îi reaminti:

— Vrei ca fetița noastră să se simtă în siguranță, nu-i așa?

Evident, nu era momentul ca el să nu fie de acord.

— Ai dreptate, răspunse el așezând cele două cutii deasupra muntelui de lucruri pe care le adunaseră. Umpluseră deja două cărucioare și ajunseseră la al treilea. Apropo, cât e ceasul?

— Este trei și zece. Au trecut aproape zece minute de când ai întrebat.

— Adevărat? Mi se părea că a trecut mai mult.

— Exact același lucru l-ai spus și acum zece minute.

— Scuze.

— Am încercat să te avertizez că te vei plictisi.

— Nu sunt plictisit, minți el. Spre deosebire de alți tați, eu am grijă de copilașul meu.

Ea păru amuzată.

— Bine. În orice caz, aici aproape am terminat.

— Serios?

— Vreau doar să mă uit rapid la niște hăinuțe.

— Grozav, rosti Jeremy încercând să pară cât mai convingător și gândindu-se că era un scenariu improbabil – în caz că ar fi existat vreunul.

— Va dura doar un minut.

— Nu te grăbi, zise el, vrând să arate cât era de grijuliu.

Ea se duse să se uite. Una peste alta, el se simțea de parcă își petrecuseră aproape șase ani uitându-se la îmbrăcăminte în acea după-amiază. Cu picioarele durându-l și simțindu-se ca un cal de povară, Jeremy găsi ceva pe care să stea în timp ce Lexie părea să examineze absolut fiecare articol pentru copii pe care magazinul îl avea de vânzare. Unul câte unul, ea alegea un articol, îl ridica și, fie se încrunta, fie zâmbea de încântare în timp ce și-o imagina pe fetița lor purtându-l. Ceea ce, bineînțeles, nu avea absolut niciun sens pentru Jeremy, de vreme ce ei nu aveau nici cea mai vagă idee despre cum o urma să arate copilașul lor.

— Ce părere ai de Savannah? întrebă Lexie ridicând un alt produs.

Produsul, observă Jeremy, era roz cu iepurași roșu-închis.

— Am fost acolo doar o singură dată, zise el.

Ea lăsă jos articolul.

— Eu vorbesc despre numele copilaşului. Ce părere ai de Savannah?

Jeremy reflectă.

— Nu, zise el, sună prea sudic.

— Ce e rău cu asta? Ea e din sud.

— Dar uiți că tăticul ei e yankeu?

— Bine. Ce nume îți plac?

— Ce-ai spune de Anna?

— Nu sunt jumătate dintre femeile din familia ta numite Anna?

Era adevărat, se gândi Jeremy.

— Da, dar gândeşte-te cât de flatate vor fi.

Lexie clătină din cap.

— Nu putem rămâne la Anna. Vreau să aibă un nume doar al ei.

— Ce părere ai de Olivia?

Lexie clătină iarăşi din cap.

— Nu. Nu-i putem face aşa ceva.

— Dar ce e în neregulă cu Olivia?

— Era o fată cu care mergeam la şcoală şi care se numea Olivia. Avea un ten cu probleme.

— Şi?

— Îmi trezeşte amintiri neplăcute.

Jeremy dădu din cap aprobator, gândindu-se că asta era oarecum logic. El nu şi-ar numi fiica Maria, de pildă.

— Ce idei mai ai?

— Mă gândeam şi la Bonnie. Ce părere ai?

— Nu, m-am întâlnit cu o femeie care se numea Bonnie. Avea o respirație dezgustătoare.

— Sharon?

El ridică din umeri.

— Acelaşi lucru, doar că Sharon cu care mă întâlneam era cleptomană.

— Linda?

El clătină din cap.

— Îmi pare rău. Aia a aruncat cu un pantof în mine.

Lexie îl cercetă cu atenție.

— Cu câte femei te-ai întâlnit în ultimii zece ani?

— Habar n-am. De ce?

— Pentru că am impresia că te-ai întâlnit cu aproape toate numele.

— Nu, nu e cu putință.

— Atunci, numeşte una!

Jeremy reflectă.

— Gertrude. Recunosc în mod sincer că nu m-am întâlnit niciodată cu o femeie numită Gertrude.

Lexie îşi dădu ochii peste cap, apoi ridică din nou articolul pentru copii, îl examină şi apoi îl puse deoparte înainte de a întinde mâna după altul. „Nu mai sunt decât câteva mii de articole pentru copii de verificat, îşi zise Jeremy. În ritmul ăsta, ar trebui să părăsim magazinul cam pe la momentul naşterii copilului.“

Ea ridică un nou articol înainte de a arunca o privire spre el.

— Hmm…

— Hmm ce?

— Gertrude, zici? Am avut o mătuşă care se numea Gertrude, şi era aproape cea mai încântătoare doamnă pe care ai fi putut s-o cunoşti vreodată. Gândul păru să-i zboare în trecut. Acum, că mă gândesc la asta, s-ar putea să fie ceva. Va trebui să am în vedere numele ăsta.

— Stai, zise Jeremy, încercând şi nereuşind să-şi imagineze strigând un copilaş Gertrude, cred că nu vorbeşti serios.

— Am putea s-o strigăm Gertie. Sau Trudy.

Jeremy se ridică în picioare.

— Nu, zise el. Pot accepta multe lucruri, dar nu am să-i spun fetiţei Gertrude. Pun piciorul în prag. Ca tată, cred că am ceva de spus în privinţa asta, aşa că nu o să o numim pe fiica noastră Gertrude. Mi-ai cerut un nume de persoană cu care nu mă întâlnisem.

— Foarte bine, zise ea punând jos articolul de îmbrăcăminte. Oricum, te tachinam. Niciodată nu mi-a plăcut numele ăsta. Merse spre el şi îi înconjură gâtul cu braţele. Uite ce zic eu – de ce nu mă laşi să mă revanşez faţă de tine pentru că te-am târât peste tot astăzi. Poate cu o minunată cină romantică la mine acasă? Cu lumânări şi cu vin… mă rog, pentru tine, oricum. Şi poate că, după cină, vom descoperi altceva de făcut.

Numai Lexie reuşea să facă o asemenea zi să pară dintr-odată că meritase osteneala, îşi dădu el seama.

— Cred că am câteva idei.

— Abia aştept să le aud.

— Se prea poate să fiu obligat să-ţi arăt.

— Chiar mai bine, îl tachină ea, dar, când se aplecă să-l sărute, îi sună telefonul mobil. Vraja se rupse, ea se retrase să caute prin geantă telefonul şi răspunse după al treilea apel.

— Alo? zise ea şi, cu toate că nu mai rosti niciun cuvânt, Jeremy ştiu imediat că ceva era în neregulă.

Peste o oră, după ce plătiseră şi încărcaseră repede totul în maşină, stăteau la o masă, la Herbs, alături de Doris. Cu toate că mai auziseră totul o dată, Doris vorbise aşa de repede, că Jeremy nu prea reuşise să o urmărească.

— Să o luăm de la început, zise el ridicând mâinile.

Doris oftă îndelung.

— Pur şi simplu, nu-mi pot explica, zise ea. Adică, ştiu că Rachel poate fi într-o ureche, dar nicidecum în felul ăsta. Trebuia să lucreze astăzi. Şi nimeni nu ştie unde a dispărut.

— Dar Rodney? întrebă Jeremy.

— E la fel de bulversat ca mine. A căutat-o toată ziua. La fel şi părinţii ei. Pur şi simplu, nu-i stă în fire să dispară fără să spună cuiva unde se duce. Dacă i s-a întâmplat ceva?

Doris părea că e pe punctul de a izbucni în plâns. Rachel lucrase la restaurant foarte mulţi ani şi, mai înainte, fusese prietenă cu Lexie. Jeremy ştia că Doris o trata ca pe un membru al familiei.

— Sunt sigur că nu e ceva de care să ne facem griji. Poate că, pur şi simplu, a avut nevoie de o pauză şi a plecat din oraş.

— Fără să spună nimănui? Fără să se obosească să sune şi să-mi spună că nu are de gând să apară? Fără să discute cu Rodney?

— Ce a spus Rodney mai exact? S-au certat sau…? întrebă într-un final Jeremy.

Doris clătină din cap.

— Nu a zis nimic. A intrat aici în această dimineaţă şi a întrebat dacă Rachel era prin preajmă, şi, când i-am spus că nu venise încă, a luat loc să o aştepte. Pentru că ea nu şi-a făcut apariţia, el s-a hotărât să se ducă până la ea acasă. Apoi, ştiu că el s-a întors şi a întrebat dacă venise, pentru că nu era acasă.

— Era nervos? întrebă Lexie alăturându-se în sfârşit conversaţiei.

— Nu, zise Doris întinzând mâna după un şerveţel. Era întors pe dos, dar nu părea nervos.

Lexie dădu din cap, dar nu mai spuse nimic altceva, în tăcere, Jeremy se foi pe scaun.

— Şi dacă s-ar fi oprit altundeva? De exemplu, la părinţii ei?

Doris frământa şerveţelul în mână, răsucindu-l încontinuu.

— Rodney nu a spus, dar tu ştii cum e el. Ştiu că nu s-a oprit după ce a trecut pe la casa ei. Probabil a căutat-o peste tot.

— Şi a dispărut şi maşina ei? insistă Jeremy.

Doris dădu din cap.

— De asta sunt îngrijorată. Dacă i s-a întâmplat ceva? Dacă a luat-o cineva?

— Vrei să spui că a răpit-o?

— La ce altceva m-aş putea gândi? Chiar dacă a vrut să plece, unde s-ar putea duce? Aici a crescut, familia ei este aici, prietenii ei sunt aici. La drept vorbind, n-am auzit-o niciodată pomenind despre cineva din Raleigh, sau din Norfolk, sau din orice alt loc. Nu e genul care, pur şi simplu, se trezeşte şi pleacă fără să spună cuiva unde se duce.

Jeremy nu zise nimic. Se uită spre Lexie, care, cu toate că părea să asculte ce se discuta, privea în gol, părând preocupată cu alte gânduri.

— Cum se înţelegeau Rachel cu Rodney? întrebă Jeremy. Ai spus că au avut unele probleme.

— Ce legătură are asta? întrebă Doris. Rodney e mai îngrijorat decât mine. Nu a avut nicio legătură cu treaba asta.

— Nu susţin că a avut. Încercam doar să descopăr motivul pentru care ea ar fi putut pleca.

Doris se uită fix la el.

— Ştiu ce îţi imaginezi, Jeremy. Este uşor să dai vina pe Rodney, să crezi că a făcut sau că a zis ceva care a determinat-o pe Rachel să plece. Dar nu e aşa. Rodney nu a avut nicio legătură cu treaba asta. Indiferent ce s-a întâmplat, are de-a face cu Rachel. Sau cu altcineva. Lasă-l pe Rodney deoparte! Ceva s-a întâmplat cu Rachel. Sau Rachel şi-a luat zborul. Este atât de simplu.

Tonul ei nu lăsa loc de replică.

— Încerc să înţeleg ce se întâmplă, zise el.

După vorbele lui Jeremy, tonul lui Doris se mai domoli.

— Ştiu, încuviinţă ea, şi ştiu că probabil nu există niciun motiv ca să ne facem griji, dar… dar, într-un fel oarecare, ceva este în neregulă. Dacă nu cumva e ceva despre care eu nu ştiu, dar Rachel n-ar face asta.

— A lansat Rodney un APB[19]? întrebă Jeremy.

— Nu ştiu, zise Doris. Tot ce ştiu e că o caută şi acum. A promis că mă

[19] All Points Bulletin – cod folosit de poliţia americană pentru a atenţiona toate patrulele cu privire la dispariţia unei persoane sau urmărirea unei maşini sau a unei persoane suspecte. (n.tr.)

ține la curent, dar am un presentiment ciudat. Pur şi simplu, ştiu că are să se întâmple ceva îngrozitor, dacă nu s-a întâmplat deja. Făcu o pauză. Şi cred că are într-un fel legătură cu voi doi.

Când termină, Jeremy înțelese că ea vorbea mai puțin despre sentimentele ei, cât despre instincte. Deşi susținea bucuroasă că putea prezice sexul copiilor înainte de naştere, nu susținuse totuşi că ar fi o clarvăzătoare. Cu toate acestea, cuvintele ei îi dădură lui Jeremy impresia că ea chiar credea că avea dreptate. Dispariția lui Rachel urma să-i afecteze cumva pe ei toți.

— Nu înțeleg ce încerci să ne spui, zise el.

Doris oftă şi se ridică aruncând şervețelul mototolit pe masă.

— Nici eu nu ştiu, zise ea, întorcându-se spre ferestre. Nu pot să înțeleg ceva. Rachel a dispărut, şi îmi dau seama că ar trebui să fiu îngrijorată din cauza asta, şi sunt… dar mai este altceva legat de acest fapt… Ceva ce nu pot să înțeleg. Tot ce ştiu e că nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple şi că…

— Ceva rău are să se întâmple, termină Lexie.

Atât Doris, cât şi Jeremy se întoarseră spre ea. Lexie păruse la fel de convingătoare ca Doris, ba, mai mult decât atât, exista atâta siguranță în vorbele ei, de parcă ar fi ştiut exact ceea ce Doris se ostenise să exprime. Jeremy se simți din nou ca un intrus.

Doris nu zise nimic. Nici nu trebuia să zică. Ele erau pe aceeaşi lungime de undă, şi, indiferent ce informații transmiteau între ele, pentru Jeremy era ceva de neînțeles. Jeremy îşi dădu seama că fiecare din ele ar putea fi mai concretă dacă ar dori să fie, dar, dintr-un anumit motiv, amândouă hotărâseră să nu-i dezvăluie nimic. La fel cum nici Lexie nu-i dezvăluise nimic în legătură cu după-amiaza aceea petrecută pe bancă cu Rodney.

Ca la un semnal, Lexie se întinse peste masă şi-şi aşeză mâna pe mâna lui Jeremy.

— Poate ar trebui să stau cu Doris un timp.

Jeremy îşi retrase mâna. Doris rămase tăcută.

El dădu din cap aprobator şi se ridică de la masă, simțindu-se din nou ca un străin. Încercă să se convingă că Lexie nu dorea decât să stea şi să o consoleze pe Doris, aşa că schiță un zâmbet forțat.

— Da, cred că e o idee bună.

— Sunt sigur că Rachel e bine, răsună vocea lui Alvin din receptorului mobilului. E majoră, şi sunt convins că ştie ce face.

După ce plecă de la Herbs, Jeremy trecu pe la Lexie şi lăsă cumpărăturile. Se gândi dacă să o aştepte sau nu, apoi hotărî să o pornească spre Greenleaf. Nu să scrie, ci să discute cu Alvin. Deşi nu voia, începea să se întrebe cât de bine o cunoştea de fapt pe Lexie. După părerea lui, ea păruse mai preocupată de Rodney decât de soarta lui Rachel, aşa că se întrebă din nou ce însemna de fapt plecarea neaşteptată a lui Rachel.

— Ştiu, dar e ciudat, nu crezi? Adică, ai cunoscut-o. Ţi-a lăsat impresia că ar fi genul de persoană în stare să plece fără să spună cuiva?

— Cine ştie, zise Alvin. Dar probabil că are vreo legătură cu Rodney.

— Ce te face să afirmi asta?

— Se întâlneşte cu el, nu? Nu ştiu, poate că au avut o ceartă. Poate că ea crede că el încă se mai ţine după Lexie, sau ceva de genul ăsta, şi a vrut doar să dispară şi să-şi limpezească mintea pentru câteva zile. Lexie a procedat în acelaşi fel când s-a refugiat pe coastă.

Jeremy acceptă ideea, amintindu-şi de experienţa cu Lexie şi întrebându-se dacă era o caracteristică a femeilor din sud.

— S-ar putea, zise el. Dar Rodney nu i-a spus nimic lui Doris.

— Aşa susţine Doris. Tu nu ştii cu certitudine. Poate că despre asta discută acum Lexie cu Doris şi ăsta e motivul pentru care au dorit să fie singure. Poate că Doris este la fel de îngrijorată din cauza lui Rodney aşa cum este ea din cauza lui Rachel.

Jeremy nu zise nimic, întrebându-se dacă prietenul său avea dreptate. Pentru că Jeremy rămase tăcut, Alvin adăugă:

— Dar probabil că asta nu înseamnă nimic. Sunt convins că totul se va rezolva.

— Mda, zise Jeremy. Probabil că ai dreptate.

Jeremy auzea respiraţia lui Alvin.

— Ce se întâmplă cu adevărat? întrebă Alvin.

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la tine… la toate astea. De fiecare dată când vorbesc cu tine, pari tot mai abătut.

— Sunt foarte ocupat, zise Jeremy, apelând la răspunsul standard. Se întâmplă o mulţime de lucruri.

— Mda, aşa cum mi-ai spus. Reparaţiile te storc de bani, te vei căsători şi o să ai un copil. Dar ai mai trecut prin momente grele, aşa că trebuie să recunoşti că în viaţa ta nu este atâta stres ca atunci când tu şi Maria eraţi în divorţ. Dar, spre deosebire de acum, pe atunci aveai totuşi simţul umorului.

— Mai am simţul umorului. Dacă n-aş fi în stare să fac haz de necaz,

probabil că acum aş fi la balamuc.

— Ai început să scrii?

— Nu.

— Ceva idei?

— Da de unde.

— Poate că ar trebui să lucrezi dezbrăcat şi să-l pui pe Jed să-ţi păstreze hainele cât timp stai şi munceşti.

Pentru prima oară, Jeremy râse.

— O, asta ar merge de minune. Sunt sigur că Jed ar fi încântat.

— Şi culmea este că n-ar spune nimănui. De vreme ce nu vorbeşte…

— Ba vorbeşte.

— Adevărat?

— După spusele lui Lexie, vorbeşte. Dar nu vorbeşte cu mine sau cu tine.

Alvin râse.

— Te-ai obişnuit cu toate animalele alea splendide din camera ta?

Jeremy îşi dădu abia acum seama că nici nu le mai băga în seamă.

— Îţi vine să crezi sau nu, m-am obişnuit.

— Nu ştiu dacă e un lucru bun sau nu.

— Ca să fiu sincer, nici eu nu ştiu.

— Ascultă, am pe cineva aici, şi nu sunt o gazdă prea amabilă, aşa că trebuie să te las. Sună-mă mai târziu în acest weekend. Sau îţi voi telefona eu.

— E în regulă, zise Jeremy şi puse imediat receptorul în furcă.

Se uită la computer şi clătină din cap. „Poate mâine“, se gândi el. Exact când se ridica de la birou, telefonul începu să sune. Sperând că Alvin uitase să-i spună ceva, răspunse:

— Da?

— Hei, Jeremy, zise Lexie. Ai un mod ciudat de a răspunde la telefon.

— Scuze. Tocmai am terminat de vorbit cu Alvin, şi credeam că era tot el. Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi place să fac asta, dar mă văd nevoită să amân cina noastră de astă-seară. Hai să o lăsăm pe mâine, bine?

— De ce?

— E vorba despre Doris. Mergem la ea acasă, dar ea este tot supărată, şi ar fi bine să n-o las singură.

— Vrei să trec pe acolo? Pot să aduc ceva pentru cină.

— Nu, aşa e mai bine. Doris are multă mâncare, şi, ca să fiu sinceră, nu

ştiu dacă are chef să mănânce. Dar, având în vedere problemele ei cu inima, m-aş simţi mai bine dacă m-aş asigura că totul e în ordine.

— Foarte bine, zise Jeremy. Înţeleg.

— Eşti sigur? Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa.

— Foarte sigur, e OK.

Promit să mă revanşez faţă de tine totuşi. Mâine. Poate că o să port o fustă mini în timp ce o să pregătesc cina pentru tine.

Deşi era dezamăgit, Jeremy îşi păstră calmul.

— Sună bine.

— Îţi voi telefona mai târziu, bine?

— Sigur.

— Te iubesc. Ştii asta, nu?

— Da, zise Jeremy. Ştiu.

Lexie rămase tăcută la celălalt capăt al firului, şi, abia după ce puse receptorul în furcă, Jeremy îşi dădu seama că nu-i spusese că şi el o iubea.

Oare încrederea trebuie să fie câştigată? Sau este pur şi simplu o chestiune de credinţă?

Câteva ore mai târziu, Jeremy tot nu era sigur. Indiferent de câte ori repetase întrebările, nu era sigur cum trebuia să procedeze. Să rămână la Greenleaf? Să meargă acasă la Lexie şi să o aştepte acolo? Sau să verifice să vadă dacă ea se afla într-adevăr acasă la Doris?

Despre asta era vorba de fapt. Se afla cu adevărat acolo? Putea găsi probabil o scuză cât mai plauzibilă ca să sune la Doris şi să afle, dar oare asta n-ar însemna că nu avea încredere în ea? Şi, dacă era aşa, de ce naiba se mai căsătoreau?

„Pentru că o iubeşti“, răspunse o voce interioară.

Şi o iubea cu adevărat, recunoscu el, dar, aflat singur în camera sa modestă de la Greenleaf, nu putea decât să se întrebe dacă era sau nu o iubire oarbă. Cât timp fusese căsătorit cu Maria, nu fusese niciodată suspicios în privinţa locurilor în care aceasta se afla, nici măcar spre sfârşitul relaţiei lor. Nu sunase niciodată la părinţii ei să verifice dacă ea se afla cu adevărat acolo, o sunase foarte rar la serviciu şi de puţine ori apăruse pe neaşteptate. Ea nu-i dăduse niciodată motive de neîncredere şi nu reuşea nici măcar să-şi amintească să fi bănuit vreodată ceva. Dar ce însemna asta când venea vorba despre el şi Lexie?

Era ca şi cum ar fi avut două imagini cu ea – una în care îşi petreceau timpul împreună, şi el se mustra pentru paranoia lui, şi cealaltă, când erau

departe unul de altul, şi el îşi lăsa imaginaţia să-şi facă de cap.

Dar, în momentul de faţă, imaginaţia sa nu i-o luase razna, nu? El îi văzuse pe Lexie şi Rodney ţinându-se de mână. Când o întrebase ce făcuse în ziua aceea, ea nici măcar nu pomenise ceva de Rodney. El primise un e-mail bizar, un e-mail de la o persoană care făcuse mari eforturi să-şi ascundă identitatea. Şi, atunci când Doris le povestise despre Rachel, singura întrebare a lui Lexie fusese dacă Rodney păruse sau nu supărat.

Pe de altă parte, dacă ea ar simţi ceva pentru Rodney, de ce nu ar recunoaşte, pur şi simplu? De ce ar accepta să se căsătorească cu Jeremy? De ce cumpăra o casă şi mergea să cumpere lucruri pentru copil şi de ce îşi petrecea aproape toate serile cu Jeremy? Din cauza copilului? Jeremy ştia că Lexie era conservatoare, dar nu avea gândirea specifică anilor 1950. Trăise cu un prieten în New York, avusese o poveste de dragoste pasionantă cu Domnul Renaştere… nu era genul care să-şi sacrifice inutil relaţia cu bărbatul pe care îl iubea cu adevărat – presupunând că acesta era Rodney – de dragul unui copil. Ceea ce însemna, fără îndoială, că ea îl iubea pe Jeremy, aşa cum îi spusese la telefon. Aşa cum îi declara de fiecare dată când erau împreună. Aşa cum îi şoptea atunci când se îmbrăţişau.

Nu avea niciun motiv să nu o creadă, hotărî el. Absolut niciunul. Ea era logodnica lui, şi, dacă susţinea că era la Doris, atunci acolo era. Şi cu asta, basta, cu o singură excepţie: el se îndoia totuşi că ea se afla acolo.

Afară, cerul se întunecase, şi, de pe locul unde stătea, zărea crengile arborilor legănându-se uşor în vânt. Frunze fragede acopereau ramurile cândva golaşe care scânteiau argintii în lumina lunii aflate în ultimul pătrar.

Ar trebui să rămână acolo şi să aştepte telefonul ei. Urmau să se căsătorească, aşa că el avea încredere în ea. De câte ori, de când o văzuse pe Lexie împreună cu Rodney, o verificase, iar rezultatul nu fusese decât că se simţea el prost atunci când îi zărea maşina la bibliotecă. De şase ori?! De douăsprezece ori? De ce lucrurile ar sta altfel în acea seară?

Nu stăteau altfel, îşi spuse el, chiar când întinse mâna după cheile maşinii. Ca un fluture de noapte atras de lumină, părea să nu se poată împotrivi, aşa că se simţi iarăşi vinovat când se strecură afară pe uşă şi se furişă în spatele volanului maşinii sale.

Noaptea era liniştită şi întunecată, centrul era pustiu, iar în întuneric, Herbs părea ciudat de ameninţător. Trecu pe lângă restaurant, fără să încetinească, şi se îndreptă spre casa lui Doris, ştiind că Lexie avea să fie

acolo. Când zări maşina lui Doris parcată pe alee, oftă, simțind un amestec ciudat de uşurare şi regret. Până în clipa aceea, uitase că o lăsase pe Lexie la Herbs fără o maşină cu care să se deplaseze, aşa că aproape izbucni în râs.

Era foarte bine că se lămurise, aşa că începu să-şi croiască drum spre casa lui Lexie, gândindu-se să o aştepte acolo. Când ea avea să ajungă acasă, el avea să-i ofere sprijin, să-i asculte necazurile şi să-i pregătească o ceaşcă cu ciocolată caldă, dacă ea dorea. Făcuse prea mult caz de nimic.

Şi totuşi, când o luă pe strada unde se afla casa lui Lexie şi o zări în întregime, se pomeni căutând în mod instinctiv pedala de frână. Încetinind şi aproape lipindu-se de parbriz, clipi ca să se asigure că vedea bine şi apoi, brusc, strânse cu putere volanul.

Maşina ei nu era pe alee, şi luminile nu erau aprinse. Apăsă nervos pe frână şi întoarse maşina fără să-i pese de scrâşnetul scos de cauciucuri. Ambală motorul şi dădu rapid colțul, apoi goni prin oraş, ştiind exact unde se afla Lexie. Dacă nu era la bibliotecă sau la Greenleaf, nici acasă la Doris şi nici la Herbs, mai exista un singur loc unde putea fi.

Şi avu dreptate, pentru că, atunci când ajunse pe strada unde locuia Rodney Harper, zări maşina lui Lexie parcată pe alee.

OPT

Jeremy aştepta pe veranda casei lui Lexie.

Avea cheia, şi ar fi putut intra, dar nu dorise. Preferase să stea pe treptele de afară. Sau, mai curând, să clocotească pe treptele de afară. Una era să discute cu Rodney, şi cu totul altceva să mintă în privința asta. Şi Lexie minți se. Renunțase la cina lor, îi telefonase şi nu-i spusese adevărul cu privire la locul unde se afla. Îl minți se pur şi simplu.

Stătea şi o aştepta, cu gura încleştată.

Nu-l interesau deloc scuzele ei. Nu exista niciun fel de scuză pentru un asemenea gest. N-ar fi trebuit decât să-i spună că dorea să stea de vorbă cu Rodney, că îşi făcea griji pentru el, iar el ar fi fost de acord. Nu intrigat, atenție, ci de acord. Aşa că pentru ce toată secretomania asta?

Nu aşa ar fi trebuit să stea lucrurile. Nu aşa trebuia să-l trateze… pe el sau pe oricare altul la care ținea, la drept vorbind. Şi ce se întâmpla dacă

asemenea lucruri continuau şi după ce se căsătoreau? Oare el dorea să-şi petreacă zilele întrebându-se dacă ea se afla cu adevărat acolo unde spunea că se afla?

Exclus. Nicio şansă. O căsnicie nu trebuia să se desfăşoare în maniera aceea, iar el nu se mutase acolo şi nu renunțase la *tot* ca să fie înşelat. Ori îl iubea, ori nu; era cât se poate de simplu. Şi, faptul că anulase brusc cina cu el ca să-şi poată petrece timpul cu Rodney spunea multe despre sentimentele ei.

Nu-i păsa dacă ei doi erau prieteni şi, sincer, nici nu-i păsa dacă ea îşi imagina că îi oferea pur şi simplu sprijin. Ea ar fi trebuit să spună adevărul. Despre asta era vorba.

Deşi foarte furios, se văzu obligat să admită că se simțea şi rănit. Venise acolo să împartă o viață cu Lexie, se mutase acolo pentru ea. Nu datorită copilului, nu pentru că visa să trăiască într-o casă cu gard în țăruşi albi, nu pentru că nutrea o credință ascunsă pentru romantismul din sud. Venise acolo pentru că dorea ca ea să-i fie soție.

Iar ea îl mințea. Nu o dată, ci de două ori; în timp ce simțea cum stomacul i se contracta, nu era hotărât dacă să lovească în zid cu furie sau, pur şi simplu, să-şi plângă în palme.

Peste o oră, când ea sosi, el stătea tot pe trepte. Când coborî din maşină, păru surprinsă să-l vadă, dar se îndreptă spre el ca şi cum nimic n-ar fi fost nelalocul lui.

— Hei, zise ea, jucându-se cu geanta pe umăr. Ce faci aici?

Jeremy se ridică de pe trepte.

— Aşteptam, zise el.

Aruncând o privire spre ceasul de la mână, observă că era aproape ora nouă. Târziu, dar nu foarte târziu…

Cu toate că el nu făcuse nicio mişcare spre ea – şi ea păruse să observe – ea se înclină totuşi să-l sărute. Chiar dacă îi observase lipsa de reacție, nu lăsă să se vadă asta.

— Mă bucur să te văd, zise ea.

El o privi; în ciuda mâniei sale (sau a neliniştii, dacă era să fie foarte sincer), ea era frumoasă. Ideea că altcineva o îmbrățişa era devastatoare.

Simțindu-i emoțiile tulburi, ea îl apucă de mânecă.

— Eşti bine?

— Minunat, răspunse el.

— Pari supărat.

Era ocazia perfectă să spună ce avea pe suflet, dar se pomeni răspunzând ambiguu:

— Sunt obosit. Cum se mai simte Doris?

Lexie își dădu o șuviță de păr după ureche.

— E îngrijorată că Rachel nu a sunat şi nici nu a apărut.

— Şi continuă să creadă că i s-ar fi putut întâmpla ceva?

— Nu sunt sigură. Ştii cum e Doris. Odată ce-i intră ceva în cap, face o fixație, chiar dacă nu există nicio explicație logică. Am sentimentul că îşi închipuie că Rachel e… bine, nu găseşte alt cuvânt pentru a descrie ce simte, dar că motivul pentru care a plecat… Clătină din nou din cap. De fapt, nu ştiu ce gândeşte Doris. Are pur şi simplu senzația că Rachel n-ar fi trebuit să plece, şi de aceea e foarte supărată.

Jeremy încuviință din cap, chiar dacă nu prea înțelegea.

— Dacă e bine, atunci totul se va rezolva, nu?

Lexie ridică din umeri.

— Nu ştiu. Am renunțat să mă mai chinuiesc să pricep cum funcționează mintea lui Doris. Ştiu doar că de obicei are dreptate. Am văzut asta de nenumărate ori.

Jeremy o urmărea, simțind că spunea adevărul… despre timpul petrecut cu Doris. Nu îndrăznise să facă nicio remarcă despre locul unde fusese după aceea.

El rămase pe poziție.

— Înțeleg că ți-ai petrecut toată seara cu Doris, nu?

— În cea mai mare parte, răspunse ea.

— În cea mai mare parte?

Jeremy simți că ea încerca să-şi dea seama cât de mult ştia el.

— Mda, răspunse ea în cele din urmă.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

Lexie nu răspunse.

— Am trecut pe lângă casa lui Doris în această seară, zise el, dar nu erai acolo.

— Ai trecut pe la Doris?

— Şi pe acolo, adăugă el.

Făcând un pas mic înapoi, ea îşi încrucişă brațele.

— Verificai ce făceam?

— Spune-i cum vrei, zise Jeremy, încercând să rămână calm. Dar, oricum, nu mi-ai spus adevărul.

— Despre ce vorbeşti?

— Unde ai fost astă-seară? După ce ai plecat de la Doris?

— Am venit aici, zise ea.

— Şi înainte de asta? întrebă Jeremy, sperând că ea avea să recunoască, rugându-se să fie sinceră, dar simţind cum golul din stomac ia proporţii.

— *Verificai* ce făceam, nu-i aşa?

Poate că tonul ei făcu ca furia din el să izbucnească.

— Aici nu e vorba despre mine! se repezi Jeremy. Răspunde la întrebare!

— Ţipi la mine? întrebă ea. Ţi-am spus unde am fost.

— Nu, nu mi-ai spus! strigă Jeremy. Mi-ai spus unde ai fost înainte de a merge în altă parte. Ai mers în alt loc după ce ai plecat de la Doris, nu-i aşa?

— De ce ţipi la mine? întrebă Lexie, ridicând vocea. Ce te-a înfuriat?

— Te-ai dus acasă la Rodney! strigă Jeremy.

— Poftim?

— Cum ai auzit! zise el. Te-ai dus acasă la Rodney! Te-am văzut acolo!

Lexie făcu încă un pas înapoi.

— M-ai urmărit?

— Nu, rosti el scurt. Nu te-am urmărit. Am mers acasă la Doris, apoi aici, şi pe urmă m-am dus să te caut. Şi ghici ce am descoperit?

Ea şovăi, ca şi cum s-ar fi străduit să găsească cel mai bun răspuns.

— Nu e ceea ce îţi imaginezi, protestă ea cu o voce mai slabă decât se aşteptase el.

— Şi ce îmi imaginez? ceru cu insistenţă Jeremy. Că logodnica mea n-ar trebui să se afle în casa altui bărbat? Că poate ar fi trebuit să-mi spună unde se ducea? Că, dacă ar fi avut încredere în mine, mi-ar fi spus? Că, dacă ar fi ţinut la mine, n-ar fi anulat cina ca să-şi petreacă timpul cu alt bărbat?

— Astea nu au legătură cu tine! zise ea. Şi n-am anulat întâlnirea noastră. Te-am întrebat dacă era posibil să o amânăm pentru mâine, şi tu ai spus că era în regulă!

Jeremy înaintă câţiva paşi.

— Asta nu are legătură doar cu cina, Lexie. Asta are legătură cu faptul că ai mers în casa altui bărbat astă-seară.

Lexie rămase fermă pe poziţie.

— Şi ce? Crezi că m-am culcat cu Rodney? Crezi că ne-am petrecut ultima oră sărutându-ne şi pipăindu-ne pe canapea? Am stat de vorbă, Jeremy! Asta-i tot ce am făcut. Am discutat! Doris era obosită, şi, înainte

de a merge acasă, am vrut să ştiu dacă Rodney ar putea să-mi spună ce se întâmplă. Aşa că m-am oprit la el, şi n-am făcut nimic altceva decât să vorbim despre Rachel.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Ți-aş fi spus! Şi nici măcar n-ar fi trebuit să mă întrebi. Ți-aş fi spus unde fusesem. Nu am secrete față de tine.

El ridică din sprâncene.

— A, nu? Atunci ce spui de ziua aceea petrecută pe promenada din scânduri?

— Care zi pe promenada din scânduri?

— Luna trecută, când te-am văzut cum îl țineai pe Rodney de mână.

Ea îl privea de parcă îl vedea pentru prima oară.

— De când mă spionezi?

— Nu te spionez! Dar chiar te-am văzut ținându-l de mână.

Ea continuă să-l privească fix.

— Cine eşti? întrebă ea în cele din urmă.

— Logodnicul tău, zise Jeremy pe un ton tot mai ridicat, şi cred că merit o explicație. Mai întâi, vă găsesc ținându-vă de mână şi apoi descopăr că anulezi întâlnirile noastre ca să-ți petreci timpul cu el…

— Taci! strigă ea. Stai liniştit şi ascultă.

— Încerc să ascult, strigă el înapoi. Dar nu-mi spui adevărul! Mă minți!

— Nu, nu mint!

— Nu? Atunci de ce să nu-mi povesteşti despre mica voastră întâlnire când vă țineați de mână!

— Încerc să-ți spun că vei transforma asta în ceva care nu este…

— A, serios? mormăi el întrerupând-o. Şi dacă m-ai fi prins ținându-mă de mână cu o fostă prietenă şi ai fi descoperit că plecam pe furiş să-mi petrec timpul cu ea?

— Nu m-am furişat! zise Lexie, ridicându-şi mâinile în sus. Ți-am spus… am stat cu Doris aproape toată seara, dar totuşi nu eram sigură de ceea ce se întâmpla. Eram îngrijorată din cauza lui Rachel, aşa că m-am oprit acasă la Rodney să aflu dacă el ştia ceva.

— După ce l-ai ținut de mână, desigur.

Ochii lui Lexie aruncau fulgere, dar, în timp ce vorbea, el simți cum vocea începea să-i slăbească.

— Nu, zise ea. Nu l-am ținut de mână. Am stat pe veranda din spate şi am discutat. De câte ori trebuie să-ți spun?

— Poate până ajungi să recunoşti că minteai!

— Nu mințeam!

El o privi fix în timp ce vocea lui căpătă o nuanță dură.

— Ai mințit, şi ştii asta, zise el arătând acuzator cu degetul spre ea. Asta-i destul de rău, dar nu e singurul lucru care doare. Ceea ce doare mai rău e că încerci în continuare să negi că ai mințit.

Cu asta, el coborî de pe verandă şi porni cu paşi mari spre maşină, fără să se sinchisească să privească în urmă.

Jeremy goni orbeşte prin oraş, neştiind ce să facă. Îşi dădea seama că nu voia să se întoarcă la Greenleaf şi nu avea de gând să se îndrepte spre Lookilu Tavern, singurul bar încă deschis din oraş. Cu toate că oprise o dată sau de două ori acolo, n-avea chef să-şi petreacă restul serii aşezat la bar, pentru că îşi dădea seama de zarva care se putea produce. Dacă învățase un lucru important despre micile oraşe, acela era că veştile se răspândeau rapid, mai ales veştile proaste, aşa că nu avea niciun chef să îngăduie altcuiva din oraş să înceapă să facă supoziții în legătură cu relația lui cu Lexie. În schimb, se mulțumi să gonească prin oraş, făcând un adevărat circuit, fără nicio destinație în minte. Boone Creek nu era New York City – nu exista niciun loc unde să mergi dacă doreai să te pierzi în mulțime. Nu existau mulțimi.

Uneori, nu suporta oraşul acela.

Lexie putea spune tot ce dorea despre peisajul minunat şi despre cetățenii oraşului pe care îi vedea aproape ca pe o familie, dar el bănuia că ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Ca unic copil, şi orfană pe deasupra, nu făcuse niciodată parte dintr-o familie mare aşa cum făcuse Jeremy, prin urmare, el simțea din când în când nevoia să-i spună că nu avea habar despre ceea ce vorbea. Într-adevăr, majoritatea oamenilor din oraş pe care îi cunoscuse erau binevoitori şi prietenoşi, dar începea să se întrebe dacă nu era doar o aparență. Dincolo de fațadă, existau secrete şi intrigi, la fel ca peste tot, dar oamenii de acolo încercau să le ascundă. Cum făcea Doris, de pildă. Cu toate că el punea întrebări, Doris şi Lexie foloseau semnale ascunse, toate cu intenția ca el să nu înțeleagă. Sau primarul Gherkin. În loc să-l ajute pur şi simplu pe Jeremy să obțină autorizația, el îşi urmărea propriile interese. Trebuie spus un lucru despre newyorkezi. Când erau furioşi, te lăsau să vezi asta, nu încercau să se prefacă, mai ales când era ceva legat de familie. Oamenii spuneau doar ce aveau pe suflet.

Ar fi preferat ca Lexie să se fi comportat aşa. Gonind cu maşina, nu-şi putea da seama dacă furia creştea sau se domolea; nu ştia dacă să meargă

înapoi la ea şi să încerce să clarifice lucrurile sau să se străduiască să le înţeleagă de unul singur. Bănuia că ea îi ascundea ceva, dar nici cu preţul vieţii nu era în stare să priceapă despre ce era vorba. În ciuda furiei sale şi a dovezilor, nu îi venea să creadă că ea avea o aventură secretă cu Rodney. În afară de cazul când el ar fi fost cu totul indus în eroare de Lexie, fapt de care se îndoia, iar ideea era de-a dreptul ridicolă. Dar ceva se întâmpla între ei, ceva despre care Lexie refuza să discute. Şi, pe urmă, bineînţeles, mai era e-mailul…

El clătină din cap, încercând să-şi pună ordine în gânduri. După ce înconjură oraşul pentru a treia oară, intră în zona rurală. Conduse în tăcere câteva minute, apoi întoarse din nou, şi peste alte câteva minute trase în faţa cimitirului Cedar Creek – adăpost pentru luminile misterioase şi locul care îl adusese în Boone Creek.

Acolo o întâlnise prima oară pe Lexie. După ce sosise în oraş, venise acolo să facă câteva fotografii înainte de a începe investigaţiile pentru articolul pe care intenţionase să-l scrie, aşa că încă îşi mai amintea cum apăruse ea pe neaşteptate, luându-l prin surprindere. Continua să vadă cu ochii minţii modul în care ea se mişcase şi cum briza i se unduise prin păr. Tot în acel cimitir, ea îi povestise despre coşmarurile pe care le avusese în copilărie.

Când ieşi din maşină, Jeremy rămase uimit de cât de diferit arăta locul acum, când nu mai era ceaţă. În noaptea în care văzuse pentru prima dată luminile misterioase, cimitirul învăluit în ceaţă păruse nepământean, pierdut parcă în timp. În seara aceea, sub un cer de aprilie senin şi o lună strălucitoare, putea desluşi formele pietrelor de mormânt, şi chiar era în stare să reconstituie ruta pe care o folosise pe când încercase să filmeze luminile.

Trecu pe lângă porţile din fier forjat şi auzi scârţâitul slab al pietrişului sub tălpi. Nu fusese acolo de când revenise în Boone Creek, aşa că, în timp ce îşi croia drum pe lângă pietrele funerare distruse, gândurile i se întoarseră din nou la Lexie.

Îi spusese adevărul? Parţial. I-ar fi spus cu adevărat unde fusese? Poate. Avusese dreptul să fie furios? Da, se gândi el din nou, avusese.

Cu toate acestea, nu-i plăcea să se certe cu ea. Şi nu-i plăcuse modul în care îl privise când îşi dăduse seama că o urmărise. Nu-i plăcuse, recunoscu el, nici partea aceea legată de persoana sa. Adevărul este că, în primul rând, ar fi dorit să nu-i fi văzut niciodată pe Lexie şi pe Rodney împreună. Momentul acela nu-l făcuse decât să devină bănuitor, aşa că se

forță să-și amintească iar că nu avea niciun motiv să fie suspicios. Da, ea se dusese să-l vadă pe Rodney, dar Rachel dispăruse, așa că Rodney era, fără nicio îndoială, cel cu care ar fi trebuit ea să discute.

Dar e-mailul…

Refuza să se mai gândească.

Cufundat în tăcere, cimitirul părea să devină mai luminos. Nu era posibil, desigur – luminile fantomatice apăreau doar în nopțile cețoase –, dar, când clipi, își dădu seama că nu avea halucinații. Cimitirul se lumina tot mai mult. În timp ce își exprima nedumerirea încruntându-se, auzi zgomotul inconfundabil al motorului unei mașini. Aruncând o privire peste umăr, observă farurile unei mașini care lua o curbă. Se întrebă cine putea șofa în felul acela, și fu surprins când băgă de seamă că mașina încetini și opri fix în spatele mașinii sale.

În ciuda întunericului, recunoscu mașina primarului Gherkin și, o clipă mai târziu, îi urmări silueta umbrită făcându-și apariția.

— Jeremy Marsh? strigă primarul. Tu ești acolo?

Jeremy își drese glasul, surprins pentru a doua oară.

El se gândi dacă să răspundă, dar își dădu imediat seama că mașina îl dăduse de gol.

— Da, domnule primar, sunt aici.

— Unde? Nu te văd.

— Aici, strigă Jeremy. Lângă copacul uriaș.

Primarul se îndreptă spre el. În timp ce se apropia, Jeremy îl auzea continuând:

— Tu chiar mergi în cele mai ciudate locuri, Jeremy. Am făcut tot posibilul să te găsesc. Deși cred că n-ar trebui să fiu surprins, cunoscând trecutul tău legat de locul ăsta. Dar totuși, îmi imaginez o mulțime de alte locuri mai grozave dacă un bărbat dorește să fie singur. Bănuiesc că omul simte o chemare să revină la locul crimei, nu-i așa?

Până să termine, stătea în fața lui Jeremy. Chiar și pe întuneric, Jeremy putea distinge ce haine purta: pantaloni roșii de poliester, o cămașă roșu-închis și o jachetă sport galbenă. Arăta ca un ou de Paște.

— Ce faceți aici, domnule primar?

— Păi, am venit să discut cu tine, bineînțeles.

— E vorba despre astronaut? Am lăsat un mesaj la birou…

— Nu, categoric, nu. Am primit mesajul tău, așa că nu-ți face griji din cauza asta. Eram convins că ai să te descurci, având în vedere că ești o persoană care se bucură de faimă. Dar eram în biroul meu, terminând niște

documente pentru magazinul meu din centru, şi ţi-am zărit întâmplător maşina. Ţi-am făcut semn cu mâna, dar cred că nu m-ai văzut, aşa că m-am întrebat unde oare ar putea să meargă aşa de grăbit Jeremy Marsh.

Jeremy ridică mâinile să-l oprească.

— Domnule primar, nu prea am chef să…

Primarul continuă ca şi cum nu l-ar fi auzit.

— Dar nu m-am gândit la nimic, bineînţeles. Nu la început, oricum. Dar ştii foarte bine că ai trecut a doua oară, şi pe urmă şi a treia oară, aşa că am început să mă întreb dacă nu cumva ai nevoie de cineva cu care să stai de vorbă. În concluzie, m-am întrebat: „Unde obişnuieşte Jeremy Marsh să meargă?“ Şi… Primarul făcu o pauză, apoi îşi lovi piciorul cu palma pentru subliniere în timp ce continuă: M-a lovit *ca un fulger*. Bineînţeles, merge la cimitir!

Jeremy îl privea, pur şi simplu, uimit.

— De ce v-aţi imaginat că aş merge la cimitir?

Primarul zâmbi cu satisfacţie, dar, în loc să răspundă imediat, arătă spre arborele magnific de magnolie din mijlocul cimitirului.

— Vezi arborele acela, Jeremy?

Jeremy îi urmări privirea. Cu rădăcinile răsucite şi crengile rătăcitoare, arborele avea probabil mai bine de o sută de ani.

— Ţi-am spus vreodată povestea acestui arbore?

— Nu, dar…

— Arborele ăsta a fost plantat de Coleman Tolles, unul dintre cei mai de seamă cetăţeni ai oraşului, mult înainte de Războiul de Agresiune. Conducea depozitul de furaj şi magazinul cu produse de băcănie şi avea cea mai drăguţă soţie din împrejurimi. Numele ei era Patricia, şi, cu toate că singurul tablou cu ea a fost distrus în incendiul de la bibliotecă, tatăl meu obişnuia să jure că, uneori, se ducea la bibliotecă doar ca să se uite pe furiş la ea.

Jeremy clătină din cap nerăbdător.

— Domnule primar…

— Dă-mi voie să termin acum. Cred că povestea mea ar putea arunca puţină lumină asupra micii tale probleme.

— Care problemă?

— Păi, problema pe care o ai cu domnişoara Lexie. Dacă aş fi în locul tău, nu cred că aş fi foarte încântat să descopăr că ea îşi petrece timpul cu alt bărbat.

Jeremy clipi şocat şi rămase fără grai.

— Dar, cum îți spuneam, această Patricia era o doamnă frumoasă şi, până să se căsătorească cu Coleman, el îi făcuse curte mulți ani. De fapt, aproape toți bărbații din district o curtau – şi ei îi plăceau amabilitățile –, dar bătrânul Coleman i-a câştigat în final inima, iar nunta lor a fost cea mai mare nuntă din district. Ar fi putut să trăiască fericiți până la adânci bătrânețe, cred, dar nu a fost să fie. Coleman era genul de bărbat gelos, înțelegi, iar Patricia nu era genul care să-i ofenseze pe acei tineri care o curtau. Coleman nu a putut accepta. Primarul clătină din cap. Au sfârşit-o certându-se îngrozitor, iar tensiunea a devenit insuportabilă pentru Patricia. Ea s-a îmbolnăvit şi şi-a petrecut două săptămâni în pat înainte ca bunul Dumnezeu să o cheme la el. Coleman a fost zdrobit de durere, şi, după ce femeia a fost înmormântată în cimitir, el a plantat acest arbore în onoarea ei. Şi iată-l cum creşte, această versiune vie a Taj Mahalului nostru.

Jeremy îl privea uimit pe primar.

— Asta e adevărata poveste? întrebă el în cele din urmă.

Primarul ridică mâna dreaptă ca şi cum ar fi depus un jurământ.

— Să nu mă mişc de aici dacă nu este.

Jeremy nu era sigur cum să reacționeze şi nici nu avea vreo idee cum de ştia primarul motivul supărării sale.

Primarul îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Dar, după cum vezi, este destul de potrivită, ținând seama de situația ta. Aşa cum o flacără atrage un fluture de noapte, copacul de aici trebuie să te fi atras la cimitir.

— Domnule primar…

— Ştiu ce gândeşti, Jeremy. Te întrebi de ce nu am amintit de poveste când tu te pregăteai să scrii despre cimitir.

— Nu, nu tocmai.

— Atunci te întrebai cum naiba e posibil să fie atât de multe poveşti fascinante legate de diverse lucruri din minunatul nostru oraş. Pot să-ți spun doar că suntem un bastion al istoriei. Păi, aş putea să-ți relatez poveşti despre jumătate dintre clădirile din centru, poveşti care, fără îndoială, te-ar captiva.

— Nici asta, zise Jeremy, încercând încă să înțeleagă ce se întâmpla.

— Atunci, cred că te întrebai cum de ştiam despre domnişoara Lexie şi despre Rodney.

Jeremy îi întâlni privirea lui Gherkin. Acesta se mulțumi să ridice din umeri.

— În oraşele mici bârfele se răspândesc.

— Vrei să spui că toată lumea ştie?

— Nu, bineînţeles că nu. Nu în cazul ăsta, oricum. Cred că doar câţiva dintre noi ştim, dar avem destulă minte să nu răspândim bârfa care ar putea face atâta rău. Realitatea e că sunt la fel de îngrijorat ca oricare de absenţa misterioasă a lui Rachel. Înainte ca tu să stai de vorbă cu Doris astă-seară, am petrecut un timp cu ea, şi era o epavă. Ştii că o iubeşte pe fata asta. Eram acolo, de fapt, când a trecut Rodney, şi m-am oprit din nou după ce te-ai întors la Greenleaf.

— Dar restul?

— O, asta a fost o simplă deducţie, zise Gherkin ridicând din umeri. Rodney şi Rachel se întâlnesc, dar au probleme, Rodney şi Lexie sunt prieteni, iar pe tine te văd înconjurând oraşul de câteva ori cu o asemenea viteză şi de parcă în spatele volanului ar fi fost un orb. Nu mi-a trebuit prea mult să-mi dau seama că Lexie se dusese acasă la Rodney să stea de vorbă cu el, şi tu erai întors pe dos din cauza asta, dar din cauza celorlalte lucruri pe care le ai pe cap.

— Lucruri pe care le am pe cap?

— Bineînţeles. Atât din cauza nunţii şi a casei, cât şi din cauză că Lexie e însărcinată.

— Şi pe asta o ştii?

— Jeremy, prietene, de vreme ce acum eşti un locuitor permanent al minunatului nostru oraş, trebuie să înţelegi că oamenii sunt foarte receptivi prin aceste părţi. Nu au altceva de făcut decât să descopere ce se întâmplă în vieţile altor oameni. Dar, fii liniştit, buzele mele vor rămâne pecetluite până la anunţul oficial. Ca un om ales de popor, încerc să rămân deasupra tuturor bârfelor care circulă prin oraş.

Jeremy îşi propuse să se ascundă la Greenleaf cât mai mult posibil.

— Dar motivul principal pentru care am venit să te găsesc era să-ţi spun o poveste despre femei.

— Altă poveste?

Gherkin îşi ridică mâinile.

— Mă rog, mai mult o lecţie decât o poveste. E despre soţia mea, Gladys. Ei bine, e la fel de frumoasă ca orice altă femeie, dar au existat momente când am avut motive de îndoială de-a lungul căsniciei noastre. Mult timp acest fapt m-a deranjat, şi au existat clipe când ridicam glasul unul la celălalt, dar ceea ce am ajuns să înţeleg, în cele din urmă, a fost că, dacă o femeie te iubeşte cu adevărat, nu te poţi aştepta ca ea să-ţi spună mereu adevărul. Vezi tu, femeile sunt mult mai deprinse cu sentimentele

decât sunt bărbații, așa că, dacă nu sunt demne de încredere, foarte adesea, este pentru că ele consideră că adevărul ți-ar putea răni sentimentele. Dar asta nu înseamnă că nu te iubesc.

— Afirmi că e foarte bine ca ele să mintă?

— Nu, afirm că, dacă ele într-adevăr mint, o fac foarte adesea pentru că le pasă.

— Şi ce se întâmplă dacă vreau ca ea să spună adevărul?

— Păi, atunci, prietene, e mai bine să fii pregătit să accepți adevărul cu tot ce înseamnă asta.

Jeremy reflectă asupra celor spuse, dar nu zise nimic, în acea liniște deplină, primarul Gherkin se înfioră.

— Se face cam rece aici, nu-i așa? Așa că, înainte de a pleca, vreau să-ți dau un sfat. Tu știi în adâncul sufletului că Lexie te iubește, Doris știe, eu știu, tot orașul știe. Păi, când lumea vă vede pe amândoi împreună, mai că ne așteptăm să începeți să cântați, așa că nu e niciun motiv să fii îngrijorat de faptul că ea s-a dus să-l vadă pe Rodney când acesta avea nevoie.

Jeremy se uită într-o parte. Chiar dacă primarul era în continuare alături de el, se simți dintr-odată foarte singur.

Întors la Greenleaf, Jeremy se gândi dacă să-l sune din nou pe Alvin sau nu. Ştia că, dacă ar vorbi cu Alvin, ar readuce pe tapet întreaga seară, şi nu dorea. Nici nu era pregătit încă să accepte sfatul lui Gherkin. Minciunile ocazionale puteau funcționa în căsnicia primarului, dar nu asta era ceea ce voia el cu Lexie.

Clătină din cap, sătul de necazurile cu Lexie, sătul de planurile de nuntă şi de lucrările de renovare ale casei şi sătul de faptul că nu era în stare să scrie. De când venise acolo, viața sa devenise un şir de suferințe repetate, şi pentru ce? Pentru că o iubea pe Lexie? Atunci cum se întâmpla că el era cel stresat şi ea părea a se simți foarte bine? De ce trebuia să fie el fraierul?

Nu, recunoscu el, nu era deloc corect. Şi ea era stresată. Nu numai cu planurile de nuntă şi cu casa, dar ea era cea însărcinată, ea era cea care se trezea plângând în toiul nopții şi tot ea era cea care trebuia să supravegheze ce mânca şi ce bea. Ea părea, pur şi simplu, să facă mai bine față situației decât el.

Neştiind ce să facă, Jeremy se îndreptă spre computer, – dacă nu era în stare să scrie, cel puțin îşi putea verifica e-mailurile. Cu toate acestea, când ajunse la primul mesaj, nu reuşi decât să privească încremenit.

„EA ȚI-A SPUS ADEVĂRUL? CITEŞTE JURNALUL LUI DORIS.

ACOLO VEI GĂSI RĂSPUNSUL.“

NOUĂ

— Nu ştiu ce să-ți spun, zise Alvin, parcă dezorientat. Ce crezi că înseamnă?

După ce citise mesajul de nenumărate ori, Jeremy întinsese, în sfârşit, mâna după telefon.

— Nu ştiu, zise el.

— Ai cercetat jurnalul lui Doris?

— Nu, răspunse Jeremy. Tocmai am primit e-mailul. N-am avut timp să fac nimic. Pur şi simplu, încerc să pricep ceva.

— Poate ar trebui să faci ce spune mesajul, sugeră Alvin. Să te uiți prin jurnalul lui Doris.

— Pentru ce? întrebă Jeremy. Nici măcar nu ştiu ce trebuie să caut. Şi pot garanta că jurnalul lui Doris nu are nicio legătură cu ceea ce se petrece în ultima vreme.

— Despre ce vorbeşti?

Jeremy se lăsă pe spătarul scaunului, apoi se ridică să se plimbe, dar se prăbuşi din nou pe scaun, povestindu-i întâmplările din ultimele ore. Când termină, Alvin rămase tăcut.

— Vreau doar să mă asigur că te-am auzit corect, zise, în final, Alvin. Ea a fost acasă la Rodney?

— Da, încuviință Jeremy.

— Şi nu ți-a spus?

Jeremy se aplecă în față pe scaun, încercând să găsească răspunsul cel mai potrivit.

— Nu, dar a zis că intenționa.

— Şi tu o crezi?

Aia era de fapt problema, nu? I-ar fi spus într-adevăr?

— Nu ştiu, mărturisi Jeremy.

După o scurtă pauză, Alvin zise:

— Din nou, nu ştiu ce să-ți spun.

— Ce crezi că înseamnă? De ce îmi trimite cineva astfel de mesaje?

— Poate că ei ştiu ceva ce tu nu ştii, sublinie Alvin.

— Sau poate că vor să ne facă să ne despărțim, zise Jeremy.

Alvin nu răspunse imediat. În schimb, întrebă:

— O iubeşti?

Jeremy îşi trecu o mână prin păr.

— Mai mult decât viața.

Ca şi cum ar fi încercat să-şi facă prietenul să se simtă mai bine, Alvin vorbi cu voioşie:

— Ei bine, cel puțin vei intra în următoarea etapă a vieții cu o petrecere de pomină în weekendul care vine. Şase zile, şi gata.

Pentru prima oară, parcă după foarte multe ore, Jeremy zâmbi.

— Va fi amuzant.

— Fără nicio îndoială. Nu se întâmplă în fiecare zi ca prietenul meu cel mai bun să se căsătorească. Şi eu aştept cu nerăbdare să te văd. Şi, în plus, o mică plimbare în marele oraş îți va face bine. Eu am fost acolo, îți amintești? Ştiu precis că n-ai nimic altceva de făcut decât să te uiți cum îți cresc unghiile de la picioare.

„Şi să studiezi oamenii", se gândi Jeremy. Totuşi, nu zise nimic.

— Dar, ascultă, sună-mă dacă afli ceva din jurnalul lui Doris. Deşi nu-mi place să o recunosc, încep să trăiesc indirect prin experiențele tale.

— N-aş considera experiențe aceste e-mailuri.

— Spune-le cum vrei. Dar trebuie să recunoşti că te-au pus pe gânduri, nu?

— A, da, recunoscu Jeremy. M-au pus pe gânduri.

— În cele din urmă, dacă o să te căsătoreşti cu ea, va trebui să ai încredere în ea, ştii.

— Ştiu, zise Jeremy. Crede-mă, ştiu.

Pentru a doua oară în seara aceea, Jeremy se pomeni întrebându-se ce însemna să ai încredere în cineva. La asta se rezuma totul. De obicei aşa era, dar în ultima vreme nu fusese uşor.

Dar e-mailurile. Nu unul, ci două. Şi cel de-al doilea…

Dacă ar studia jurnalul, ar trebui să afle ceva despre Lexie, ceva ce nu ştia sau s-ar putea să nu vrea ştie? Ar afecta acel fapt ceea ce simțea pentru ea? L-ar face să renunțe la luptă şi să o ia la goană fără să se mai uite în urmă?

Încercă să pună toate piesele cap la cap. Cel care trimisese mesajele nu ştia doar că Lexie era însărcinată şi că Jeremy avea jurnalul lui Doris, dar mai era şi suficient de curajos să-i sugereze că ar putea afla ceva ce Lexie îi

ascunsese. Se subînțelegea, din nou, că cineva dorea să-i despartă.

Dar cine? De acord, oricine din oraş era posibil să ştie că Lexie era însărcinată. Puțini ştiau însă că el avea jurnalul, şi, cu excepția lui Lexie, el se putea gândi la o singură persoană care cunoştea conținutul jurnalului.

Doris.

Dar nu avea sens. În definitiv, ea era cea care o împinsese pe Lexie spre Jeremy. Ea îi explicase lui Jeremy anumite reacții ale lui Lexie, pentru ca el să o poată înțelege mai bine. Şi tot Doris era cea cu care discutase Jeremy despre blocajul pe care îl simțea în fața unei pagini albe.

Era atât de dus pe gânduri, încât dură o clipă până să conştientizeze că bătea cineva la uşă. Traversă încăperea şi deschise.

Lexie schiță un zâmbet forțat. În ciuda expresiei frumoase, avea ochii înroşiți şi umflați, aşa că îşi dădu seama că plânsese. La început, niciunul dintre ei nu rosti niciun cuvânt.

— Bună, încercă ea într-un final.

— Bună, Lex, zise el.

Pentru că el rămase nemişcat, ea îşi coborî privirea.

— Cred că te întrebi de ce mă aflu aici, nu? Speram că vei veni înapoi, dar n-ai făcut-o. Văzând că Jeremy nu răspunde, ea îşi dădu nervoasă o şuviță de păr după ureche. Am vrut doar să-ți spun că regret. Ai avut dreptate în legătură cu toate. Ar fi trebuit să-ți spun, ştiu că am greşit că am procedat aşa.

Jeremy o studie înainte de a face un pas în spate. Primind acea permisiune tacită, Lexie intră în cameră şi se aşeză pe pat. Jeremy întinse mâna după scaunul din fața biroului.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă el.

— N-am plănuit să merg, zise ea. Ştiu că s-ar putea să nu crezi, dar, când am plecat de la Doris, aveam de gând să merg acasă şi… nu-mi dau seama… pur şi simplu, mi-a trecut prin minte că ar trebui probabil să stau de vorbă cu Rodney. Mi-am închipuit că el ar putea să-mi spună unde ar fi putut pleca Rachel.

— Dar mai înainte? zise Jeremy. La promenadă. Despre asta de ce nu mi-ai spus?

— Rodney e doar, un prieten care trece acum printr-o perioadă dificilă. Ştiu cum s-ar fi putut să fi văzut tu lucrurile, dar este o poveste foarte veche, iar eu doar încercam să îi ofer sprijin.

Jeremy observă modul şiret în care evitase să răspundă la întrebare. El se aplecă înainte pe scaun.

— Lexie, gata cu farsele, de acord? zise el cu o voce fermă şi serioasă. Nu am chef. Vreau doar să ştiu de ce nu mi-ai spus.

Lexie se întoarse spre fereastră, dar el vedea reflecţia lămpii în ochii ei.

— Era… dificil. În primul rând, n-am vrut să mă implic. Şi n-am vrut să te implic nici pe tine. Ea râse uşor nervos. Dar cred că te-am implicat, nu? Clătină din cap şi oftă prelung înainte de a continua: Problema este că Rodney şi Rachel se certau mult în ultima vreme din cauza mea. Vocea ei deveni mai slabă. Pe Rachel o deranja faptul că eu am fost cândva cu Rodney. Dar, mai mult decât atât, ea ştia ce simţea Rodney pentru mine. Şi asta e problema. Rachel continuă să creadă că Rodney simte ceva pentru mine şi – potrivit lui Rachel – continuă să aducă ocazional numele meu în discuţie, de obicei, în momentele cele mai nepotrivite. Dar, el susţine că ea exagerează. Despre asta am discutat la promenadă.

Jeremy îşi împreună mâinile.

— El simte ceva pentru tine?

— Nu ştiu, zise ea. Când observă expresia de neîncredere de pe faţa lui Jeremy, continuă repede: Ştiu că pare că mă fofilez, dar nu ştiu să spun. Mai ţine Rodney la mine? Da, cred că da, dar ne cunoaştem de când eram copii. Întrebarea la care vrei să-ţi răspund este dacă el s-ar mai întâlni cu Rachel în cazul în care noi n-am fi logodiţi, iar eu nu pot să-ţi spun decât că îmi închipui că da. Ţi-am spus mai înainte că mereu mi i-am imaginat pe ei doi ca un cuplu. Dar…

Ea lăsă propoziţia neterminată, încruntându-şi sprâncenele, preocupată.

— Nu ştii cu certitudine, termină Jeremy propoziţia pentru ea.

Dacă ar fi fost în locul lui Lexie, nici el nu ar fi fost probabil în stare să găsească un răspuns.

— Nu, zise ea. Dar înţelege că eu sunt logodită cu altcineva. Acceptă că între noi nu o să mai fie nimic, şi eu ştiu că el chiar o place pe Rachel. Dar Rachel este susceptibilă în privinţa mea, iar eu cred că Rodney, în mod necugetat, înrăutăţeşte situaţia. Mi-a povestit că Rachel s-a supărat pe el într-o după-amiază când mergeau cu maşina pentru că el a privit spre bibliotecă. Ea l-a acuzat că se uita după mine, aşa că au sfârşit-o certându-se ore în şir. El îi spunea că era pur şi simplu un obicei, că nu a avut în vedere nimic, iar Rachel continua să-i reproşeze că el nu are să o termine niciodată cu mine şi că inventa scuze. A doua zi, era însă supărat, şi a trecut pe la bibliotecă să-mi ceară sfatul, aşa că ne-am dus la promenadă să stăm de vorbă. Lexie îşi îndreptă spatele cu un oftat. Şi astă-seară, cum am spus, pur şi simplu, s-a întâmplat. Pentru că îi cunosc pe amândoi, pentru

că țin la amândoi şi vreau ca totul să se rezolve între ei, simt că ar trebui să încerc să repar lucrurile. Sau măcar să ascult atunci când unul din ei doreşte să stea de vorbă cu mine. Mă simt ca şi cum m-aş fi împotmolit, şi nu ştiu cum să o scot la capăt sau ce trebuie să fac.

— Poate că aveai dreptate să nu-mi spui. Telenovelele astea sudice nu sunt specialitatea mea.

Pentru prima oară de când sosise, ea păru să se relaxeze.

— Nici a mea. Sunt momente când doresc să fiu din nou în New York, unde nu te cunoaşte nimeni. Situații ca astea sunt trecătoare, şi mi se pare chiar mai rău, pentru că te-am enervat. Te-am făcut suspicios, şi apoi am înrăutățit lucrurile încercând să le acopăr. N-ai idee ce rău îmi pare pentru toate astea. Nu o să se mai întâmple niciodată.

Vocea ei devenise şi mai slabă. Când îşi duse mâna la coada ochiului, Jeremy se ridică de pe scaun şi se aşeză lângă ea pe pat. Când se întinse după mâna ei, umerii ei începură să tremure şi îşi pierdu cumpătul.

— Hei, şopti Jeremy, e în ordine. Nu plânge.

Vorbele lui parcă o eliberară de emoții, aşa că îşi sprijini capul în mâini. Suspinele ei erau profunde şi grele, ca şi cum s-ar fi abținut ore în şir, şi, când el îşi strecură brațul, cuprinzând-o, plânsul ei deveni şi mai energic.

— E în regulă, şopti el.

— Nu… nu… este, rosti ea sugrumat, printre suspine, cu fața încă îngropată în palme.

— Vorbesc serios, zise el. Te iert.

— Nu… tu… nu. Am văzut… cum… te uitai la mine… la uşă… când am ajuns aici.

— Atunci mai eram supărat. Dar mi-a trecut.

Ea se cutremură, cu fața încă ascunsă.

— Ba da, mai eşti. Tu… mă urăşti… O să avem un copil, şi tot timpul nu facem… decât să ne înfruntăm…

Lucrurile nu se desfăşurau cum trebuia. Simțindu-se dezorientat, Jeremy îşi reaminti din nou despre hormonii ei agitați. Ca majoritatea bărbaților, bănuia că hormonii erau justificarea pentru toate răbufnirile emoționale, dar, în cazul acela, chiar părea să fie adevărat.

— Nu te urăsc. Am fost supărat pe tine, dar acum s-a terminat.

— Nu-l iubesc… pe Rodney. Pe tine te iubesc…

— Ştiu.

— Nu vreau să mai stau de vorbă cu Rodney niciodată…

— Poți să stai de vorbă cu el. Dar nu acasă la el, bine? Şi fără să-l ții de

mână.

Observația lui o făcu să plângă și mai tare, dacă așa ceva era posibil.

— Știam că mai erai… supărat pe mine…

Lexie avu nevoie de aproape o jumătate de oră să înceteze cu plânsul. Până la urmă, Jeremy hotărâse că era cel mai bine să nu mai spună nimic, decât să susțină în continuare că nu mai era supărat pe ea. Altfel părea să înrăutățească lucrurile. Ca un copilaș după ce a făcut ceva grav, la aproape fiecare treizeci de secunde ea scotea un șir de suspine întretăiate în timp ce fața i se contracta, ca și cum ar fi fost pe punctul de a începe să plângă din nou. Pentru că nu dorea să rişte să mai provoace un acces de plâns, Jeremy rămase tăcut cât Lexie încerca să-și revină.

— Vai, zise ea cu o voce răguşită.

— Da, aprobă Jeremy. Vai.

— Îmi pare rău, murmură ea, aparent la fel de uimită ca el. Nu știu ce-am pățit.

— Ai plâns, zise Jeremy.

Ea îi aruncă o privire, dar, cu ochii așa umflați, nu avu totuși același succes ca de obicei.

— Ai aflat ceva despre Rachel? întrebă el.

— Nu prea multe. În afară de faptul că Rodney e foarte sigur că nu a plecat astăzi. El crede că a plecat ieri după program. Joi seara au avut o discuție aprinsă și, potrivit lui Rodney, ea i-ar fi spus că relația lor s-a terminat și că nu mai dorea să-l mai vadă niciodată. Mai târziu, când el a trecut pe la ea pe acasă, mașina ei nu era pe alee.

— O spiona? întrebă Jeremy bucuros că nu era singurul care făcea asta.

— Nu, dorea să lămurească lucrurile. Dar, oricum, dacă ea ar fi plecat vineri după program… nu știu, poate că plănuia să stea tot weekendul. Totuși, nu se explică de ce nu a sunat-o pe Doris să-i spună că nu vine de dimineață și nu ne spune nici măcar nouă unde s-a dus.

Jeremy reflectă asupra celor spuse, amintindu-și că atât Doris, cât și Lexie spuseseră că ea nu pomenise niciodată de prieteni din afara orașului.

— Oare n-ar fi putut merge la plajă? Poate că dorea să fie singură. Sau măcar departe de Rodney pentru câtva timp.

— Cine știe, zise Lexie ridicând din umeri. Dar și înainte de asta… nu știu, continuă ea, lăsând impresia că încerca să-și aleagă cu grijă cuvintele. Ea s-a purtat ciudat în ultima vreme, chiar și cu mine. Se purta de parcă trecea prin criza vârstei mijlocii.

— Este prea tânără pentru asta, sublinie Jeremy. Aşa cum ai spus, probabil că are legătură cu relaţia ei cu Rodney.

— Ştiu… dar este mai mult decât atât. Ca şi cum ar fi reticentă. De obicei, ea vorbeşte tot timpul, dar, când am mers la cumpărături pentru rochia de domnişoară de onoare, n-a scos aproape niciun cuvânt. Ca şi cum ar fi ascuns ceva.

— Poate că îşi planifica weekendul ăsta de ceva timp.

— Poate, zise Lexie. Pur şi simplu, nu ştiu.

Mult timp, niciunul nu mai zise nimic. În tăcere, Lexie încercă să-şi înăbuşe un căscat, dar părea foarte somnoroasă.

— Scuze, zise ea. Sunt obosită.

— Asta se întâmplă dacă plângi o oră întreagă.

— Şi dacă eşti însărcinată, zise ea. Am fost tare obosită în ultima vreme. La bibliotecă închideam uşa ca să mă pot odihni cu capul pe birou.

— Păi, ia-o încet. Eşti însărcinată cu copilaşul meu, ştii. Şi ar trebui să porneşti spre casă pentru a dormi puţin.

Ea îl privi întrebător.

— Vrei să vii şi tu?

El se gândi puţin.

— Mai bine nu, zise el. Ştii ce se întâmplă când dorm la tine.

— Vrei să spui că, de fapt, nu dormim o bună bucată de timp?

— Nu mă pot abţine.

Ea dădu din cap aprobator, devenind dintr-odată serioasă.

— Eşti sigur că nu rămâi aici pentru că…

— Nu, zise el, întrerupând-o cu un zâmbet. Nu sunt supărat. Acum, că înţeleg ce s-a petrecut, mă simt mult mai bine.

Ea îl sărută, şi apoi se ridică de pe pat.

— Bine, zise ea întinzându-se.

El observă că abdomenul ei nu mai era la fel de aplatizat ca mai înainte, şi privirea lui stărui destul de mult.

— Nu te uita că sunt grasă, zise ruşinându-se.

— Nu eşti grasă, replică el, simţindu-se încântat. Eşti însărcinată şi arăţi minunat.

Ea îl privi de parcă s-ar fi întrebat dacă el chiar spunea adevărul referitor la motivul pentru care nu trecea pe la ea, dar se abţinu să reînceapă discuţia. Jeremy se ridică şi o conduse la uşă. După ce o sărută în semn de rămas-bun, o urmări în timp ce se îndrepta spre maşină, derulând în minte evenimentele acelei seri.

— Hei, Lexie?

Ea se întoarse.

— Da?

— Am uitat să te întreb. Ştii cumva dacă Doris are computer?

— Doris? Nu.

— Nici măcar la restaurant?

— Nu, răspunse Lexie. Ea e de modă veche. Sunt sigură că nici măcar nu ştie să deschidă un computer. De ce?

— Întrebam şi eu, zise el.

El înţelese nedumerirea de pe chipul ei, dar nu dori să intre în amănunte.

— Somn uşor, zise el. Te iubesc.

Şi eu te iubesc, zise ea cu voce liniştită.

Ea deschise portiera maşinii şi se strecură în spatele volanului.

Jeremy se uită cum porni maşina, dădu îndărăt şi o luă pe aleea cu pietriş până când luminile de semnalizare din spate se estompară, iar ea nu se mai văzu. Peste câteva minute, el se afla la birou, sprijinindu-se de spătarul scaunului şi cu picioarele pe tăblia mesei.

În seara aceea, fuseseră explicate multe lucruri, şi toate aveau o logică perfectă. Bănuielile sale legate de Rodney dispăruseră, presupunând că fusese cu adevărat suspicios, dar mai era problema e-mailurilor.

Dacă Lexie spunea adevărul, nu Doris le trimisese. Dar, dacă nu le trimisese ea, atunci cine?

Jurnalul lui Doris se afla pe birou, iar el se trezi fixându-l din nou cu privirea. De câte ori se gândise dacă să-l citească sau nu, în speranţa că ar descoperi un articol de scris? Dar, evitase să o facă. Se gândi din nou la cel mai recent e-mail.

„EA ŢI-A SPUS ADEVĂRUL? CITEŞTE JURNALUL LUI DORIS. ACOLO, VEI GĂSI RĂSPUNSUL.“

Care adevăr? Şi ce putea găsi în jurnalul lui Doris? Ce răspuns trebuia să găsească?

Nu ştia. Nici măcar nu era sigur dacă dorea să afle ceva. Dar, cu mesajul stăruindu-i în minte în continuare se pomeni întinzând mâna după jurnal.

ZECE

Cea mai mare parte din săptămâna următoare, Jeremy studie jurnalul.

În bună măsură, Doris fusese meticuloasă cu însemnările ei. Erau 232 de nume în total, toate scrise cu stiloul; alte 28 de femei erau înscrise pe o listă cu inițialele, deşi nu era nicio explicație a motivului pentru care nu mai erau trecute numele. Tații erau de obicei identificați, dar nu întotdeauna. În majoritatea cazurilor, Doris notase data vizitei, o apreciere despre cât de avansată era sarcina mamei şi sexul prezis al copilului. Mamele se semnau imediat după prezicerea ei. În trei cazuri, femeile scriseseră că nici măcar nu ştiuseră că erau însărcinate.

Sub fiecare prezicere, Doris lăsase un spațiu unde, mai târziu, scrisese numele şi sexul copilului imediat ce se născuse, uneori cu o cerneală de altă culoare. Din când în când, ataşase anunțul de naştere din ziar, şi, aşa cum îi spusese şi Lexie, Doris nu se înşelase nici măcar o dată. Cel puțin în cazurile în care ea făcuse într-adevăr o predicție. Existau treisprezece cazuri în care Doris nu prezisese sexul copilului, un fapt pe care nici Lexie şi nici Doris nu-l amintiseră. În acele cazuri, Jeremy bănuia, după însemnările ulterioare pe care Doris le făcuse, că mama, în cele din urmă, avortase.

Înscrierile, una după alta, păreau să se amestece laolaltă.

19 februarie 1995, Ashley Bennett, 23, douăsprezece săptămâni.
Tom Harker, tatăl. BĂIAT – *Ashley Benett*
Toby Roy Bennett, născut pe 31 august 1995.
12 iulie 1995, Terry Miller, 27, nouă săptămâni.
Multe grețuri matinale. Al doilea copil. FATĂ. –
Terry Miller
Sophie May Miller, născută pe 11 februarie 1996.

El continuă să citească şi să caute exemple, încercând să descopere ceva neobişnuit. Citi jurnalul din scoarță în scoarță, înscriere după înscriere, de nenumărate ori. Pe la mijlocul săptămânii, începu să simtă că rata totuşi ceva, aşa că reciti jurnalul de la început până la sfârşit, dar începu cu sfârşitul. Apoi îl citi de la cap la coadă din nou.

Când, în sfârşit, găsi acel ceva, era vineri dimineață, într-o jumătate de

oră trebuia să o ia pe Lexie ca să meargă să rezolve în sfârşit târgul cu casa. Nu-şi făcuse încă bagajul pentru călătoria la New York, dar în clipa aceea nu reuşea decât să se uite încremenit la înscrierea pe care Doris o mâzgălise într-o caligrafie tremurată.

28 septembrie 1996: L.M.D. Vârsta 28,
şapte săptămâni. Trevor
Newland, tată probabil. Descoperit din întâmplare.

Dedesubt nu mai era notat nimic altceva, ceea ce însemna că mama avortase.

Jeremy strânse cu putere jurnalul în mâini, descoperind brusc că îi era greu să respire. Doar un singur nume, unul pe care nu-l recunoscuse, dar iniţialele pe care le recunoştea.

„L.M.D. Lexie Marin Darnell."

Însărcinată cu copilul altcuiva. O altă minciună din omisiune.

O altă minciună…

Gândurile începeau s-o ia razna. Lexie îl minţise cu acel fapt exact cum îl minţise în privinţa timpului petrecut cu Rodney. Exact cum minţise cândva despre locul unde se dusese după ce fusese acasă la Doris… şi, înainte de asta, minţise susţinând că ştia adevărul despre luminile misterioase din cimitir.

Minciuni şi adevăruri ascunse…

Un şablon?

Buzele i se strânseră într-o linie severă. Cine era ea? De ce făcea toate astea? Şi de ce naiba nu i-ar fi spus? Asta ar fi înţeles.

El nu ştia dacă să se simtă furios sau rănit. Sau şi una, şi alta. Avea nevoie de timp să se gândească, dar problema era că nu prea mai avea timp. Curând, el şi Lexie aveau să fie proprietarii unei case; într-o săptămână, aveau să se căsătorească. Dar Alvin avusese dreptate tot timpul. El nu o cunoştea, nu o cunoscuse câtuşi de puţin. Şi, înţelese el dintr-odată, nici nu avea încredere deplină în ea. Da, ea îşi motivase decepţiile, aşa că, luate separat, fiecare fusese motivată. Dar asta avea să devină regulă? Va trebui să se obişnuiască să accepte denaturarea adevărului? *Ar putea* el trăi în felul acela?

Şi cine trimisese e-mailul? Din nou, se revenea la asta, nu-i aşa? Persoana care verificase traseul e-mailurilor misterioase îl sunase pe la începutul săptămânii să-l informeze pe Jeremy că, era foarte probabil ca,

mesajele să provină din afara oraşului şi că spera să rezolve problema cât mai repede posibil. Ceea ce însemna… *ce?*

El nu ştia şi nici nu avea timp să clarifice problema, întâlnirea cu avocatul pentru încheierea afacerii cu casa era programată în douăzeci de minute. Era cazul să amâne totul? Ar putea face asta?

Prea multe întrebări la care să se gândească; prea multe de făcut.

Deplasându-se ca un robot, părăsi camera de la Greenleaf şi, peste zece minute, cu mintea răvăşită, opri maşina în faţa casei lui Lexie. Prin fereastră, zări mişcare în casă, aşa că păşi pe verandă.

În treacăt, Jeremy observă că ea se îmbrăcase foarte elegant. Purtând pantaloni cafenii şi un sacou asortat peste o bluză albastru-deschis, ea zâmbi şi îi făcu semn cu mâna în timp ce sări pe treptele verandei. Pentru o clipă, puteai uita că era însărcinată.

Însărcinată…

„Exact ca data trecută.“ Furia ieşi iarăşi la suprafaţă, dar ea nu păru să observe în timp ce se strecură în maşină.

— Hei, iubitule, ce faci? Pentru o clipă, am crezut că nu o să ajungem la timp.

El nu reuşi să răspundă. Nu se putea uita la ea. Nu era sigur dacă dorea să o înfrunte în momentul acela sau era mai bine să aştepte până când avea să analizeze totul la rece.

Ea îşi puse o mână pe umărul lui.

— Te simţi bine? îndrăzni ea. Pari tulburat.

El strânse volanul, străduindu-se să-şi păstreze controlul.

— Mă gândesc numai.

Ea îl urmări atentă.

— Vrei să discutăm?

— Nu, zise el.

Ea continuă să-l privească, neştiind dacă era cazul să se îngrijoreze. După o clipă, se lăsă pe spate şi îşi prinse centura de siguranţă.

— Nu ţi se pare emoţionant? zise ea încercând să schimbe subiectul şi totodată să înveselească atmosfera. Prima noastră casă. Ar trebui să sărbătorim după asta. Poate să luăm prânzul înainte ca tu să pleci la aeroport, în plus, nu o să te mai văd două zile.

El trase maşina pe alee, apoi înaintă şovăitor.

— Cum doreşti.

— Nu pari prea entuziasmat.

El se prefăcu preocupat de drum în timp ce înainta, cu mâinile strânse

pe volan.

— Am zis că merg.

Ea clătină din cap şi întoarse faţa spre geam.

— Mulţumesc mult, murmură ea.

— Ce? Acum, *tu eşti* supărată?

— Pur şi simplu, nu înţeleg de ce eşti atât de indispus. Se presupune că e ceva emoţionant. Ne cumpărăm o casă, iar tu pleci la petrecerea burlacilor. Trebuie să fii bucuros. Până una, alta, te comporţi de parcă am merge la o înmormântare.

Jeremy deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi. Dacă începeau să se certe, nu exista nicio şansă ca disputa să se termine înainte ca ei să ajungă la biroul avocatului. El ştia asta. Nu dorea să facă problema publică, şi nici nu era măcar sigur cum să înceapă. Dar aveau să discute mai târziu. În mod negreşit.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere, şi, cu fiecare minut care trecea, atmosfera din interiorul maşinii devenea tot mai apăsătoare. Când au ajuns la birou şi au zărit-o pe doamna Reynolds care îi aştepta în faţă, Lexie nu a privit deloc înspre el. De îndată ce maşina s-a oprit, Lexie a deschis portiera, a ieşit şi a pornit spre doamna Reynolds fără să aştepte.

„Foarte bine, se gândi el. Eşti furioasă? Acum suntem în aceeaşi tabără, draga mea.“ El închise portiera şi merse încet în spatele ei, fără să se străduiască să o ajungă din urmă.

— Astăzi e ziua cea mare, zise doamna Reynolds zâmbind pe măsură ce Lexie se apropia. Sunteţi pregătiţi?

Lexie dădu din cap aprobator, iar Jeremy nu spuse nimic. Doamna Reynolds se uită de la Lexie la Jeremy şi invers. Zâmbetul îi pieri. Avea suficientă experienţă cât să recunoască o ceartă. Să cumperi o casă era un lucru stresant, aşa că oamenii reacţionau în diferite moduri. Dar nu era treaba ei. Treaba ei *era* să-i invite pe amândoi înăuntru să semneze documentele înainte ca scurta ceartă să se transforme în ceva ce ar putea anula afacerea.

— Ştiu că sunteţi deja aşteptaţi, zise ea, făcându-se că nu observase expresiile lor mohorâte. Vom intra în sala de conferinţe. Ea făcu un pas spre uşă. Pe aici. Voi doi faceţi o afacere de milioane. Imediat ce casa e gata, o să devină un adevărat punct de atracţie.

Ea ţinu uşa deschisă, aşteptând un răspuns.

— De-a lungul coridorului, îi îndemnă ea din nou. A doua uşă pe stânga.

Odată intrați, ea grăbi pasul pe lângă ei, aproape obligându-i să o urmeze. O urmară, dar, ca un făcut, avocatul nu se afla în încăpere.

— Luați loc. Sunt sigură că a ieşit pentru o clipă. Dați-mi voie să-l caut, bine?

Lexie şi Jeremy stăteau în diagonală unul față de celălalt, în timp ce doamna Reynolds ieşi din încăpere. Jeremy întinse mâna după un creion şi începu să bată cu el în masă, cufundat în gânduri.

— Ce este cu tine astăzi? întrebă Lexie într-un final.

Jeremy înțelese provocarea din tonul ei, dar nu spuse nimic.

— Nu ai de gând să vorbeşti cu mine?

El îşi ridică încet privirea ca să o înfrunte pe a ei.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu Trevor Newland, zise el cu voce calmă. Sau ar trebui să-l numesc Domnul Renaştere?

Ochii lui Lexie deveniră doar puțin mai mari, şi era gata să răspundă când doamna Reynolds apăru din nou în uşă, cu avocatul după ea. Cei doi se aşezară la masă, iar avocatul deschise dosarul în fața lor.

Avocatul începu să le explice procedura, dar Jeremy de-abia îl auzea. Imagini din trecut i se perindau fulgerător prin minte. Ultima dată când fusese într-o încăpere ca aceea, finaliza divorțul cu Maria. Toate păreau la fel, de la masa mare vişinie, înconjurată de scaune capitonate, până la rafturile pline cu manuale juridice şi ferestrele mari care lăsau să intre lumina soarelui.

În următoarele minute avocatul le detalie prevederile contractului pagină cu pagină. Îi plimbă printre cifre, le arătă totalul creditului bancar şi rezultatele inspecției casei, evaluarea şi taxele repartizate proporțional. Brusc, totalul i se păru la fel de copleşitor ca faptul că avea să-şi petreacă următorii treizeci de ani plătind pentru casă. Cu o strângere de inimă, Jeremy semnă, şi apoi îi împinse paginile lui Lexie. Niciunul din ei nu puse întrebări, niciunul nu opri procedura. La un moment dat, Jeremy observă că avocatul făcea schimb de priviri cu doamna Reynolds, care, drept răspuns, se mulțumi să ridice din umeri.

Între timp, avocatul reasamblă cele trei dosare: unul pentru vânzător, unul pentru arhiva proprie şi unul pentru Jeremy şi Lexie. El le dădu dosarul, aşa că Jeremy întinse mâna, ridicându-se de la masă.

— Felicitări, zise avocatul.

— Mulțumesc, răspunse Jeremy.

Doamna Reynolds îi conduse pe Jeremy şi pe Lexie spre uşă într-o tăcere mormântală, dar, imediat ce ieşiră, îi felicită, înainte de a porni

grăbită spre maşina ei.

Afară, în lumina soarelui, nici Jeremy şi nici Lexie nu păreau să ştie ce să spună, până când Lexie rupse în sfârşit tăcerea.

— Putem merge să vedem casa? întrebă ea.

Jeremy o studie înainte de a răspunde.

— Nu crezi că ar trebui să stăm de vorbă mai întâi?

— Hai să discutăm când ajungem acolo.

Primul lucru pe care îl observă Jeremy când se opriră în faţa casei fură baloanele legate de stâlpul de lângă uşa din faţă, şi apoi bannerul cu: „BINE AȚI VENIT ACASĂ“. El aruncă o privire spre Lexie.

— Am aranjat baloanele şi bannerul în această dimineaţă, explică ea. Îmi imaginam că avea să fie o surpriză plăcută.

— Este, zise el.

Ştia că se cuvenea să spună mai multe, dar nu o făcu.

Lexie clătină uşor din cap, aproape imperceptibil, însă foarte sugestiv. Fără să vorbească, deschise portiera maşinii şi ieşi. Jeremy o urmări cum mergea spre casă, observând că nici nu-l aştepta şi nici nu se uita înapoi.

Jeremy simţi că era la fel de dezamăgită de el cum era şi el de ea şi că furia lui o reflecta pe a ei. El ştia ce se întâmplase cu Trevor Newland, iar ea ştia că aflase şi el.

Totuşi, Lexie părea să dorească să evite discuţia pe marginea acelui subiect.

Jeremy coborî din maşină. La momentul respectiv, Lexie stătea în picioare pe veranda din faţă, cu braţele încrucişate, uitându-se spre o dumbravă bătrână de chiparoşi. Jeremy porni spre ea, conştient că îi putea auzi zgomotul paşilor în timp ce se deplasa spre verandă. Se opri când se apropie.

Vocea ei era aproape ca o şoaptă.

— Şi când mă gândesc că plănuisem totul. Pentru ziua de astăzi… Eram foarte emoţionată când am cumpărat baloanele şi bannerul de la magazin şi aveam totul planificat în minte. M-am gândit ca, după ce încheiam afacerea, să propun un picnic şi să cumpărăm nişte sendvişuri şi apă minerală de la Herbs şi să te iau prin surprindere aducându-te aici. La casa noastră, în prima zi când am devenit proprietari. Mi-am imaginat că o să stăm pe veranda din spate şi… nu ştiu, pur şi simplu, o să fim emoţionaţi, pentru că amândoi ştim că o asemenea zi nu se va mai repeta nicicând. Ea făcu o pauză. Nu o să fie aşa, nu?

Vorbele ei îl făcură să regrete modul în care se purtase, fie şi numai pentru o clipă. Dar nimic din ce se întâmpla nu era din vina lui. El doar aflase ceva despre Lexie, un fapt pe care ea nu avusese destulă încredere în el ca să i-l spună. Şi acum îi cerea explicaţii.

O auzi respirând adânc înainte de a-l înfrunta.

— Ce vrei să ştii despre Trevor Newland? Ţi-am povestit deja despre el. A apărut în oraş într-o vară, în urmă cu câţiva ani, am avut o dispută, iar el a plecat. Asta-i tot.

— Nu asta am întrebat. Am întrebat ce s-a întâmplat.

— Nu văd ce importanţă are, zise ea. Mi-a plăcut de el, şi el a plecat, iar eu nu l-am mai văzut niciodată. N-am mai auzit niciodată de el.

— Dar ceva s-a întâmplat, insistă el.

— De ce faci asta? dori ea să afle. Jeremy, aveam treizeci şi unu de ani când ne-am cunoscut. N-am apărut de sub o stâncă şi nu mi-am trăit viaţa ascunsă în podul unei case. Da, m-am întâlnit şi cu alţi oameni înainte să apari tu, bine? Şi, da, chiar mi-au şi plăcut unii dintre ei. Dar şi tu ai făcut la fel, însă nu mă vezi întrebându-te de Maria sau de fostele tale prietene. Nu ştiu ce te-a apucat în ultima vreme. Trebuie să fiu extrem de atentă la tot ce spun ca să nu te superi. Da, poate că ar fi trebuit să-ţi fi spus despre Trevor, dar, ţinând cont de modul în care te comporţi în ultima vreme, am fi sfârşit-o certându-ne.

— Modul în care mă comport?

— Da, zise ea ridicând vocea. Puţină gelozie este ceva normal, dar asta este de-a dreptul ridicol. Mai întâi Rodney, acum Trevor? Unde o să se termine? O să-mi ceri numele tuturor tipilor cu care m-am întâlnit în facultate? Vrei să ştii cu cine am mers la plimbare? Sau despre primul băiat pe care l-am sărutat? Vrei toate amănuntele? Mă întreb încă o dată când o să se termine?

— În cazul ăsta nu e vorba despre gelozie, se repezi el.

— Nu? Atunci despre ce este vorba?

— Despre încredere.

— Încredere? întrebă ea cu scepticism. Cum trebuie să am încredere în tine dacă tu nu ai încredere în mine? Săptămâna asta mi-a fost teamă până să şi îl salut pe Rodney, mai ales de când s-a întors Rachel, de teama lucrurilor pe care ţi le-ai putea imagina. Încă nu ştiu unde a fost Rachel sau ce se petrece cu ea, dar am stat ca pe ace încercând să te mulţumesc, aşa că nici măcar n-am avut timp să întreb. Dar, exact când credeam că lucrurile reveneau la normal între noi, tu începi să mă întrebi despre Trevor. Parcă ai

căuta scuze ca să te cerți, și chiar m-am săturat.

— Nu mă învinovăți pentru asta, răspunse Jeremy. Nu eu sunt cel care ascunde lucrurile.

— Eu. Nu ascund nimic.

— Am citit jurnalul lui Doris! ripostă Jeremy. Ți-am văzut inițialele în el!

— Despre ce vorbești?

— Despre jurnalul ei! zise el din nou. Scrie acolo în însemnările ei – că LMD era însărcinată, dar Doris nu a reușit să prezică sexul copilului. Asta pentru Doris însemna că femeia avorta. L-M-D. Lexie Marin Darnell! Tu erai, nu?

Ea înghiți în sec, fără să-și ascundă tulburarea.

— Era scris în jurnal?

— Da, și era trecut și numele Trevor Newland.

— Stai… zise ea devenind, în mod evident, tot mai tulburată.

— Spune-mi, ceru el să afle. Ți-am văzut inițialele, i-am văzut numele lui și am pus lucrurile cap la cap. Ai fost însărcinată, nu-i așa?

— Și ce? strigă ea. Ce importanță are?

— Doare să văd că n-ai avut suficientă încredere în mine încât să-mi spui. M-am săturat de aceste secrete între noi…

Ea îl întrerupse, înainte ca el să termine.

— Doare? Te-ai oprit vreo clipă să te gândești la sentimentele mele atunci când ai citit jurnalul? Te-ai gândit că este posibil poate să mă fi durut și pe mine? Că poate nu ți-am spus pentru nu-mi place să-mi aduc aminte ce s-a întâmplat? Că a fost o perioadă îngrozitoare a vieții mele și că nu doream câtuși de puțin să o retrăiesc? Nu are nicio legătură cu încrederea în tine. Nu are absolut nicio legătură cu tine. Am fost însărcinată. Am avortat. Și ce? Oamenii mai greșesc, Jeremy.

— Nu înțelegi ce vreau să spun.

— Ce vrei să spui? Că aveai iarăși chef de ceartă în această dimineață, așa că ai căutat un motiv? Ei bine, într-adevăr, ai găsit unul, așa că te felicit. Dar toate astea încep să mă obosească. Știu că ești stresat, dar nu trebuie să continui să-ți verși nervii pe mine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Scrisul tău! zise ea ridicându-și mâinile în sus. Numai despre asta e vorba, și tu o știi! Nu ești în stare să scrii, așa că te răzbuni pe mine de parcă ar fi cumva vina mea. Exagerezi totul, și eu încasez loviturile. Un prieten are necazuri, așa că stau de vorbă cu el, și, din senin, nu am

încredere în tine. Nu-ți spun că am făcut un avort în urmă cu patru ani, şi tu crezi că asta e din cauză că nu am încredere în tine. M-am săturat să fiu eu oaia neagră pentru că tu nu eşti capabil să scrii un articol.

— Nu mă acuza pe mine de toate astea. Eu sunt cel care s-a sacrificat pentru a fi…

— Da! zise ea. Exact asta vreau să spun! Tu eşti cel care a făcut *sacrificiul,* rosti ea aproape cu duşmănie. Exact aşa te comporți! Ca şi cum ți-ai fi ruinat întreaga viață mutându-te aici.

— N-am spus asta.

— Nu, dar asta ai vrut să spui. Eşti stresat din cauza scrisului şi te răzbuni pe mine. Nu e vina mea! Ai stat o clipă să te gândeşti că şi eu sunt stresată? Eu sunt cea care a făcut toate planurile de nuntă. Eu sunt cea care s-a ocupat de renovarea casei. Eu sunt cea care a făcut toate astea, fiind, în acelaşi timp, însărcinată. Şi ce primesc? „Nu mi-ai spus adevărul". Chiar dacă aş fi făcut-o, chiar dacă ți-aş fi povestit totul, ai fi găsit un alt motiv ca să te superi pe mine. Nimic din ceea ce fac nu mai e bine. Parcă ai devenit o persoană pe care nici măcar nu o cunosc.

Jeremy simți cum furia sa răbufnea din nou.

— Asta se întâmplă pentru că nici tu nu consideri că eu fac ceva bun. Nu mă îmbrac cum trebuie, nu comand mâncarea potrivită, îmi doresc o maşină total nepotrivită şi nici măcar nu m-am priceput să aleg casa în care am să locuiesc. Tu ai luat toate hotărârile, iar părerea mea nu a contat câtuşi de puțin.

Ochii ei aruncau fulgere de mânie.

— Asta pentru că eu mă gândesc la familia noastră. Tu te gândeşti doar la persoana ta!

— Şi tu? strigă el. Eu am fost obligat să renunț la familia mea pentru că tu nu aveai de gând să renunți la a ta. Eu am fost obligat să-mi risc cariera. Eu locuiesc într-un motel nenorocit înconjurat de animale moarte pentru că tu nu ai vrut ca lumea din oraş să-şi facă o impresie greşită. Şi eu sunt cel care plăteşte lucrurile pe care le vrei, nu altcineva!

— Bani? Eşti furios şi din cauza banilor?

— O să mă ruinez aici, şi tu nici măcar nu bagi de seamă! Am fi putut amâna unele dintre aceste renovări. N-aveam nevoie de un pătuț de cinci sute de dolari! N-aveam nevoie de un dulap întreg plin cu haine! Copilul nici măcar nu a venit pe lume! El îşi ridică mâinile în aer. În concluzie, poți înțelege de ce sunt stresat în legătură cu scrisul. Cum să plătesc pentru toate lucrurile astea pe care le vrei dacă nu pot lucra aici? Nu există nicio

ştire din care să te inspiri, nu există vigoare, nu există nimic aici!

Când termină, amândoi se uitară fix unul la celălalt mult timp, fără să scoată vreun cuvânt.

— Asta crezi cu adevărat? Că nu există *nimic aici?* Dar eu şi copilul? Noi nu însemnăm nimic?

— Ştii ce vreau să spun.

Lexie îşi încrucişă braţele.

— Nu, nu ştiu. De ce nu-mi spui tu?

Jeremy clătină din cap, simţindu-se dintr-odată epuizat. Nu-şi dorise decât ca ea să-l asculte. Fără niciun cuvânt, părăsi veranda.

Se îndreptă spre maşină, apoi se hotărî să o lase acolo. Lexie avea nevoie de ea; el avea să se descurce. Scoase cheile din buzunar şi le aruncă lângă roată. Porni pe alee, fără a se sinchisi să se uite înapoi.

UNSPREZECE

Câteva ore mai târziu, Jeremy stătea în fotoliul din casa părinţilor săi din Queens şi se uita pe fereastră. Mai devreme, în după-amiaza aceea, împrumutase, în cele din urmă, maşina lui Doris ca să meargă să se schimbe şi să-şi ia lucrurile de la Greenleaf, grăbindu-se apoi spre aeroport. Observându-i expresia, Doris nu-l luase la întrebări, iar, pe parcursul drumului, el revăzuse cearta în minte de o sută de ori.

La început, fusese uşor să rămână furios din cauza modului în care Lexie răstălmăcise faptele în avantajul ei, dar, pe măsură ce bornele kilometrice treceau una după alta şi nervii se domoleau, începuse să se întrebe dacă era posibil ca ea să fi avut dreptate. Nu în legătură cu tot ce susţinuse – ea fusese oarecum responsabilă pentru modul în care conflictul se extinsese –, dar, cu certitudine, în anumite privinţe. Se înfuriase el într-adevăr din cauza lipsei ei de încredere sau reacţionase din cauza stresului şi se răzbunase pe ea? Dacă ar fi întru totul sincer, ar recunoaşte că stresul pe care-l resimţea el avusese un rol major, dar nu era vorba doar de stresul legat de munca sa. Mai era şi treaba cu e-mailurile.

E-mailurile erau menite să-l facă să se întrebe dacă era într-adevăr copilul lui. E-mailurile intenţionau să-l facă să-şi piardă încrederea în Lexie. E-mailurile păreau să-şi fi atins scopul. Dar cine le trimisese? Şi de

ce?

Cine ştia că Lexie era însărcinată? Doris, bineînțeles, ceea ce o făcea din nou să pară persoana suspectă. Dar el, pur şi simplu, nu o vedea făcând un asemenea lucru, şi, după spusele lui Lexie, ea nici măcar nu ştia cum să folosească un computer. Cel care trimisese e-mailurile era expert.

Pe urmă, mai era Lexie. El îşi amintea expresia ei când îi spusese că îi văzuse numele. Dacă nu se prefăcuse foarte bine, ea nu ştiuse că numele ei se afla scris în jurnal. Îi spusese Doris vreodată că ştia? Oare Lexie îi spusese lui Doris? Ținând cont de momentul când avusese loc avortul, poate că niciuna din ele nu spusese nimic celeilalte.

Prin urmare, cine ştia?

El îl sună pe prietenul lui, hacker, şi-i lăsă un mesaj, comunicându-i că era ceva urgent şi că avea neapărat nevoie de acea informație. Înainte de a pune receptorul în furcă, îl rugă să-l sune pe mobil de îndată ce avea să descopere ceva.

Într-o oră avea să meargă la petrecerea burlacilor, deşi numai de asta nu avea chef. Oricât de grozav ar fi fost să-şi petreacă un timp cu Alvin, nu dorea să discute toate astea cu el. Era de presupus că avea să se distreze în acea seară, dar în momentul acela distracția i se părea ceva imposibil.

— N-ar trebui să te pregăteşti?

Jeremy îl văzu pe tatăl său venind din bucătărie.

— Sunt gata, zise el.

— Ce-i cu cămaşa asta? Semeni cu un muncitor.

În graba cu care îşi făcuse bagajele ca să plece din oraş, şi dându-şi seama că transpirase în hainele pe care le purtase mai devreme la încheierea tranzacției cu casa, Jeremy smulsese de pe umeraş exact cămaşa aia. Privind în jos, se întrebă dacă făcea, fără să-şi dea seama, efortul să admită că Lexie avusese dreptate.

— Nu-ți place?

— Este altfel, categoric, remarcă tatăl său. Ai cumpărat-o de acolo?

— Lexie mi-a dăruit-o.

— Poate e cazul să discuți cu ea despre modă. Eu aş putea să arăt bine în ceva de felul ăsta, dar pentru tine nu mi se pare potrivită. Mai ales dacă ieşi în seara asta.

— Vom vedea, zise Jeremy.

— Faci cum vrei, replică tatăl său aşezându-se pe canapea. Ce se întâmplă? Ai avut o dispută cu Lexie înainte de a pleca?

Jeremy ridică din sprâncene. Mai întâi primarul, iar acum tatăl său. Oare

era atât de uşor să-şi dea toată lumea seama?

— Ce te face să spui asta? întrebă el în schimb.

— Modul în care te comporți. S-a supărat pe tine din cauza petrecerii burlacilor?

— Nu, nicidecum.

— Fiindcă unele femei se supără din cauza asta. A, bineînțeles, toate spun că e în regulă, că aşa e tradiția, dar în adâncul sufletului nu suportă gândul că logodnicul lor stă gură-cască la nişte femei frumoase.

— Nu o să fie genul ăsta de petrecere. I-am spus lui Alvin că nu vreau aşa ceva.

Tatăl lui se făcu comod.

— Atunci din ce cauză v-ați certat? Vrei să discutăm?

Jeremy se gândi dacă să-i spună sau nu, dar, se hotărî să nu-i spună.

— Nu prea. E ceva intim.

Tatăl său dădu din cap aprobator.

— Fiindcă veni vorba, mi s-a părut mereu o idee bună. Crede-mă pe cuvânt. Motivele pentru care un cuplu se ceartă ar trebui să rămână necunoscute celorlalți. Dacă nu e aşa, iese scandalul de pe lume. Dar asta nu înseamnă că nu pot să-ți dau câteva sfaturi, nu-i aşa?

— Nu te-am împiedicat niciodată să o faci.

— Toate cuplurile se ceartă. Asta nu trebuie să uiți.

— Ştiu.

— Mda, dar cred că-ți imaginezi că tu şi Lexie vă certați mai mult decât ar fi cazul. Nu pot să-ți spun dacă e aşa sau nu, dar am cunoscut-o pe tânăra doamnă când a venit aici, şi îți spun sincer că e potrivită pentru tine şi ai fi un prost dacă n-ai încerca să rezolvi problemele – indiferent de natura lor. E o persoană deosebită, iar mama ta consideră că ai fost tare norocos. La fel cred toți cei de aici, apropo.

— Nici măcar nu o cunoaşteți. Ați întâlnit-o doar o singură dată.

— Ştiai că îi scrie mamei tale în fiecare săptămână de când ați fost aici? Şi cumnatelor tale?

Fața lui Jeremy îi trădă uimirea.

— Asta-mi imaginam şi eu, zise tatăl său. Şi dă şi telefon. Şi trimite şi fotografii. Mama ta a văzut-o cum arată în rochia de mireasă, cum o să fie tortul, cum e casa. A trimis chiar şi nişte poze cu farul, aşa că ştie şi cum arată locul. În felul ăsta, şi ea şi noi toți ceilalți ne simțim oarecum implicați. Mama ta abia aşteaptă să meargă acolo ca să poată petrece mai mult timp cu ea.

Jeremy nu zise nimic.

— De ce n-am ştiut despre toate astea? întrebă el în cele din urmă.

— Nu ştiu. Poate că ea a dorit ca tu să fii surprins de nuntă, aşa că îmi pare rău că am stricat totul. Dar părerea mea e că puțini oameni ar face toate astea. Ea ştia că mama ta nu era bucuroasă că tu aveai să pleci, dar nu a luat-o ca pe un atac personal. În schimb, s-a pus pe treabă ca să îmbunătățească situația. Numai unei persoane speciale îi poate păsa de toate astea.

— Nu-mi vine să cred, mormăi Jeremy, gândindu-se că Lexie era plină de surprize.

Dar, de data asta, era de bine.

— Ştiu că ai mai fost căsătorit, dar acum începi o viață nouă. Singurul lucru pe care nu trebuie să-l uiți este să vezi lucrurile în ansamblu. Când situația devine dificilă, amintește-ți, înainte de toate, motivul pentru care te-ai îndrăgostit de ea. Este o femeie deosebită, iar tu ai avut norocul să o găseşti exact cum şi ea a avut norocul să te descopere. Are o inimă de aur, aşa că nu poți înşela buna-credință a unei astfel de persoane.

— De ce am impresia că eşti de partea ei şi îți închipui că ne-am certat din vina mea?

— Pentru că te cunosc de o viață, zise tatăl lui, făcându-i cu ochiul. Întotdeauna te-ai priceput de minune să cauți ceartă. Ce-ți imaginezi că faci când scrii articolele alea?

În ciuda tuturor lucrurilor, Jeremy râse.

— Şi dacă greşeşti în privința mea? Şi dacă a fost vina ei?

Tatăl lui Jeremy ridică din umeri.

— Atunci, aş spune că pentru un tangou e nevoie de doi oameni. Bănuiala mea este că amândoi aveți dreptate şi totodată amândoi greşiți. Oricum, în felul ăsta funcționează majoritatea disputelor. Oamenii sunt cei care sunt, şi nimeni nu este perfect, dar căsnicia devine un fel de echipă. O să vă petreceți restul vieții aflând câte ceva unul despre celălalt, şi, din când în când, lucrurile sar în aer. Dar frumusețea căsniciei este că, dacă alegi persoana potrivită şi amândoi vă iubiți reciproc, veți găsi întotdeauna o cale să ieşiți la liman.

Mai târziu, în seara aceea, Jeremy stătea rezemat de peretele din apartamentul lui Alvin cu o bere în mână, studiind grupul de persoane din care mare parte se uitau la televizor. Poate pentru că îi plăceau tatuajele,

Alvin era un mare fan al lui Allen Iverson[20], şi, ca un făcut, 76ers[21] se confruntau cu Hornets[22] în finale. Deşi majoritatea celor prezenți ar fi preferat probabil să-i vadă pe Knicks, aceştia aveau să joace miercuri. Cu toate acestea, lumea se afla în jurul televizorului, folosind petrecerea burlacilor drept scuză pentru a urmări partida cu un tărăboi nepermis, în mod normal, de nevestele pe care le lăsaseră acasă. Asta dacă aveau neveste. Jeremy nu era foarte sigur în privința unora dintre ei, care erau la fel de plini de tatuaje şi de piercinguri precum Alvin. Dar păreau să se distreze; câțiva beau încă de când sosiseră şi deja articulau neclar cuvintele. Din când în când, câte unul părea să-şi aducă brusc aminte motivul pentru care se afla în apartamentul lui Alvin şi se îndrepta către Jeremy.

„Te distrezi?“ întreba el. Sau: „Ce-ai zice să-ți mai aduc o bere?“

„Mă simt minunat, mulțumesc“, răspundea Jeremy.

Cu toate că nu-i mai văzuse pe oamenii aceia de două luni, puțini păreau să simtă nevoia să stea la taclale cu el, ceea ce era de înțeles, având în vedere că majoritatea erau mai mult prietenii lui Alvin decât ai lui. De fapt, în timp ce studia grupul, constată că nu îi recunoştea decât pe unii dintre cei prezenți, ceea ce i se păru oarecum amuzant de vreme ce era de presupus că petrecerea era în cinstea lui. El ar fi fost la fel de mulțumit să-şi petreacă seara doar cu Alvin, Nate şi frații săi, dar Alvin era renumit pentru că se folosea de orice motiv ca să se distreze. Şi Alvin părea să se distreze de minune, mai ales că 76ers conduceau cu două puncte la jumătatea celei de-a treia reprize. El era printre cei care strigau şi țipau de fiecare dată când 76ers marcau. Cum strigau şi țipau şi frații lui Jeremy. Doar Nate, care nu prea fusese niciodată un fan al sportului, părea neinteresat de partidă, fiind ocupat cu o nouă felie de pizza.

Petrecerea începuse bine; el intrase în cameră şi fusese întâmpinat ca şi cum s-ar fi reîntors recent de pe front. Frații săi se strânseseră în jurul lui şi îl bombardaseră cu întrebări despre Lexie, despre Boone Creek şi despre casă; Nate fusese foarte amabil să-i aducă o listă de posibile idei pentru articole, din care una era legată de utilizarea tot mai frecvent a astrologiei ca alternativă de investiție. Jeremy ascultase, îşi notase în minte şi recunoscuse în sinea lui că subiectul era suficient de original pentru un editorial, dacă nu pentru un articol mai amplu; îi mulțumise lui Nate,

[20] Allen Iverson, jucător profesionist de baschet (n.tr.)

[21] Philadelphia 76ers, echipă profesionistă de baschet din Philadelphia (n.tr.)

[22] New Orleans Hornets, echipă profesionistă de baschet din New Orleans (n.tr.)

promițând că avea să rețină ideea. Nu că l-ar fi ajutat cu ceva.

Cu toate acestea, uitase rapid pentru moment de problemele personale. Distanța avea un mod ciudat de a face ca necazurile vieții din Boone Creek să pară de-a dreptul hilare; în timp ce le povestea fraților săi despre lucrările de renovare, aceştia nu se puteau reține să nu râdă de modul cum îi descria pe muncitori, şi Jeremy se pomeni râzând în acelaşi timp cu ei. Se prăpădiră de râs din cauza faptului că Lexie îl obliga să stea la Greenleaf şi se rugară stăruitor de Jeremy să fotografieze camera, pentru a vedea cu ochii lor creaturile împăiate. Doreau şi o poză cu Jed care, pe parcursul conversației, căpătase proporții aproape mitice în imaginația lor. Şi ceruseră stăruitor, aşa cum ceruse şi Alvin, să le aducă la cunoştință când avea să meargă la vânătoare, ca să poată afla toate amănuntele.

Treptat, se apropiaseră de televizor alături de toți ceilalți, încadrându-se în peisaj. Jeremy se simțea mulțumit să-i urmărească de la distanță.

— Frumoasă cămaşă, comentă Alvin, venind lângă el.

— Ştiu, zise Jeremy. Mi-ai mai spus de două ori.

— Şi o să-ți mai spun. Nu-mi pasă dacă Lexie a cumpărat-o sau nu. Arăți ca un turist.

— Şi?

— Şi? Ieşim în oraş în seara asta. O să facem ravagii în oraş, o să petrecem în onoarea ultimelor tale nopți ca bărbat necăsătorit, şi tu eşti îmbrăcat de parcă ți-ai petrecut după-amiaza mulgând vaci. Nu eşti tu.

— Sunt noul Jeremy.

Alvin râse.

— Nu erai tu cel care se plângea de cămaşă?

— Cred că a fost făcută pentru mine.

— Sigur a fost făcută pentru cineva. Dar prietenii mei se dau în vânt după ea, categoric.

Jeremy ridică berea şi mai luă o înghițitură. Se chinuia cu ea de o oră, aşa că nu mai era rece.

— Nu pot să spun că mă deranjează. Jumătate dintre ei poartă tricouri pe care le-au cumpărat la concertele de rock, şi ceilalți sunt îmbrăcați în piele. Aş arăta ca nuca în perete, indiferent ce-aş purta.

— Asta cam aşa e, zise Alvin zâmbind, dar ia uite că ei dau viață petrecerii tale. Nu-mi puteam imagina să-mi petrec toată noaptea doar cu Nate.

Jeremy îl zări pe agentul său de partea cealaltă a încăperii. Nate purta un costum strâmt cu vestă, creştetul capului îi strălucea de transpirație, şi pe

bărbie avea o pată de sos de pizza. Părea şi mai nepotrivit în peisaj decât Jeremy. Observându-l pe Jeremy holbându-se, agită o felie de pizza.

— Da, apropo… mulțumesc că ți-ai invitat prietenii la petrecerea burlacilor dată în cinstea mea.

— Pe cine trebuia să invit? I-am întrebat pe tipii de la *Scientific American,* dar n-au părut deloc interesați. În afară de ei, singurele nume pe care le-am putut găsi, pe lângă frații tăi şi Nate, erau de femei. Nu mi-am dat seama că erai atât de izolat pe când locuiai aici. Şi, în plus, ăsta este doar începutul petrecerii, încălzirea pentru restul serii.

— Ezit să te întreb ce este programat pentru mai târziu.

— Nu te deranja. Este o surpriză.

Mulțimea izbucni în urale. Berea se revărsa peste tot, în timp ce reluarea îl arăta pe Iverson reuşind o lovitură de trei puncte.

— Hei, Nate a stat de vorbă cu tine?

— Da. De ce?

— Pentru că nu vreau să distrugă seara vorbind despre articolele tale toată noaptea. Îmi dau seama că scrisul e un subiect dureros pentru tine în momentul de față, dar trebuie neapărat să uiți de el când ajungem în limuzină.

— Nicio problemă, minți Jeremy.

— Da, sigur. De aceea stai aici rezemat de perete în loc să urmăreşti meciul, nu?

— Mă pregătesc pentru seara asta.

— Arăți mai degrabă de parcă te-ai străduit să stai departe de necazuri. Şi mai că aş băga mâna-n foc că eşti încă la prima bere.

— Şi?

— Şi? Este petrecerea ta. Ai voie să te dezlănțui. De fapt, trebuie să te dezlănțui. Aşa că îți aduc altă bere şi hai să începem petrecerea!

— E totul în regulă, insistă Jeremy. Mă simt bine.

Alvin îl studie.

— Te-ai schimbat, zise el.

„Da, se gândi Jeremy, m-am schimbat.“ Dar nu spuse nimic.

Alvin clătină din cap.

— Ştiu că te căsătoreşti, dar…

Pentru că lăsă propoziția neterminată, Jeremy se uită fix la el.

— Dar ce?

— Păi, răspunse Alvin, toate astea. Felul în care eşti îmbrăcat, modul în care te porți. Aproape că nu te mai recunosc.

Jeremy ridică din umeri.

— Poate că mă maturizez.

Alvin începu să desfacă eticheta de pe sticla de bere în timp ce răspunse:

— Mda, e posibil.

Imediat ce meciul se sfârşi, cei mai mulţi dintre prietenii lui Alvin se adunară pe lângă mâncare, făcând tot posibilul să termine ultimele felii de pizza, până când Alvin îi goni, în cele din urmă, din apartament. După plecarea lor, Jeremy îi urmă pe Alvin, pe Nate şi pe fraţii săi jos pe scări, apoi se îngrămădiră cu toţii într-o limuzină care aştepta deja. În interior se afla o altă ladă cu bere la gheaţă, până şi Nate intrase în atmosferă. Un novice în ceea ce privea alcoolul, se legăna după numai trei beri şi abia îşi mai ţinea ochii deschişi.

— Clausen, spuse el. Trebuie să faci un alt reportaj ca cel pe care l-ai făcut cu Clausen. Asta trebuie să găseşti. Trebuie să vânezi un alt elefant. Mă auzi?

— Să vânez un elefant, zise Jeremy, încercând să ignore respiraţia mirositoare. Am înţeles.

— Asta-i. Asta-i exact ceea ce trebuie să faci.

— Ştiu.

— Dar trebuie să fie un elefant.

— Bineînţeles.

— Un elefant. Mă auzi?

— Urechi uriaşe, trompă lungă, mănâncă arahide. Elefant. Am înţeles.

Nate dădu din cap aprobator.

— Acum gândeşte-te.

Pe cealaltă parte a maşinii, Alvin se aplecă spre şofer ca să îi dea indicaţii. Câteva minute mai târziu, maşina se opri; fraţii lui Jeremy îşi terminară berea înainte de a coborî.

Jeremy ieşi ultimul şi constată că se aflau la acelaşi bar trendy unde, în luna ianuarie, mersese să-şi sărbătorească apariţia sa la *Primetime Live*[23]. Cu un bar granit lung şi frumos luminat, locul era la fel de strălucitor şi de aglomerat ca atunci. Dincolo de vitrinele din sticlă, se vedea doar o încăpere unde lumea stătea în picioare.

— Mi-am imaginat că s-ar putea să-ţi placă să începem de aici, zise

[23] Emisiune de televiziune în reţeaua ABC. (n.tr.)

Alvin.

— De ce nu? replică Jeremy.

— Hei! strigă Nate. Recunosc locul ăsta. Am mai fost aici.

— Hai, amice, îl auzi Jeremy pe unul dintre fraţii săi. Să intrăm!

— Dar unde sunt dansatoarele?

— Mai târziu, îl auzi el pe un alt frate. Noaptea e lungă. Distracţia abia începe.

Când Jeremy se întoarse spre Alvin, acesta se mulţumi să ridice din umeri.

— N-am pus nimic la cale, dar tu ştii cum devin unii tipi când e vorba despre petrecerile burlacilor. Nu mă poţi trage la răspundere pentru tot ce se va întâmpla astă-seară.

— Ba pot.

— O, Doamne, eşti chiar foarte nostim astă-seară, nu-i aşa.

Jeremy îl urmă pe Alvin spre uşa din faţă. Nate şi fraţii lui Jeremy îşi făcuseră deja intrarea, croindu-şi drum printre oameni. Odată intraţi, Jeremy se pomeni în atmosfera în care se simţise cândva ca acasă. Majoritatea oamenilor erau îmbrăcaţi elegant; unii în costume arătau de parcă ar fi venit direct de la birou. Curând, îşi îndreptă atenţia direct spre o brunetă minunată la capătul îndepărtat al barului, care părea să bea un cocktail tropical; Jeremy de altădată s-ar fi oferit să-i cumpere pentru început o băutură. În seara aceea, când o văzu, se gândi la Lexie, şi atinse cu degetele telefonul mobil, întrebându-se dacă ar trebui să sune doar ca s-o informeze că ajunsese cu bine. Poate chiar să-şi ceară scuze.

— Ce vrei să bei? strigă Alvin.

El îşi făcuse deja drum cu coatele la bar şi se înclina spre interiorul acestuia, încercând să atragă atenţia barmanului.

— Mă simt perfect acum, strigă Jeremy, încercând să acopere zgomotul.

Prin marea de oameni, îşi vedea fraţii adunându-se la celălalt capăt al barului. Nate părea să meargă cu paşi nesiguri, încercând să se strecoare printre oameni.

Alvin clătină din cap şi comandă două ginuri cu apă tonică; după ce plăti, îi înmână un pahar lui Jeremy.

— Nu pot suporta asta, zise el, lăsând din mână paharul. Este petrecerea ta. În calitate de cavaler de onoare, pun piciorul în prag şi insist să te înveseleşti.

— Mă distrez, insistă Jeremy din nou.

— Nu, nu te distrezi. Ce? Tu şi Lexie v-aţi certat iar?

Jeremy aruncă o privire prin bar; în colţ, i se păru că zăreşte pe cineva cu care se întâlnise cândva. Jane parcă. Sau era Jean?

Nu avea importanţă, dar măcar era un mod simplu de a evita întrebarea lui Alvin. Ridică uşor capul.

— Oarecum, recunoscu el.

— Voi doi vă certaţi tot timpul, zise Alvin. Te-ai gândit vreodată că asta ar trebui să vă spună ceva?

— Nu ne certăm tot timpul.

— Care a fost motivul acestei recente dispute? întrebă Alvin ignorând comentariul lui Jeremy. Ai uitat să o săruţi aşa cum trebuie înainte de a pleca la aeroport?

Jeremy se încruntă.

— Ea nu-i aşa.

— Mă rog, dar ceva se întâmplă, stărui Alvin. Vrei să discutăm?

— Nu, zise Jeremy. Nu acum.

Alvin îşi luă un aer superior.

— Trebuie să fie important, nu?

Jeremy luă o înghiţitură, simţind arsura în fundul gâtului.

— Nu, zise el.

— Mă rog, zise Alvin clătinând din cap. Foarte bine, nu vrei să discuţi cu mine, poate că ar trebui să discuţi cu fraţii tăi. Eu nu susţin decât că, de când te-ai mutat acolo, nu te simţi mulţumit. Făcu o pauză pentru ca vorbele sale să aibă efect. Poate că ăsta e motivul pentru care nu eşti în stare să scrii.

— Nu ştiu de ce nu scriu, dar pot să-ţi spun că nu are nicio legătură cu Lexie. Şi nu sunt nemulţumit.

— Nu poţi vedea pădurea din cauza copacilor.

— Ce te-a apucat? izbucni Jeremy.

— Încerc doar să te conving să te gândeşti mai bine la toate astea.

— Care toate astea? dori să afle Jeremy. Vorbeşti de parcă nu ai vrea să mă căsătoresc cu ea.

— Nu cred că ar trebui să te căsătoreşti cu ea, se răsti Alvin. Asta am încercat să-ţi spun înainte de a te muta acolo. Nici măcar nu o cunoşti, şi cred că problema ta vine şi din faptul că, în sfârşit, înţelegi treaba asta. Nu e prea târziu…

— O iubesc! zise Jeremy ridicând vocea cu exasperare. De ce susţii asta?

— Pentru că nu vreau să faci o greşeală! izbucni Alvin. Îmi fac griji din

cauza ta, bine? Nu eşti în stare să scrii, eşti lefter, nu pari să ai încredere în Lexie, iar ea nu are destulă încredere în tine să-ți spună că a mai fost însărcinată. Şi acum vă certați din nou pentru a nu ştiu câta oară…

Jeremy privi cu ochii pe jumătate închişi.

— Ce-ai spus?

— Am spus că nu vreau să faci o greşeală.

— După asta! strigă Jeremy.

— Ce?

— Ai spus că Lexie a mai fost însărcinată.

Alvin clătină din cap.

— Părerea mea e…

— De unde ai ştiut despre acest lucru? dori Jeremy să afle.

— Nu-mi amintesc… Probabil ai pomenit despre asta mai devreme.

— Nu, zise Jeremy, n-am pomenit. Eu n-am aflat asta decât azi dimineață. Şi nu ți-am spus. Aşa că revin, de unde ai ştiut?

În momentul acela, în timp ce se uita încremenit la prietenul său, simțea că, dintr-odată, lucrurile se puneau cap la cap: e-mailurile cărora nu li se putea da de urmă… pasiunea nebună, dar de scurtă durată a lui Alvin pentru Rachel şi oferta lui să o lase să vină în vizită… faptul că Alvin avusese grijă să o pomenească la un moment dat, ceea ce însemna că încă se mai gândea la ea… recenta absență inexplicabilă a lui Rachel asociată cu felul în care Alvin închisese telefonul pentru că avea companie.

Jeremy se trezi ținându-şi respirația, în timp ce piesele se adunau laolaltă ca într-un puzzle – totul era prea nefiresc pentru a fi crezut, prea evident ca să fie ignorat…

Rachel, care fusese cea mai bună prietenă a lui Lexie de ani de zile… care avusese acces la jurnalul lui Doris şi ştia ce scria în el… care ar fi ştiut că Doris i-l dăduse lui Jeremy… care avea probleme cu Rodney din cauza lui Lexie…

Şi Alvin, prietenul său, care încă discuta cu prietenii de altădată ai lui Jeremy cu care împărtăşise totul…

— Rachel a fost aici, nu-i aşa, zise Jeremy în cele din urmă, cu vocea schimbată brusc din cauza mâniei. Rachel a venit să te viziteze la New York, nu-i aşa?

— Nu.

— Tu ai trimis e-mailurile acelea, continuă el, dându-şi în sfârşit seama de trădarea lui Alvin.

Se uită fix la Alvin ca la un străin.

— M-ai mințit.

Lumea din jurul lor întoarse capul să se uite; Jeremy nici nu observă. Alvin făcu în mod involuntar un pas înapoi.

— Pot să-ți explic…

— De ce ai făcut asta? Te credeam prietenul meu.

— Sunt prietenul tău, zise Alvin.

Jeremy nu păru să-l audă.

— Ştiai cât de stresat eram…

El clătină din cap, străduindu-se să înțeleagă pe deplin situația. Alvin se întinse şi-l luă de braț.

— De acord, da, Rachel a fost într-adevăr aici, şi eu eram cel care trimitea e-mailurile, recunoscu el. N-am aflat că venea decât cu o zi înainte, când a sunat, şi am fost la fel de surprins ca tine. Trebuie să mă crezi. Cât despre e-mailuri… le-am trimis numai pentru că îmi fac griji pentru tine. De când te-ai mutat acolo, nu mai eşti tu însuți, şi n-am vrut să faci o greşeală.

Jeremy nu spuse nimic. În tăcere, Alvin îi strânse brațul şi continuă:

— Nu zic că n-ar trebui să te căsătoreşti cu ea. Ea pare drăguță, chiar pare. Dar tu te-ai avântat în situația asta fără să dai ascultare rațiunii. Ea ar putea fi cea mai grozavă doamnă care a existat vreodată, şi nădăjduiesc că este, dar ar trebui să ştii în ce te bagi.

Jeremy dădu drumul la cuvinte, incapabil totuşi să-l privească pe Alvin în față.

— Maria ți-a spus, nu, zise el, adevăratul motiv pentru care am divorțat.

— Da, recunoscu Alvin, aparent uşurat că Jeremy părea să înțeleagă. Într-adevăr. Ea a spus că nu exista nicio şansă să se întâmple. Ea era chiar mai suspicioasă decât mine, dacă vrei să ştii adevărul, şi asta m-a pus pe gânduri, aşa că am trimis mesajul. El oftă. Poate că am greşit procedând astfel, şi m-am gândit că îți vei ieşi din fire, dar pe urmă m-ai sunat, şi erai supărat, aşa că am înțeles că aveai aceleaşi îndoieli în privința sarcinii ei pe care le aveam şi eu. Înainte de a continua, se opri lăsând ca vorbele să-şi facă efectul. Şi apoi, apare Rachel, bem câteva pahare, şi începe să-mi povestească cât de mult ține Rodney la Lexie, iar eu îmi amintesc că Lexie îți ascunsese că îşi petrecuse seara cu Rodney. Între timp, cu cât Rachel vorbeşte mai mult, cu atât aflu mai multe despre trecutul lui Lexie – despre individul cu care se întâlnise şi cum rămăsese însărcinată, şi mi se confirmă faptul că ştii foarte puține lucruri despre ea.

— Ce încerci să spui?

Alvin inspiră adânc, alegându-şi cuvintele cu grijă.

— Spun doar că asta este o hotărâre importantă, aşa că ar trebui să ştii în ce te bagi.

— Afirmi cumva că bănuieşti că este copilul lui Rodney? întrebă Jeremy.

— Nu ştiu ce să cred, răspunse Alvin, dar nu asta e problema.

— Nu? zise Jeremy ridicând vocea. Atunci care e problema? Vrei să-mi denigrezi logodnica care e însărcinată ca să mă mut înapoi la New York şi să merg cu tine la petreceri?

Alvin îşi ridică mâinile.

— Nu spun asta.

— Dar exact asta pare că spui! strigă Jeremy nemaidorind să mai audă nimic.

Din nou, lumea din jur se întoarse să privească şi, din nou, el îi ignoră pe toţi.

— Şi uite ce e, continuă el. Nu-mi pasă ce crezi tu că ar trebui să fac. Este copilul meu! O să mă căsătoresc cu Lexie! Şi o să trăiesc în Boone Creek, pentru că acolo este locul meu!

— Nu trebuie să ţipi.

— M-ai mințit!

— Încercam să te ajut.

— M-ai trădat.

— Nu! zise Alvin ridicând vocea, încercând să facă față tonului lui Jeremy. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să pun întrebări pe care ar fi trebuit să ți le pui tu însuți.

— Nu era absolut deloc treaba ta!

— N-am făcut asta ca să te rănesc, îi strigă Alvin înapoi. Nu sunt singurul care consideră că te mişti prea repede cu toate treburile astea! Fraţii tăi gândesc acelaşi lucru!

Comentariul îl făcu pe Jeremy să încremenească o secundă; Alvin se folosi de prilej pentru a-şi sublinia ideea.

— Să te căsătoreşti este un lucru foarte important, Jeremy! Nu discutăm despre a lua cina cu ea la un restaurant, ci de a te trezi tot restul vieţii tale cu ea alături. Oamenii nu se îndrăgostesc în două zile. Şi, indiferent ce crezi, nici ţie nu ţi s-a întâmplat aşa. Ţi s-a părut grozavă, inteligentă, sau frumoasă, sau cine ştie cum… dar să hotărăşti deodată să-ţi petreci restul vieţii cu ea? Să renunţi la casa ta şi la carieră pentru o toană?

Tonul lui Alvin îl trimitea pe Jeremy cu gândul la un profesor care

încerca să se facă înțeles de un student înzestrat, dar încăpățânat. El putea pregăti foarte rapid oricâte răspunsuri ar fi vrut. I-ar fi putut spune lui Alvin că nu avea nicio îndoială că era copilul lui; că expedierea e-mailurilor nu fusese doar o greşeală, ci de-a dreptul sinistru; i-ar fi putut spune lui Alvin că o iubea pe Lexie, că o iubise tot timpul şi că avea să o iubească mereu. Dar ei trecuseră prin toate astea, şi, chiar dacă Alvin greşea, el nu voia să recunoască.

Iar Alvin se înşela. Se înşela amarnic.

Jeremy nu făcu decât să se uite în pahar şi să vânture băutura înainte de a înfrunta privirea lui Alvin. Cu o mişcare rapidă, aruncă restul băuturii din pahar pe faţa lui Alvin, şi apoi îl apucă de guler. Repezindu-se în faţă, îl împinse pe Alvin, care-şi pierdu echilibrul, lipindu-l de o coloană.

Era gata-gata să-l lovească. În schimb, îşi apropie faţa de obrazul lui atât de mult, încât îi simţea respiraţia.

— Nu vreau să te mai văd sau să mai discut cu tine în viaţa mea.

Cu asta, se răsuci şi ieşi cu paşi mari pe uşă.

DOISPREZECE

— N-am nicio veste de la el, recunoscu Lexie în după-amiaza următoare la Herbs, privind-o pe Doris peste masă.

— Sunt sigură că o să fie totul bine, zise Doris.

Lexie ezită, încercând să îşi dea seama dacă Doris îi spunea adevărul sau, pur şi simplu, spunea ceea ce dorea ea să audă.

— Nu i-ai văzut expresia ieri, când eram la casă. Modul în care mă privea… de parcă mă ura.

— Şi e de înţeles?

Lexie ridică privirile.

— Ce vrea să însemne asta?

— Exact ceea ce am spus, replică Doris. Ce-ai zice dacă ai descoperi ceva despre Jeremy care te-ar face să simţi că n-ai putea avea încredere în el?

Lexie deveni rigidă în semn de protest.

— N-am venit aici să ascult toate astea.

— Ei bine, eşti aici, aşa că o să asculţi. Ai venit nădăjduind că am să te

compătimesc, dar, cât ți-ai spus povestea, m-am gândit continuu cum ar fi putut Jeremy înțelege toate astea. Te vede ținându-te de mână cu Rodney, anulezi întâlnirea voastră ca să-ți petreci seara cu Rodney, şi, pe urmă, descoperă că ai mai fost însărcinată. Nu e de mirare că era furios.

Lexie deschise gura să spună ceva, dar Doris ridică mâinile să o întrerupă.

— Ştiu că nu e ceea ce doreşti să auzi, dar nu este singurul vinovat.

— Mi-am cerut scuze. I-am explicat totul.

— Ştiu toate astea, dar uneori nu e suficient. I-ai ascuns unele lucruri, nu o dată sau de două ori, ci de trei ori. Nu poți proceda astfel dacă vrei să aibă încredere în tine. Ar fi trebuit să-i spui ce s-a întâmplat cu Trevor. Mi-am închipuit că deja ai făcut-o, altfel nu i-aş fi dat niciodată jurnalul.

— De ce trebuia să-i spun? Nu mă mai gândisem la asta de mulți ani. S-a petrecut cu mult timp în urmă.

— Nu şi pentru el. Pentru el, s-a petrecut vineri. Probabil că şi eu aş fi furioasă.

— Pari a fi de partea lui.

— În acest caz, da.

— Doris!

— Eşti logodită, Lexie. Ştiu că Rodney e prietenul tău de mulți ani, dar eşti logodită cu Jeremy, aşa că regulile se schimbă. Ar fi fost foarte bine dacă i-ai fi spus fără înconjur ceea ce făceai, dar tu te furişai pe la spatele lui.

— Asta pentru că ştiam cum avea să reacționezi.

— A, serios? Cum de ştiai? întrebă Doris fixând-o cu privirea. N-ar fi trebuit decât să-l suni şi să-i spui că doreai să stai de vorbă cu Rodney, că încercai să descoperi unde plecase Rachel, că voiai să afli dacă era într-un fel vina ta. Sunt convinsă că el ar fi înțeles. Dar tu nu i-ai spus toată povestea, şi nu e pentru prima dată. Şi, pe urmă, el descoperă că ai mai fost însărcinată…

— Vrei să spui că trebuie să-i povestesc tot ce fac?

— Nu înțelege greşit. Dar asta? Da, probabil că ar fi trebuit să-i povesteşti. Nu era un mare secret în oraş, şi, chiar dacă e ceva ce ai dori să uiți, trebuia să te gândeşti că el avea să afle oricum. Ar fi fost mai bine să-i fi spus tu decât să afle în modul în care a aflat. Sau, mai rău, ce se întâmpla dacă auzea de la altcineva?

Lexie se întoarse cu fața spre fereastră, strângându-şi buzele. Doris se gândi că ar fi putut să plece. Dar Lexie rămase pe loc, aşa că Doris se

întinse peste masă şi o luă de mână.

— Te cunosc, Lexie. Eşti încăpățânată, dar nu eşti o victimă. Şi nici Jeremy nu este. Ceea ce se întâmplă cu voi doi, tot acest stres în care trăiți… se numeşte viață. Şi viața are tendința de a pune în calea oamenilor obstacole atunci când te aştepți cel mai puțin. Toate relațiile au suişuri şi coborâşuri, toate cuplurile discută aprins, şi asta e ideea – sunteți un cuplu, şi cuplurile nu pot funcționa fără încredere. Tu trebuie să ai încredere în el, iar el trebuie să aibă încredere în tine.

În tăcere, Lexie reflecta la comentariul lui Doris continuând să se uite pe fereastră. O pasăre cardinal ateriză pe pervazul ferestrei, sări dintr-un loc în altul de parcă pervazul ar fi fost în flăcări, şi apoi îşi luă zborul. Mai văzuse pasărea aterizând acolo de o sută de ori, poate chiar de o mie de ori, dar, urmărind-o acum, îi veni brusc în minte ideea absurdă că pasărea aceea încerca să-i comunice ceva. Stătu şi aşteptă pasărea cardinal, sperând să revină. Dar pasărea dispăruse, şi înțelese cât de ridicol fusese acel gând. Deasupra ei, ventilatoarele din tavan zumzăiau, mişcând aerul circular.

— Crezi că se va întoarce? întrebă Lexie în cele din urmă cu o voce care-i trăda teama.

— Se va întoarce, zise Doris, strângându-i mâna cu convingere.

Lexie dorea să o creadă, chiar dacă nu era foarte convinsă.

— N-am nicio veste de la el de când a plecat, şopti ea. Nu a sunat deloc.

— Va suna, zise Doris. Dă-i timp. El încearcă să pună totul în ordine, şi, în acest weekend, e cu prietenii lui. Este petrecerea lui de burlac, nu uita.

— Ştiu…

— Nu înțelege din asta altceva decât este. Când se întoarce?

— Cred că duminică noapte. Dar…

— Atunci va fi aici, zise Doris. Şi, când îşi va face apariția, să fii bucuroasă că-l vezi. Întreabă-l cum şi-a petrecut weekendul şi ascultă-l cu interes când îți va povesti. Şi, după aceea, convinge-te că ştie cât îl consideri tu de special. Crede-mă, am fost căsătorită mult timp.

În ciuda neliniştii pe care o simțea în suflet, Lexie zâmbi.

— Vorbeşti ca un consilier în probleme conjugale.

Doris ridică din umeri.

— Cunosc bărbații. Dă-mi voie să-ți spun că pot fi extrem de furioşi, sau frustrați, sau îngrijorați din cauza muncii sau a problemelor de zi cu zi, dar, în final, sunt extrem de capabili să priceapă multe lucruri dacă ştii ce-i face fericiți. Şi unul dintre lucrurile care îi face fericiți este nevoia aproape disperată de a se simți apreciați şi admirați. Fă-i să se simtă astfel, şi vei fi

uimită de ceea ce vor face pentru tine.

Lexie se uita, pur şi simplu, mirată la bunica ei. Doris, afişând un zâmbet răutăcios, continuă:

— Fără îndoială, bărbaţii vor sex sălbatic şi îşi doresc totodată ca tu să faci curat în casă, să păstrezi totul în ordine şi bine organizat, dar şi să arăţi minunat şi să mai ai şi energia să vă distraţi împreună, dar admiraţia şi aprecierea sunt cele mai importante.

Lexie rămase cu gura căscată.

— Serios? întrebă ea. Poate că ar fi cazul să umblu desculţă şi să fiu tot timpul gravidă, mai puţin atunci când port lenjerie.

— Nu fi aşa de revoltată, zise Doris devenind din nou serioasă. Nu eşti singura care trebuie să facă un sacrificiu când vine vorba despre un cuplu. Îţi imaginezi că eşti dezavantajată? Şi bărbaţii sunt obligaţi să facă sacrificii. Corectează-mă dacă greşesc, dar vrei ca Jeremy să te ţină de mână şi să stea lângă tine în timp ce urmăriţi un film, vrei ca el să-şi împărtăşească sentimentele şi să asculte, vrei să-şi petreacă timpul cu fiica ta şi să câştige suficient nu numai ca să cumpere, dar să şi renoveze casa. Ei bine, îţi voi spune sincer că niciun bărbat nu-şi spune în timp ce merge spre altar, „Da, o să muncesc cu vrednicie, şi o să mă sacrific ca să pot asigura un trai decent familiei mele, şi o să-mi petrec ore în şir cu copilaşii mei chiar şi atunci când voi fi obosit, şi, în tot acest timp, o să-mi îmbrăţişez, o să-mi sărut şi o să-mi ascult soţia şi o să-i povestesc toate necazurile mele, şi nu o să pretind nimic în schimb“. Doris nu se opri să aştepte un răspuns. Un bărbat promite să realizeze lucruri care să te facă fericită în speranţa că şi tu vei face lucruri care să-l facă fericit. Ea se întinse şi îi luă mâna lui Lexie. Aşa cum am spus, sunteţi implicaţi în asta împreună. Bărbaţii au anumite nevoi, femeile au alte nevoi, aşa a fost cu sute de ani în urmă şi aşa o să fie sute de ani de acum încolo. Dacă amândoi veţi înţelege asta şi veţi face tot posibilul pentru a satisface nevoile celuilalt, veţi avea o căsnicie grozavă. Şi, pentru asta trebuie încredere – lucru valabil în cazul amândurora. Până la urmă, este foarte simplu.

— Nu ştiu de ce îmi spui toate astea.

Doris schiţă un zâmbet atotştiutor.

— Ba ştii. Dar speranţa mea este că ai să-ţi aminteşti toate astea când vei fi căsătorită. Dacă acum crezi că e dificil, aşteaptă până atunci. Exact când vei fi convinsă că nu se poate întâmpla ceva mai rău, atunci e foarte posibil să se întâmple. Şi, exact când vei fi convinsă că nu se poate

întâmpla ceva mai bun, atunci se va întâmpla. Dar, atâta timp cât nu vei uita că el te iubeşte şi că tu îl iubeşti – şi amândoi nu veţi uita să vă comportaţi ca atare –, totul va fi foarte bine.

Lexie reflectă asupra vorbelor lui Doris.

— Bănuiesc că asta e discuţia de dinaintea căsătoriei, nu? Cea pe care ai păstrat-o în toţi aceşti ani?

Doris dădu drumul mâinii lui Lexie.

— A, nu ştiu. Cred că ar fi putut fi şi aşa, dar nu mi-am propus să spun toate astea. Pur şi simplu, s-a nimerit.

Lexie rămase tăcută şi gânditoare.

— Prin urmare, eşti sigură că el are să se întoarcă?

— Da, sunt sigură. Am observat cum te priveşte, şi ştiu ce înseamnă asta. Crezi sau nu, am trecut prin asta de mai multe ori.

— Şi dacă te înşeli?

— Nu mă înşel. Ai uitat? Sunt medium.

— Eşti prezicătoare, nu medium.

Doris ridică din umeri.

— Uneori, şi unul, şi celălalt simt cam acelaşi lucru.

Lexie se opri în faţa restaurantului Herbs, uitându-se cu ochii întredeschişi la soarele strălucitor de după-amiază.

În timp ce căuta cheile, se pomeni meditând asupra vorbelor înţelepte ale lui Doris. Nu fusese uşor să asculte părerea bunicii ei despre situaţia în care se afla, dar e vreodată simplu să auzi că este foarte posibil să te înşeli? De când Jeremy o lăsase singură pe verandă, ea clocotise de mânie, ca şi cum mânia ar fi putut să-i alunge grijile, dar în clipa aceea nu-şi putea alunga din minte senzaţia că se simţea atât de măruntă. Nu dorise să se certe cu Jeremy; era la fel de sătulă ca şi el de discuţiile aprinse. Căsnicia lor nu trebuia să înceapă în felul acela, aşa că se hotărî să pună imediat capăt acelei situaţii. După ce descuie maşina şi urcă la volan, dădu din cap cu hotărâre. S-ar schimba dacă ar fi obligată – şi în plus, pentru că era lucrul cel mai potrivit pe care îl avea de făcut.

Ieşi din parcare, dar nu era sigură încotro să o ia. Condusă de instinct, se trezi curând la cimitir, stând în faţa pietrelor funerare ale părinţilor ei. Văzându-le numele gravate în granit, se gândi la cuplul pe care nu şi-l amintea şi încercă să-şi imagineze cum fuseseră. Mama ei râdea mult, sau era o persoană liniştită? Tatăl ei era pasionat de fotbal sau de baseball? Gânduri fără noimă, dar, cu toate acestea, Lexie se pomeni întrebându-se

cât de mult semănase mama ei cu Doris şi dacă aceasta i-ar fi ţinut aceeaşi prelegere pe care i-o ţinuse Doris. Mai mult decât probabil, presupuse ea. În definitiv, erau mamă şi fiică. Dintr-un motiv pe care nu şi-l explica, ideea o făcu să zâmbească. Avea să-l sune pe Jeremy imediat ce ajungea acasă, să-i spună din nou că îi părea rău şi că îi era dor de el.

Şi, ca şi cum mama ei ar fi ascultat-o, o briză uşoară mişcă aerul, făcând frunzele arborelui de magnolie să se legene – o aprobare tacită.

* * *

Lexie îşi petrecu aproape o oră în cimitir, gândindu-se la Jeremy şi la ceea ce era posibil să facă în acel moment. Şi-l imagină stând în fotoliul uzat din livingul părinţilor, discutând cu tatăl său, iar ea se simţea, ca şi cum s-ar fi aflat în camera învecinată, ascultând. Se surprinse amintindu-şi cum se simţise în momentul când intrase pentru prima dată în casa unde el îşi petrecuse copilăria, înconjurată de cei care îl cunoşteau de mult mai multă vreme decât ea. Îşi aminti cum o urmărise jucăuş cu privirea în seara aceea şi cum îşi plimbase cu delicateţe degetul pe abdomenul ei, mai târziu, în noaptea aceea la Plaza.

Oftând, în timp ce se uită la ceas, îşi aminti că mai trebuia să facă o mulţime de lucruri: să meargă la magazin, să termine cu hârţogăria la bibliotecă, să cumpere cadouri pentru câţiva angajaţi ale căror zile de naştere se apropiau… Dar, în timp ce zornăia cheile, simţi brusc un îndemn de a merge acasă, un îndemn atât de puternic, încât nu prea mai avea de ales. Se îndepărtă de pietrele de mormânt ale părinţilor ei şi se întoarse la maşină, uimită de propria grabă.

Conducea încet, atentă să evite iepurii şi ratonii care traversau tot timpul porţiunea aceea de drum, dar pe când se apropia de casă, un fel de premoniţie o făcu să apese mai ferm pe acceleraţie. O luă pe drumul care ducea spre casa ei, uimită să vadă maşina lui Doris parcată de-a lungul străzii – până când zări silueta, cocoţată pe treptele din faţă, stând cu coatele pe genunchi.

Luptându-se cu impulsul de a o zbughi din maşină, coborî încet şi începu să urce pe alee ca şi cum nimic nu ar fi fost neobişnuit.

Jeremy se ridicase înainte ca ea să-şi pună cureaua de la geantă pe umăr.

— Salut, zise el.

Ea se forţă să-şi potolească tremurul vocii şi zâmbi în vreme ce se apropia.

— Pe aici, lumea spune „bună“, nu „salut“.

Jeremy privi în jos, părând să nu bage de seama tonul ei glumeț.

— Mă bucur să te văd, străine, adăugă ea cu voce blândă. Rar se întâmplă să vin acasă şi să găsesc un bărbat atât de chipeş aşteptând pe veranda mea.

Când Jeremy ridică privirea, ea îi observă oboseala de pe chip.

— Tocmai începeam să mă întreb unde eşti.

Ea rămase în fața lui, gândindu-se iar la atingerea lui, la fel cum făcuse şi ceva mai devreme. Pentru o clipă, se gândi să se arunce în brațele lui, dar exista ceva atât de fragil şi de nesigur în comportarea lui, încât ezită.

— Mă bucur să te văd, repetă ea.

Jeremy îi răspunse cu un zâmbet slab, dar nu spuse nimic.

— Mai eşti supărat pe mine? întrebă ea.

În loc să răspundă, el se mulțumi să o privească. Când ea înțelese că el se gândea cum să răspundă, încercând să aleagă între ceea ce dorea el să spună şi ceea ce îşi imagina că ar fi vrut ea să audă, ea întinse mâna şi-l luă de braț.

— Pentru, că dacă mai eşti, ai tot dreptul să fii, rosti ea cu sufletul la gură, dorindu-şi să nu omită nimic din ceea ce trebuia să spună. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să-ți spun totul, aşa că nu-ți voi mai ascunde asemenea lucruri, îmi pare rău.

El păru amuzat.

— Pur şi simplu?

— Am avut ceva timp să meditez.

— Şi mie îmi pare rău, cedă el. N-ar fi trebuit să reacționez atât de violent cum am făcut-o.

În tăcerea care urmă, Lexie analiză din ochi oboseala şi mâhnirea care i se citeau pe chip. În mod instinctiv, ea porni spre el. El ezită doar o fracțiune de secundă înainte de a-şi desface brațele. Ea se lăsă îmbrățişată, îl sărută delicat pe buze şi apoi îşi aşeză capul pe pieptul lui. Cu brațele încolăcite în jurul ei, rămaseră îmbrățişați mult timp, dar ea simțea că nu era o îmbrățişare pasională.

— Te simți bine? şopti ea.

— Nu, nu prea, răspunse el.

Ea îl luă de mână şi îl conduse în casă, oprindu-se în living, nesigură dacă să se aşeze alături de el pe canapea sau în fotoliul de lângă canapea. Jeremy o ocoli şi se prăbuşi pe canapea. Apoi, aplecându-se înainte, îşi trecu o mână prin păr.

— Stai lângă mine, zise el. Am ceva să-ți spun.

Vorbele lui îi făcură inima să tresară. Se mută lângă el, simțind căldura emanată de piciorul lui lipit de al ei. Când el răsuflă zgomotos, ea simți că înțepenește.

— Are legătură cu noi? întrebă ea.

El se uită în direcția bucătăriei fără o țintă anume.

— Ai putea spune asta.

— Şi cu nunta?

Când el dădu din cap aprobator, Lexie se pregăti pentru ce era mai rău.

— Te vei muta înapoi la New York? şopti ea.

Dură o clipă ca el să înțeleagă întrebarea ei, dar, când se întoarse cu fața spre ea, Lexie îi văzu nedumerirea.

— De ce îți imaginezi aşa ceva? Vrei să mă mut înapoi?

— Bineînțeles că nu. Dar, văzând cum te comporți, nu ştiu ce să cred.

Jeremy clătină din cap.

— Scuză-mă. N-am vrut să fiu aşa de evaziv. Cred că încerc în continuare să pun lucrurile cap la cap. Dar nu sunt supărat pe tine şi nici nu mă gândesc să anulez nunta. Probabil ar fi trebuit să lămuresc lucrurile mai repede.

Ea se simți relaxată.

— Ce se întâmplă? S-a întâmplat ceva la petrecerea burlacilor?

— Da, zise Jeremy. Dar e mult mai mult decât atât.

El începu cu primele momente, povestindu-i în sfârşit despre frământările lui legate de scris, despre grijile sale în legătură cu costul casei, despre cât de frustrat se simțise uneori îngrădit în Boone Creek. Ea mai auzise frânturi din toate acestea, deşi recunoştea în sufletul ei că nu înțelesese cât de dificil fusese pentru el. El vorbea cu o voce în care nu se simțea reproşul, de parcă ar fi vorbit ca pentru sine.

Ea nu era sigură unde voia el să ajungă, dar ştia că era mai bine să rămână tăcută până la sfârşit. El îşi îndreptă spatele.

— Şi pe urmă, adăugă el, te-am văzut ținându-te de mână cu Rodney. Chiar şi în acel moment am ştiut că nu ar fi trebuit să mă deranjeze. Mi-am tot repetat asta, dar cred că restul problemelor care mă presau m-au făcut să-mi imaginez că era ceva mai mult. Ştiam cât de ridicolă era ideea, dar cred că, de fapt, căutam un motiv să mă răzbun pe tine. El schiță un zâmbet. Adică tocmai ceea ce mi-ai spus tu zilele trecute. Apoi ai mers din nou acasă la Rodney, iar eu m-am scandalizat. Dar mai era ceva ce nu ți-am spus. Ceva care s-a întâmplat după fiecare din aceste evenimente.

Ea îşi întinse mâna după a lui, simţindu-se uşurată când el o acceptă.

Îi povesti despre e-mailurile pe care le primise, descriind mânia şi neliniştea pe care le simţise. La început, ea nu înţelese nimic din ceea ce se întâmplase, aşa că încercă să rămână calmă şi să-şi stăpânească uimirea tot mai mare.

— Aşa ai aflat ce era în jurnal? întrebă ea.

— Da, zise el. Altfel, nu ştiu dacă aş fi observat.

— Dar… cine ar fi putut face aşa ceva?

Jeremy oftă când răspunse.

— Alvin.

— Alvin? Alvin le-a trimis? Dar… nu are niciun sens. Nu avea de unde să ştie…

— Rachel i-a spus, zise el. Când a plecat, s-a dus să-l vadă pe Alvin în New York.

Lexie clătină din cap.

— Nu. O cunosc de când mă ştiu. N-ar putea face aşa ceva.

El îi spuse şi restul poveştii – cât reuşise şi el să pună lucrurile cap la cap.

— Şi, după ce am ieşit ca o furtună din bar, nu ştiam ce să fac. O vreme doar am mers, până când am auzit pe cineva alergând în urma mea. Fraţii mei… El ridică din umeri. Au înţeles cât de furios eram, şi asta i-a făcut să acţioneze. Băuseră câteva pahare, şi erau mai mult decât bucuroşi să înceapă o încăierare. Au continuat să întrebe ce făcuse Alvin şi dacă era cazul să aibă „o discuţie“ cu el. Le-am spus să lăsăm totul baltă.

De data aceasta, lui Jeremy i se părea uşor să vorbească întruna. Lexie se străduia în continuare să digere ceea ce îi povestea.

— Fraţii mei m-au dus acasă la părinţii mei, dar n-am putut dormi. Nu puteam vorbi cu nimeni de acolo despre tot ceea ce se întâmplase, aşa că mi-am schimbat biletul pentru primul zbor care pleca în această dimineaţă.

Când termină, Lexie abia dacă mai respira.

— Credeam că era prietenul tău.

— Şi eu la fel.

— De ce ar face aşa ceva?

— Nu ştiu, zise Jeremy.

— Din cauza mea? Ce i-am făcut oare? Nici măcar nu mă cunoaşte. El nu ne cunoaşte. Asta a fost…

— O ticăloşie, zise Jeremy terminând propoziţia pentru ea. Ştiu că asta a fost.

— Dar… Ea îşi şterse o lacrimă ivită dintr-odată. El… Eu, pur şi simplu, nu…

— Nici eu nu ştiu ce să spun, zise Jeremy. M-am tot chinuit să înțeleg motivele din momentul în care s-a întâmplat, dar singura concluzie la care am ajuns este că, în sinea lui, el şi-a închipuit că mă ajuta să evit un potențial dezastru. E de prost-gust, ştiu. În orice caz, am terminat-o cu el.

Ea îl privi cu înverşunare.

— De ce nu mi-ai spus despre e-mailuri mai înainte.

— Cum am spus, n-aş fi ştiut ce să cred. Nu ştiam cine le trimitea, nu ştiam de ce. Şi, pe urmă, cu toate celelalte…

— Familia ta ştie?

— Despre e-mailuri? Nu, nu le-am spus nimic.

— Nu, îl întrerupse Lexie tremurând. Despre faptul că nu erai sigur dacă copilul era al tău.

— Ştiu că e copilul meu.

— Este copilul tău, zise ea. Nu m-am culcat niciodată cu Rodney. Eşti singurul cu care m-am culcat după mulți ani.

— Ştiu…

— Dar vreau să o auzi de la mine. Este copilul nostru, al tău şi al meu. Jur.

— Ştiu.

— Dar ai avut îndoieli, nu-i aşa. Vocea ei începea să se schimbe. Chiar dacă a fost doar pentru o clipă, te-ai îndoit. Mai întâi, mă găseşti acasă la Rodney, şi, pe urmă, descoperi că nu-ți adusesem la cunoştință că mai fusesem însărcinată, aşa că toate celelalte probleme ale tale…

— E în ordine.

— Nu, nu este. Ar fi trebuit să-mi spui. Dacă aş fi ştiut de toate astea… am fi putut trece prin momentele astea împreună.

Ea făcu eforturi să rămână calmă.

— S-a terminat, bine? Nu mai e nimic de făcut, aşa că vom depăşi momentul şi vom merge mai departe.

— Cred că m-ai urât.

— Nu te-am urât niciodată, zise el trăgând-o mai aproape. Te iubesc. Săptămâna viitoare, ne vom căsători, ai uitat?

Ea se cuibări la pieptul lui, găsind alinare în strânsoarea brațelor lui. După o vreme, ea oftă.

— Nu vreau să-l văd pe Alvin la nuntă.

— Nici eu. Dar mai trebuie să-ți spun ceva.

— Nu, nu mai vreau să aud. Nu chiar acum. Am avut parte de suficiente surprize pentru o singură zi.

— E de bine, promise el. Îți va plăcea ce o să auzi.

Ea îşi ridică privirea spre el, sperând ca el să spună adevărul.

— Mulțumesc, zise el.

— Pentru ce?

Cu un zâmbet tandru, el o sărută pe buze.

— Pentru scrisorile pe care le-ai trimis familiei mele. Mai ales mamei mele. Gestul ăsta îmi aminteşte că, însurându-mă cu tine, fac cel mai bun lucru din viața mea.

TREISPREZECE

O ploaie rece şi neobişnuit de violentă făcea ca picăturile de apă să se izbească de ferestre în valuri. Norii cenuşii care se îngrămădiseră pe cer cu o noapte mai înainte aduseseră cu ei ceața matinală şi un vânt care agita cele din urmă inflorescențe din sângeri. Era pe la începutul lunii mai, aşa că mai erau doar trei zile până la nuntă. Jeremy făcuse aranjamentele să-şi întâmpine părinții pe aeroportul din Norfolk, de unde aveau să-l urmeze, într-o maşină închiriată, până la Farul Cape Hatteras, în Buxton. Până atunci, el îşi petrecea timpul ajutând-o pe Lexie să dea ultimele telefoane, ca să se asigure că totul era gata.

Vremea mohorâtă nu putea domoli dragostea reînnoită pe care Lexie şi Jeremy o simțeau unul pentru celălalt, în noaptea când el se reîntorsese, făcuseră dragoste cu o pasiune care îi uimise pe amândoi, iar el se înfrigura amintindu-şi senzația trupurilor lor atingându-se. Era ca şi cum, în acele momente de intimitate, ar fi încercat să alunge toate suferințele şi trădările, secretele şi furia din ultimele luni.

Odată ce povara secretelor fusese înlăturată, Jeremy se simțea uşurat, cum nu mai fusese de luni de zile. Cum ziua nunții se apropia, avea o scuză foarte bună să evite să se mai gândească la muncă, şi asta îi convenea de minune. Ieşise la alergat de două ori şi luase hotărârea să-şi facă un obicei din asta de îndată ce va termina cu nunta. Cu toate că lucrările de renovare la casă nu se terminaseră, antreprenorul le promisese că aveau să se poată muta înainte de naşterea copilului. Asta avea să fie probabil pe la sfârşitul lunii august, dar Lexie era suficient de încrezătoare încât să-şi scoată vila ei

la vânzare, promițând să depună la bancă întreaga sumă încasată, ca să suplimenteze economiile lor în scădere.

Singurul loc în care nu se duseseră era Herbs. După ce aflase ceea ce Rachel îi spusese lui Alvin, Lexie nu putea accepta ideea de a o întâlni – cel puțin nu deocamdată. Cu o seară mai înainte, Doris sunase întrebând de ce nici Jeremy şi nici Lexie nu trecuseră nici măcar să o salute. La telefon, Lexie o asigurase pe Doris că nu era supărată pe ea şi recunoscuse că Doris avusese dreptate în tot ce-i spusese la ultima discuție. Pentru că Lexie stătea departe de Herbs în continuare, Doris sună din nou.

— Încep să cred că îmi ascunzi ceva, zise Doris, şi, dacă nu-mi spui ce se întâmplă, am de gând să vin cât mai degrabă până la tine acasă şi să mă postez pe verandă până când o să mă pui la curent cu ce se petrece.

— Suntem, pur şi simplu, ocupați să ne asigurăm că e totul pregătit pentru weekend, zise Lexie, încercând să o calmeze.

— Nu m-am născut ieri, replică Doris, şi îmi dau seama când cineva mă evită, şi problema e că tu mă eviți.

— Nu te evit.

— Atunci de ce nu treci pe la restaurant puțin mai târziu?

Pentru că Lexie şovăi, Doris făcu o încercare.

— Are cumva legătură cu Rachel?

Pentru că Lexie nu răspunse, Doris oftă.

— Asta e, nu-i aşa. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Luni, şi ea părea să mă evite. La fel şi astăzi. Ce a mai făcut acum?

Lexie se întreba cât de mult să spună, când îl auzi pe Jeremy intrând în bucătărie pe la spatele ei. Imaginându-şi că venise după un pahar cu apă, ea îi aruncă în treacăt un zâmbet înainte de a-i observa expresia.

— Rachel e aici, zise Jeremy. Vrea să discute cu tine.

Rachel aruncă un zâmbet nervos când Lexie intră în living şi apoi îşi feri privirea. Lexie o privi fără să vorbească. În pragul uşii, Jeremy se balansa de pe un picior pe celălalt; se hotărî să se furişeze pe uşa din spate, lăsându-le singure.

Înainte de a se aşeza în fața lui Rachel, Lexie auzi uşa din spate închizându-se. Nemachiată, Rachel părea agitată şi epuizată. În mâini, răsucea, nervoasă, un şervețel de hârtie.

—Îmi pare rău, zise ea fără nicio introducere. N-am avut deloc intenția ca toate acestea să se întâmple şi nu pot decât să bănuiesc cât de furioasă eşti. Vreau doar să ştii că n-am intenționat să te rănesc. N-am avut nici cea

mai vagă idee de ceea ce făcuse Alvin.

Văzând că Lexie nu răspunde, Rachel îşi duse mâinile la cap şi începu să-şi maseze tâmplele.

— M-a sunat la sfârşitul săptămânii trecute şi a încercat să-mi explice, dar eram foarte îngrozită. Dacă aş fi ştiut, dacă aş fi avut măcar o mică bănuială în legătură cu ceea ce făcea, n-aş fi discutat niciodată cu el. Dar m-a tras pe sfoară…

Ea lăsă propoziția neterminată, încă incapabilă să înfrunte privirea lui Lexie.

— Nu eşti singura. L-a păcălit şi pe Jeremy, zise Lexie.

— Dar era totuşi vina mea.

— Da, acceptă Lexie.

Comentariul lui Lexie păru să întrerupă şirul gândurilor lui Rachel. În tăcerea care urmă, Lexie o urmări, încercând să îşi dea seama dacă se simțea chinuită de remuşcări pentru ceea ce făcuse sau pentru că fusese prinsă. Rachel era prietena ei, o persoană în care Lexie avusese încredere, dar, pe de altă parte, Jeremy ar fi putut spune acelaşi lucru despre Alvin.

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat, îi ceru Lexie în cele din urmă.

Rachel îşi îndreptă spatele, şi, când începu să vorbească, suna de parcă ar fi repetat zile în şir ce să spună.

— Ştii că eu şi Rodney avem probleme, nu?

Lexie încuviință din cap.

— De aici a început, zise Rachel. Ştiu că tu şi Rodney ați văzut mereu relația voastră în mod diferit. Pentru tine, el era doar un prieten, dar pentru Rodney… ei bine, tu erai ca un fel de fantezie, şi, chiar şi acum, nu sunt sigură dacă el o să se vindece vreodată de tine. Uneori, când mă priveşte, este ca şi cum îşi doreşte de fapt să te vadă pe tine. Ştiu că sună nebunesc, dar am simțit-o de fiecare dată când el a apărut la uşa mea. Era ca şi cum eu nu eram niciodată suficient de bună, indiferent cum eram îmbrăcată sau ce intenționam să fac. Şi, pe urmă, într-o zi, când făceam ordine prin biroul lui Doris, am găsit numărul de telefon al lui Alvin şi… nu ştiu… mă simțeam deprimată şi singură, aşa că m-am hotărât să-i dau un telefon. Nu ştiam ce speram – de fapt, nu speram nimic –, dar, pur şi simplu, am ajuns să discutăm, aşa că am început să-i povestesc despre problemele pe care eu şi Rodney le întâmpinam în relația noastră şi despre modul în care el nu părea să se vindece de tine. Alvin nu a scos o vorbă, şi apoi mi-a spus că erai însărcinată. Modul în care a spus-o m-a făcut să-mi dau seama că el nu era convins că Jeremy era tatăl. Şi că era posibil să fie Rodney.

Lexie simți un ghem în stomac.

— Vreau să știi că eu nu mi-am închipuit niciodată că era copilul lui Rodney. Absolut niciodată. Știam că tu și Rodney nu vă culcați niciodată împreună, așa că am subliniat asta. Nu aveam nicio îndoială. Sincer, imediat ce am închis telefonul, nu m-am gândit că aveam să mai vorbim, dar Alvin m-a sunat ceva mai târziu, și nu m-am gândit decât că era plăcut să-l mai aud. Și, după ce eu și Rodney ne-am certat din nou, mi-am dorit, pur și simplu, o pauză… așa că, dintr-un capriciu, am hotărât să merg la New York pentru câteva zile. Singura explicație e că simțeam nevoia să plec din oraș, și era un loc unde îmi dorisem dintotdeauna să merg. Prin urmare, l-am sunat pe Alvin când am ajuns acolo, și ne-am petrecut mare parte din noapte discutând. Eu eram supărată, și poate că am băut prea mult, la un moment dat a venit vorba despre tine, și am lăsat să-mi scape că tu mai fuseseși însărcinată și că momentul era chiar însemnat în jurnalul lui Doris.

Când Lexie o privi întrebător, Rachel ezită înainte de a continua.

— Doris păstra jurnalul în biroul ei, și, uitându-mă prin el, am zărit inițialele tale și numele lui Trevor. Știu că nu era deloc treaba mea și știu că n-ar fi trebuit să spun nimic, dar, pur și simplu, discutam. Habar n-aveam că el îi trimitea e-mailuri lui Jeremy, încercând să vă despartă. N-am aflat până la sfârșitul săptămânii trecute, când Jeremy se întorsese deja aici. Alvin m-a sunat sâmbătă panicat și mi-a spus tot, așa că eu m-am simțit mizerabil. Nu numai pentru că ajutasem la declanșarea tuturor problemelor, dar și pentru că se folosise de mine tot timpul. Pe când privea încremenită la șervețelul zdrențuit, vocea începu să-i tremure. Jur că n-am vrut să te rănesc, Lex. Mi-am imaginat numai că discutam. Ochii lui Rachel se umplură de lacrimi. Ai tot dreptul să fii furioasă pe mine, așa că n-aș fi surprinsă dacă n-ai mai dori să mă vezi niciodată. Dacă aș fi în locul tău, nu știu dacă aș dori să mă mai văd. Mi-a luat foarte mult până să-mi fac curaj să vin aici. N-am fost în stare nici să mănânc în ultimele două zile. Știu că probabil nu are importanță, dar am vrut să știi adevărul. Ai fost ca o soră pentru mine de-a lungul anilor, și mă simt mai apropiată de Doris decât sunt față de propria mamă… Mi se frânge inima la gândul că te-am rănit sau că aș fi putut avea un rol în jocul lui Alvin. Îmi pare foarte rău. Niciodată nu vei ști cât de rău îmi pare pentru ceea ce s-a întâmplat.

Când termină, tăcerea se așternu între ele. Rachel vorbise fără pauză, și efortul părea să o fi epuizat. Șervețelul se zdrențuise, și bucățele din el căzuseră pe podea, așa că Rachel se aplecă să le adune. În timp ce Rachel

aduna resturile de pe jos, Lexie încerca să-şi dea seama dacă această poveste o absolvea de vină şi ce era de făcut. Ezită. Se simţea îndreptăţită să-i spună lui Rachel că nu mai dorea să o vadă nicicând, dar sentimentul de compasiune se dovedi mai puternic decât mânia. Ea ştia că Rachel era schimbătoare şi geloasă, nesigură şi, din când în când, iresponsabilă, dar mai ştia că trădarea nu-i stătea în fire. Lexie îşi dădea seama că spusese adevărul când afirmase că habar nu avusese ce pusese la cale Alvin.

— Hei, zise ea.

Rachel îşi ridică privirea.

— Mai sunt furioasă, zise ea. Dar ştiu că n-ai vrut să se întâmple aşa ceva.

Rachel înghiţi în sec.

— Îmi pare foarte rău, repetă ea.

— Ştiu.

Rachel dădu din cap aprobator.

— Ce îi vei spune lui Jeremy?

— Adevărul. Că n-ai ştiut.

— Şi lui Doris?

— La asta va trebui să mă mai gândesc. Nu i-am povestit încă nimic lui Doris. Ca să fiu sinceră, nici nu ştiu dacă îi voi povesti.

Rachel răsuflă uşurată.

— Asta e valabil şi pentru Rodney, adăugă Lexie.

— Dar cu noi cum rămâne? Vom mai putea fi prietene? Lexie ridică din umeri.

— Cred că trebuie, având în vedere faptul că eşti domnişoara mea de onoare.

— Adevărat? întrebă Rachel cu ochii plini de lacrimi.

— Adevărat, răspunse Lexie zâmbind.

PAISPREZECE

În ziua nunţii, soarele se înălţase peste un Ocean Atlantic calm, răspândind prisme de lumină pe suprafaţa apei. O ceaţă uşoară plutea deasupra plajei, iar Doris şi Lexie pregăteau micul dejun pentru invitaţii de la vilă. Doris îi întâlnise pe părinţii lui Jeremy pentru prima oară şi se

înțelesese extraordinar de bine cu tatăl lui; frații lui Jeremy și soțiile lor se simțeau foarte bine, așa că sporovăiau întruna, și își petrecură mare parte a dimineții aplecându-se peste balustrada verandei și minunându-se de pelicanii cafenii care păreau să călărească pe spinările delfinilor bruni dincolo de dig.

Pentru că Lexie insistase ca numărul de invitați să nu fie foarte mare, prezența fraților lui Jeremy chiar fusese o surpriză. Văzându-i coborând din avion în Norfolk, cu o zi mai înainte, Jeremy se întrebase dacă fuseseră invitați pe ultima sută de metri din cauza situației cu Alvin. Dar s-a lămurit imediat în momentul în care cumnatele s-au năpustit în brațele lui, spunându-i cum Lexie îi invitase pe fiecare dintre ei personal și că erau cu toții nerăbdători să ajungă să o cunoască mai bine.

În total erau șaisprezece invitați: familia lui Jeremy împreună cu Doris, Rachel și Rodney, iar ultimul oaspete trecut pe listă era o completare-de-ultim-moment a numelui lui Alvin. Câteva ore mai târziu, în timp ce Jeremy stătea pe plajă așteptând ca Lexie să apară, simți cum primarul Gherkin îl bătu ușor pe spate.

— Știu că ți-am mai spus, zise Gherkin, dar sunt cu adevărat onorat că am fost ales să-ți fiu cavaler de onoare pentru această ocazie minunată.

Îmbrăcat în pantaloni albaștri de poliester, cămașă galbenă și o jachetă sport din stofă ecosez, primarul era o apariție de neignorat, ca întotdeauna, iar Jeremy știa că întreaga ceremonie n-ar fi fost aceeași fără el. Sau fără Jed, la drept vorbind.

Jed, pe lângă faptul că era singurul localnic care împăia animale, se dovedi a fi și un preot înnăscut. Părul îi era pieptănat, se îmbrăcase în ceea ce probabil era cel mai bun costum al său, și fusese prima dată când se apropiase de Jeremy fără să aibă o expresie încruntată.

Exact cum dorise Lexie, ceremonia a fost în același timp și intimă, și romantică. Mama și tatăl lui Jeremy au stat cel mai aproape, iar frații și cumnatele au format un mic semicerc în jurul lor. Un chitarist din partea locului a ocupat un loc mai într-o parte, cântând o muzică liniștită; pe jos fusese trasată cu scoici o cărare îngustă – un aranjament realizat de frații săi imediat după prânz. Împreună cu soarele care cobora sub linia orizontului, flăcările celor douăsprezece torțe amplificau nuanțele aurii ale cerului. Rachel avea deja ochii plini de lacrimi în timp ce strângea florile din mână ca și cum nu avea de gând să le dea drumul niciodată.

Lexie era desculță, la fel ca Jeremy, iar pe cap purta o coroană de flori. Doris radia mergând alături de ea; Lexie nu concepuse ca altcineva în afară

de Doris să o conducă la altar. Când Lexie s-a oprit în sfârşit, Doris a sărutat-o pe obraz şi i-a făcut drum în faţă. Cu coada ochiului, Jeremy a zărit-o pe mama lui cum a cuprins-o pe Doris cu braţul şi a tras-o mai aproape de ea.

Lexie părea să plutească în timp ce se apropia încet de el. În mână avea un buchet de flori sălbatice. Când a ajuns la Jeremy, el a simţit o urmă de parfum ce persista în părul ei.

S-au întors amândoi cu faţa spre Jed, şi acesta a deschis Biblia şi a început să vorbească.

Jeremy a rămas uimit de timbrul melodic şi plăcut al vocii sale şi fascinat în timp ce îl asculta pe Jed cum le ura bun venit invitaţilor, citind apoi câteva pasaje din Biblie. Fixându-i pe amândoi cu o mină serioasă de sub sprâncenele sale mari, le-a vorbit despre dragoste şi angajament, despre răbdare şi curăţenie sufletească şi despre importanţa de a-l păstra pe Dumnezeu în vieţile lor. Le-a spus că viaţa nu va fi mereu uşoară, dar că, dacă îşi vor păstra credinţa în Dumnezeu şi în celălalt partener, vor găsi întotdeauna o cale de a depăşi orice obstacol. A vorbit cu o elocinţă surprinzătoare şi, asemenea unui profesor care îşi câştigase cu mult timp în urmă respectul elevilor săi, i-a condus cu abilitate spre momentul jurămintelor.

Primarul Gherkin i-a înmânat inelul lui Jeremy, iar Lexie i-a dat şi ea unul. În timp ce îşi puneau unul altuia verighetele pe degete, Jeremy îşi simţea mâinile tremurând. În momentul acela, Jed i-a declarat soţ şi soţie. Jeremy a sărutat-o încet pe Lexie şi a luat-o de mână. În faţa lui Dumnezeu şi a familiei sale, el a promis să fie iubitor, devotat pentru totdeauna; era uimit de cât de firesc şi de mulţumit se simţea.

După ceremonie, invitaţii mai zăboviră pe plajă. Doris pregătise un mic bufet, aşa că mâncarea se afla pe masa de picnic din apropiere. Unul câte unul, cei din familia lui Jeremy îi felicitaseră cu îmbrăţişări şi sărutări, aşa cum procedase şi primarul Gherkin. Jed dispăruse după ceremonie, înainte ca Jeremy să-i poată mulţumi, dar îşi făcuse din nou apariţia câteva minute mai târziu, ducând o cutie de carton obişnuit, de mărimea unui frigider mic. Între timp, se schimbase din nou în pantalonii săi largi, şi părul îi revenise la aspectul lui sălbatic.

Lexie şi Jeremy merseră în întâmpinarea lui, în timp ce el îşi aşeza darul pe jos.

— Ce-i asta? întrebă Lexie. Nu trebuia să aduci niciun fel de dar.

Jed nu spuse nimic. Ridică doar din umeri, gest care însemna că ar fi jignit dacă ea n-ar accepta. Lexie se aplecă să-l îmbrățișeze şi apoi întrebă dacă putea să deschidă cadoul. Când Jed ridică din nou din umeri, Lexie luă gestul drept o aprobare.

În cutie se afla porcul mistreț împăiat la care Jeremy îl văzuse lucrând; în stilul său caracteristic, făcuse ca mistrețul să arate ca şi cum ar fi fost pe punctul de a maltrata pe oricine s-ar fi apropiat.

— Mulțumesc, zise Lexie cu o voce slabă, şi, cu toate că Jeremy credea că era prima oară când se întâmpla, putea jura că îl văzuse pe Jed roşind.

* * *

Mai târziu, când mâncarea era pe sfârşite şi evenimentul se apropia de punctul final, Jeremy se depărtă de invitați spre apă. Lexie i se alătură.

— E totul în ordine?

Jeremy o sărută.

— Mă simt bine. Minunat, de fapt. Dar mă gândesc să fac o mică plimbare.

— Singur?

— Vreau să las toate astea să mă învăluie.

— Perfect, zise Lexie, cu un sărut rapid. Dar să nu stai mult. Ne vom întoarce la vilă în câteva minute.

Jeremy aşteptă până când Lexie plecă să discute cu părinții lui, şi apoi se întoarse şi merse încet pe nisip, ascultând zgomotul valurilor rostogolindu-se pe țărm. Pe când se plimba, recapitulă în minte momentele nunții: cum arătase Lexie mergând spre el; forța ascunsă a discursului lui Jed; senzația amețitoare pe care o trăise cu doar câteva ore mai înainte, când îşi declarase solemn dragostea sa veşnică. Cu fiecare pas, era cuprins tot mai mult de senzația că orice era posibil şi că până şi cerul, cu culorile sale splendide, părea să fi arborat un banner în cinstea lor. Când ajunse la umbra lunguiață a Farului Cape Hatteras, observă un grup de cai sălbatici care se adunaseră pe porțiunea înverzită ce se întindea în fața sa. Majoritatea acestora păşunau, numai unul dintre ei privea în direcția lui. Jeremy înaintă observând pulpele vânjoase ale calului şi zbaterea ritmică şi uşoară a cozii sale şi crezu pentru o clipă că ar putea să se apropie atât de mult încât să atingă calul. Era o idee absurdă, o idee pe care nu o testase niciodată, dar, în momentul când se opri brusc, se trezi ridicându-şi mâna într-un gest prietenesc. Calul ciuli urechile curios, de parcă ar fi încercat să

înțeleagă, şi apoi, la fel de brusc, îşi mişcă capul în sus şi în jos, în ceea ce părea un gest prietenesc de răspuns. Jeremy îl urmări în tăcere, minunându-se de ideea că ei doi păreau să comunice. Şi când el se întoarse şi le zări pe Lexie şi pe mama sa alături una de alta, într-o îmbrățişare tandră, nu gândi decât că trăia cea mai frumoasă zi din viața sa.

CINCISPREZECE

Săptămânile care au urmat, au trecut ca într-o stare de vis. Un val de căldură de vară timpurie a cuprins Boone Creekul, iar oraşul şi-a găsit un ritm de viață lent şi plăcut. Până la mijlocul lunii iunie, Lexie şi Jeremy intraseră şi ei într-o rutină confortabilă, dând uitării problemele ultimelor săptămâni. Chiar şi lucrările de renovare păreau să înainteze mult mai bine, chiar dacă tot încet şi costisitor. Uşurința cu care se adaptaseră la noua lor viață nu-i surprindea foarte tare, dar nu se aşteptaseră să difere atât de mult viața lor ca familie de cea din perioada când fuseseră logodiți.

După o scurtă lună de miere la cabană, cu dimineți petrecute trândăvind în pat şi cu lungi plimbări de după-amiază de-a lungul plajei nisipoase, s-au întors la Boone Creek, au golit camera lui Jeremy de la Greenleaf şi s-au mutat în vila lui Lexie. Pentru moment, Jeremy îşi aranjase biroul în camera de oaspeți, dar, în loc să încerce să scrie, îşi petrecea mare parte a după-amiezilor pregătind casa pentru viitorii cumpărători. A cosit şi a tuns iarba din curte, a plantat garoafe în jurul copacilor, a tăiat gardurile vii şi a vopsit veranda în exterior; a vopsit şi în interior şi a dus lucrurile inutile în spațiul de depozitare din spatele casei lui Doris. Pentru doar unul sau doi oameni care treceau pe la vilă cam la două săptămâni şi sperând să vândă la un preț bun, pentru a putea plăti ratele – şi lucrările de renovare – ale noii case, atât Jeremy, cât şi Lexie doreau ca locul să arate cât mai grozav. În altă ordine de idei, viața în Boone Creek îşi vedea de cursul ei firesc. Primarul Gherkin se agita cu festivalul verii, Jed revenise la muțenia sa, iar Rodney şi Rachel se întâlneau din nou în mod oficial şi păreau mult mai fericiți.

Totuşi, mai erau câteva chestiuni care necesitau timp pentru a te obişnui cu ele. De exemplu, pentru că acum erau oficial căsătoriți, Jeremy nu era sigur cât de drăgăstos trebuia să fie. În timp ce Lexie părea mulțumită să se

ghemuiască tot timpul la el în braţe, Jeremy se gândea la alte aspecte mai plăcute ale intimităţii. Cu toate acestea, el dorea să o facă fericită. Ceea ce însemna… ce? Cât era de-ajuns? Trebuia să se ghemuiască unul în braţele celuilalt în fiecare noapte? Cât timp? Şi în ce poziţie? Trebuia şi el să se facă ghem? El făcea tot posibilul să descopere tot labirintul dorinţelor lui Lexie, dar era derutant.

Apoi mai era temperatura din cameră atunci când dormeau. În timp ce el era foarte mulţumit cu aerul condiţionat care pufăia şi de ventilatorul de deasupra capului care zumzăia, lui Lexie îi era mereu frig. Când erau treizeci şi două de grade şi umed afară, cu pereţii exteriori şi ferestrele calde la atingere, Jeremy fixa termostatul la douăzeci de grade şi se furişa în pat cu câteva broboane de transpiraţie pe frunte, doar în chiloţi şi rămânând neînvelit. O clipă mai târziu, Lexie ieşea din baie, schimba termostatul la douăzeci şi trei de grade, se furişa sub cearşaf, cu două pături deasupra, le trăgea până la urechi şi tremura de parcă tocmai ar fi traversat tundra arctică.

— De ce e aşa de frig? întreba ea, făcându-se comodă.

— Pentru că eu transpir, răspundea el.

— Cum e posibil să transpiri? Te congelezi aici.

Dar, măcar erau pe aceeaşi lungime de undă când făceau dragoste. În săptămânile care au urmat după ceremonie, Lexie părea să aibă tot timpul chef, ceea ce – după părerea lui Jeremy – era exact aşa cum trebuia să fie o lună de miere. Cuvântul „nu“ era inexistent în vocabularul ei, iar Jeremy punea asta pe seama faptului că reţinerile ei dispăruseră nu numai pentru că, în mod oficial, deveniseră un cuplu, ci şi pentru că ei îi era imposibil să reziste farmecelor lui. El nu avea cum să se înşele, şi era atât de îmbătat de acest sentiment, încât avea fantezii cu ea în timp ce lucra pe lângă casă. Vedea cu ochii minţii contururile delicate ale trupului ei sau îşi amintea de senzaţia atingerii lor; inspira adânc când îşi aducea aminte de mirosul plăcut al respiraţiei ei sau de senzaţia pe care o simţea trecându-şi degetele ca un pieptene prin părul ei. Când ea se întorcea de la muncă, el nu putea decât să-i dea un sărut prietenesc şi să se uite fix la buzele ei în timp ce mânca, aşteptând ocazia potrivită să treacă la acţiune. Niciodată nu era refuzat. Putea să fie transpirat şi murdar de la munca din curte, şi totuşi, când intrau în dormitor, abia dacă mai apucau să-şi scoată hainele.

Apoi, din senin, situaţia se schimbă. Era ca şi cum soarele ar fi răsărit într-o dimineaţă, şi până la apus, Lexie, cea pe care o ştia, ar fi fost înlocuită de o geamănă indiferentă. Îşi amintea foarte clar momentul când

fusese pentru prima oară respins: era în ziua de 17 iunie, când îşi petrecuse restul dimineţii convingându-se în repetate rânduri că nu era un lucru foarte important şi întrebându-se dacă făcuse ceva rău. Mai târziu, în noaptea aceea, se întâmplase din nou, şi, în următoarele opt zile, cam aşa se desfăşurase relaţia lor. El trecea la acţiune, ea spunea că era obosită sau, pur şi simplu, că nu avea chef, iar el se culca alături de ea îmbufnat şi întrebându-se cum naiba ajunsese să fie privit ca un simplu coleg de cameră căruia i se mai cerea şi să fie drăgăstos înainte de a adormi într-o încăpere care părea ca un cuptor.

— Te-ai trezit prost dispus în dimineaţa asta, remarcă ea în dimineaţa de după prima respingere.

— N-am dormit bine.

— Ai visat urât? întrebă ea, arătându-se preocupată.

În ciuda părului dezordonat şi a pijamalei lungi, ea era ciudat de seducătoare, iar el nu ştia dacă să fie furios sau dacă să se ruşineze că se gândea la sex de fiecare dată când o vedea. Ştia că acela era pericolul obişnuinţei; dacă săptămânile anterioare reprezentaseră un stil de viaţă pe care el îl aproba cu bucurie, ea era în mod evident de altă părere. Dar singurul lucru pe care îl învăţase din prima sa căsnicie era să nu se plângă niciodată de regularitatea cu care făceau sex. În problema aceea, bărbaţii şi femeile erau diferiţi. Femeile doreau uneori; bărbaţii aveau nevoie întotdeauna. Mare diferenţă, şi, în cel mai bun caz, se ajungea la un fel de compromis care nu mulţumea însă complet pe niciunul dintre ei, dar care era cumva acceptabil pentru amândoi. Dar el ştia că ar fi sunat a văicăreală să fi susţinut că ar fi dorit ca luna de miere să fi durat un pic mai mult. Să spunem, de pildă, încă vreo cincizeci de ani.

— Nu sunt sigur, răspunse el în cele din urmă.

Starea lui de confuzie în decursul următoarelor săptămâni fu accentuată de comportamentul ei din timpul zilei, părând să fie aceeaşi persoană dintotdeauna. Citeau ziarele împreună şi savurau pasajele picante; ea îl ruga să o urmeze la baie în fiecare dimineaţă în timp ce se aranja, ca să-şi poată continua conversaţia.

El îşi petrecea fiecare zi încercând să nu se gândească la ceea ce îl frământa.

Dar, în fiecare seară, se strecura în pat şi se pregătea să reziste unei alte runde de respingere, făcând tot posibilul să se convingă că nu avea să lase ca situaţia să-l deranjeze. Bineînţeles, nu înainte de a face mişcarea agresivo-pasivă, întorcând termostatul înapoi la douăzeci de grade. În timp

ce săptămânile treceau, Jeremy devenea tot mai frustrat şi mai confuz. Într-o seară, după ce se uitaseră puţin la televizor, stinseră în cele din urmă, luminile, şi, înainte de a se retrage pe o margine a patului pentru a se calma, Jeremy se giugiuli un timp cu Lexie. După o vreme, el o simţi întinzându-şi mâna după mâna lui.

— Noapte bună, zise ea cu o voce slabă, mişcându-şi încet un deget pe pielea lui.

El nu se deranjă să răspundă, dar, când se trezi în dimineaţa următoare, Lexie părea descumpănită în timp ce se îndrepta spre baie. El o urmă, se spălară pe dinţi şi făcură gargară cu apă de gură, iar într-un final ea îl privi aspru.

— Ce s-a întâmplat cu tine noaptea trecută? întrebă ea.

— Ce vrei să spui?

— Eu aveam chef, şi tu, pur şi simplu, ai adormit.

— Cum trebuia să-mi dau seama de asta?

— M-am întins şi te-am luat de mână, nu-i aşa?

Jeremy privi întrebător. Acela era modul ei de a se da la el?

— Îmi pare rău, zise el. Nu mi-am dat seama.

— E în ordine, zise ea pe un ton care lăsa să se înţeleagă că nu era deloc în ordine.

Pe când ea mergea spre bucătărie, el se gândi că trebuia să ţină minte treaba cu ţinutul-de-mână-în-pat.

Două seri mai târziu, în timp ce stăteau culcaţi, ea se întinse şi-l luă din nou de mână, aşa că Jeremy se răsuci atât de rapid spre ea, că deranjă cearşafurile când încercă să o sărute.

— Ce faci? zise ea retrăgându-se.

— Mă ţii de mână, zise el.

— Şi?

— Păi, ultima data când s-a întâmplat, a însemnat că aveai chef.

— Atunci aveam, zise ea, dar ţi-am mângâiat într-un fel anume palma cu degetul mare, îţi aminteşti? De data asta, nu.

Jeremy făcu tot posibilul să reţină şi acest aspect.

— Aşadar, nu ai chef?

— Pur şi simplu, nu sunt în stare să o fac. Nu te superi dacă vreau să dorm, nu?

El se strădui să-şi înăbuşe un oftat.

— Nu, e în ordine.

— Putem să ne strângem în braţe mai întâi?

El făcu o pauză înainte să răspundă!

— De ce nu?

Abia în dimineața următoare totul se lămuri în cele din urmă. El se trezi şi o găsi stând pe canapea – sau mai degrabă dând impresia că ar fi încercat să se culce, dar să şi stea în acelaşi timp – cu bluza de pijama trasă deasupra pieptului. Abajurul era înclinat aruncând lumina pe abdomenul ei.

— Ce faci? întrebă el, întinzându-se să se dezmorțească.

— Vino aici, repede, zise ea. Stai lângă mine.

Jeremy luă loc alături de ea pe canapea în timp ce Lexie arăta spre abdomenul ei.

— Priveşte, zise ea. Stai liniştit ca să poți vedea.

Jeremy făcu precum i se spuse, şi dintr-odată o umflătură mică de pe abdomenul ei păru să se proiecteze în afară în mod involuntar. Se petrecu foarte rapid, iar el nu era sigur despre ce era vorba.

— Ai văzut-o? întrebă ea.

— Cred că am văzut ceva. Ce e?

— E copilaşul. Loveşte cu picioarele. În ultimele săptămâni, am avut impresia că o simțeam mişcându-se puțin, dar în dimineața asta a fost prima oară când am ştiut sigur.

Umflătura se proiectă din nou.

— Iată! Am văzut-o! exclamă Jeremy. Asta-i fetița?

Lexie dădu aprobator din cap, părând vrăjită.

— A fost activă toată dimineața, dar n-am vrut să te trezesc, aşa că m-am furişat aici ca să o pot vedea mai bine. Nu e incredibil?

— Uimitor, zise Jeremy, continuând să o urmărească.

— Dă-mi mâna, îi ceru ea.

Când Jeremy întinse mâna, ea o luă şi o aşeză pe abdomenul ei. Peste câteva secunde, el simți umflătura şi zâmbi.

— Doare?

— Nu, zise ea, este mai mult ca o apăsare, sau ceva de genul ăsta. Este greu de descris, dar pot spune sigur că e minunat.

În strălucirea gălbuie a lămpii, Jeremy se gândi că era frumoasă. Când îşi ridică privirea spre el, ochii ei străluceau.

— Nu merită asta toată osteneala?

— Întotdeauna a meritat.

Ea îşi aşeză mâna peste mâna lui.

— Îmi pare rău că n-am mai făcut dragoste în ultima vreme, dar am avut o senzație de vomă în ultimele două săptămâni. M-a surprins într-un fel,

pentru că nu era greață matinală. Dar m-am simțit atât de rău la stomac, că mi-a fost teamă că aș putea să vomit dacă am face dragoste, dar acum măcar știu motivul.

— E în regulă, zise el. Nici n-am observat.

— Ba sigur că ai observat. Văd când eşti îmbufnat.

— Vezi?

Ea încuviință din cap.

— Te mişti încoace şi încolo şi te întorci. Şi uneori oftezi. Este foarte evident. Dar acum nu mai sufăr de grețuri.

— Serios?

— De fapt, mă simt aşa cum m-am simțit după căsătorie.

— Adevărat?

Ea încuviință din nou, cu o expresie seducătoare.

O altă nemulțumire în primele lor două luni împreună a fost legată de muncă. Exact cum procedase în lunile mai şi iunie, spre sfârşitul lui iulie, Jeremy i-a trimis redactorului său din New York încă unul dintre articolele scrise mai demult. Era ultimul. Din momentul acela, şi-a dat seama că numărătoarea inversă începuse. Mai avea patru săptămâni ca să apară cu ceva nou.

Şi totuşi, când se aşeza în fața computerului, tot nu avea nicio idee.

Odată cu luna august a venit şi o arşiță despre care Jeremy auzise, dar nu o mai întâlnise într-o formă atât de severă. Cu toate că în New York era umezeală în timpul verii, şi zilele mizerabile în care se transpira intens erau nenumărate, abia acum îşi dădea seama că le făcuse față stând în casă cu aerul condiționat în funcțiune. Pe de altă parte, Boone Creek era un oraş de câmpie, cu un fluviu şi cu un festival de vară care ademenea lumea să iasă afară din case.

Aşa cum prezisese Gherkin, festivalul a atras foarte multă lume din toată partea estică a statului. Străzile au fost înțesate de oameni şi de nenumărate chioşcuri, de o parte şi de alta a străzii, unde se vindeau de toate, de la sendvişuri pe grătar până la frigărui de creveți. Aproape de apă a fost amenajat parcul de distracții, iar copiii au aşteptat la rând să se dea în montagnes russes şi într-o roată imensă care scârțâia însă. Fabrica de hârtie de peste drum donase mii de bucăți de cherestea – dreptunghiuri, pătrate, cercuri, triunghiuri, cuburi de diverse mărimi –, şi copiii şi-au petrecut ore în şir construind clădiri imaginare.

Astronautul a avut mare succes la mulțime și a sfârșit dând autografe ore în șir. Gherkin dăduse dovadă de un talent surprinzător și adaptase foarte bine totul pentru tema acestui festival: spațiul cosmic. Pe lângă pictatul fețelor – în loc de animale, se propuseseră nave spațiale, meteoriți, planete și sateliți –, el a convins Compania Lego să doneze copiilor o mie de seturi, pentru ca aceștia să-și poată asambla propriile navete spațiale. Această activitate desfășurată sub un fel de baldachin uriaș a avut un succes imens chiar și printre părinți, de vreme ce era singurul loc umbrit din preajmă.

Jeremy avea cămașa leoarcă după câteva minute, dar Lexie, care intrase în a șaptea lună de sarcină, a dus-o și mai rău. Cu toate că nu era încă voluminoasă, se vedea că era însărcinată, și aproape toate femeile mai în vârstă din oraș, care abia acum vedeau cum stăteau lucrurile, nu s-au deranjat să-și ascundă surpriza. Totuși, reacția tuturor, după ce au ridicat mai întâi din sprâncene, a fost una de emoție.

La festival, Lexie s-a purtat vitejește, pretinzând că era mult mai rezistentă decât în realitate, oferindu-se să rămână cât de mult dorea Jeremy. Observându-i obrajii îmbujorați, Jeremy a clătinat din cap și i-a spus că văzuse suficient, sugerând să-și petreacă amândoi restul weekendului departe de mulțime. După ce au împachetat o geantă cu lucruri pentru o singură noapte, au mers la căsuța din Buxton. Cu toate că, teoretic, nu era mai răcoare acolo, briza constantă dinspre ocean și temperatura apei au adus o schimbare bine-venită. Când s-au întors la Boone Creek, au aflat că Rodney și Lexie se logodiseră. Reușiseră să-și rezolve cumva problemele, așa că, două zile mai târziu, Rachel a rugat-o pe Lexie să-i fie domnișoară de onoare.

Chiar și la casă se vedeau progrese; lucrările importante erau terminate, bucătăria și băile erau ca noi și nu mai era nevoie decât de câteva ultime retușuri care aveau să transforme locul dintr-un șantier într-un cămin. Era planificat să se mute la sfârșitul lunii. Momentul s-a dovedit cât se poate de potrivit, pentru că tocmai primiseră o ofertă pentru vilă de la un cuplu de pensionari din Virginia care doreau să intre în posesia acesteia cât mai curând posibil.

Cu excepția blocajului pe care Jeremy îl simțea în fața paginii albe, viața pentru el era plăcută. Cu toate că, uneori, reflecta asupra încercărilor prin care el și Lexie trecuseră înaintea căsătoriei, el știa că ieșiseră din ele mai puternici, ca soț și soție. Când o privea pe Lexie, simțea că nu iubise niciodată pe nimeni atât de mult. Ceea ce nu știa și ceea ce nu putea să știe

atunci era că zilele cele mai dificile de-abia de acum urmau să vină.

ŞAISPREZECE

— Nu ne-am hotărât încă asupra numelui pentru copil, zise Lexie.

Era un început de seară din cea de a doua săptămână a lunii august; Lexie şi Jeremy stăteau pe veranda noii lor case. Cu toate că nu se mutaseră încă, muncitorii plecaseră, iar ei se uitau la apă. Cum briza nu adia, apa era netedă şi liniştită, semănând atât de mult cu o oglindă, încât chiparoşii de pe malul îndepărtat arătau de parcă ar fi crescut în jos, nu în sus.

— M-am gândit să te las să hotărăşti singură, zise Jeremy.

El îşi făcea vânt cu un exemplar din *Sports Illustrated* pe care intenționase să-l citească înainte de a-şi da seama că avea ceva mai bun de făcut într-o noapte de vară fierbinte.

— Nu mă poți lăsa să hotărăsc singură. Este copilaşul nostru. Vreau să aud ce crezi tu.

— Ți-am spus părerea mea, zise Jeremy. Pur şi simplu nu ți-a plăcut.

— N-am de gând să o numim pe fiica noastră Misty.

— Misty Marsh? Cum e posibil să nu-ți placă?

Cu o săptămână mai înainte, el sugerase numele în glumă. Lexie îl tratase cu atâta răceală, încât el insistase în continuare, doar ca să o tachineze.

— Ei bine, nu-mi place.

Îmbrăcată într-un şort şi cu un tricou lăbărțat, era îmbujorată din cauza căldurii. Pentru că picioarele începuseră să i se umfle, Jeremy adusese o găleată veche ca să şi le sprijine pe ea.

— Nu crezi că sună bine?

— Nu mai mult decât alte glume legate de nume. La fel de bine ai putea să vrei să-i spui Smelly Marsh sau Creepy Marsh.

— Pe astea le păstram pentru frații ei.

Ea râse.

— Sunt convinsă că ți-ar fi de-a pururi recunoscători. Dar, serios, nu mai ai şi alte idei?

— Nu. Aşa cum ți-am spus, orice hotărăşti tu este perfect.

— Asta-i problema. Nu m-am hotărât.

— Ştii care este problema, nu? Ai cumpărat toate cărţile cu nume de copii. Şi ai prea multe alternative.

— Vreau ceva care să i se potrivească.

— Păi, asta-i idea. Indiferent de ceea ce alegem, nu se va potrivi imediat. Niciun copilaş nu arată ca o Cindy sau ca o Jennifer; toţi copiii arată ca Elmer Fudd[24].

— Nu, nu-i adevărat. Copilaşii sunt drăguţi.

— Dar par toţi la fel.

— Ba nu. Şi vreau să te avertizez de pe acum că o să fiu extrem de dezamăgită dacă nu vei reuşi să-ţi recunoşti fiica la maternitate.

— N-am niciun motiv de nelinişte. Au cartonaşe cu nume.

— Ha, ha, zise ea. O să ştii cum o să arate.

— Bineînţeles. Va fi cel mai frumos bebeluş din istoria Carolinei de Nord, iar fotografi din toată lumea îi vor face instantanee şi vor afirma lucruri de genul: „E foarte norocoasă că are urechile tatălui ei".

Ea râse din nou.

— Şi gropiţe.

— Exact. Să nu uit de asta.

Ea se întinse şi-l luă de mână.

— Ce zici de ziua de mâine? Eşti emoţionat?

— Abia aştept. Adică, prima ecografie a fost interesantă, dar asta… în sfârşit, vom vedea cu adevărat fetiţa.

— Mă bucur că mergi şi tu.

— Glumeşti? N-aş pierde pentru nimic în lume momentul. Ecografiile sunt partea cea mai grozavă a sarcinii. Sper să-mi printeze şi mie o imagine, ca să o pot arăta în timp ce o să mă laud amicilor mei.

— Care amici?

— Nu ţi-am spus? Jed… Doamne, pur şi simplu nu-mi mai dă pace, mă sună tot timpul, vorbeşte ca o moară stricată, fără să se mai oprească.

— Cred că ai făcut insolaţie. Din câte ştiam eu, Jed nu ţi-a adresat niciodată niciun cuvânt.

— A, aşa e. Dar nu contează. Vreau totuşi o imagine pentru mine, ca să pot vedea cât este de frumoasă.

Ea îl privi întrebător.

— Aşadar, şi tu eşti convins că e fetiţă?

[24] Personaj de desene animate (n.red.)

— Cred că tu m-ai convins.

— Ce spune Doris despre asta?

— Spune că măcar pe jumătate a avut dreptate. Cum ar avea şi cincizeci la sută din restul oamenilor.

— Încă neîncrezător, nu?

— Prefer cuvântul „sceptic“.

— Bărbatul visurilor mele.

— Aşa este, zise Jeremy dând din cap. Continuă să-ţi spui asta, ca să nu mai fiu obligat să o demonstrez.

Lexie se foi pe scaun, simţindu-se dintr-odată incomod. Înainte de a se aşeza la loc, tresări.

— Ce părere ai de căsătoria lui Rodney cu Rachel?

— Sunt în favoarea căsătoriei. Cred că e o instituţie grozavă.

— Ştiu ce vrei să spui. Crezi că se pripesc?

— Cine suntem noi să punem întrebarea asta? Eu te-am cerut în căsătorie după câteva săptămâni; el o cunoaşte de când era mic. Aş spune că ei ar trebui să-şi pună întrebarea asta despre noi, nu invers.

— Sunt convinsă că şi-o pun, dar nu asta-i problema…

— Stai, zise Jeremy, crezi că ei discută despre noi?

— Sunt convinsă. O mulţime de persoane discută despre noi.

— Serios?

— Mda, zise Lexie, ca şi cum răspunsul ar fi fost evident. E un oraş mic. Asta facem noi aici. Stăm şi discutăm despre alţi oameni. Ne facem o părere despre ceea ce se întâmplă în vieţile lor, ne împărtăşim părerile, polemizăm dacă alţi oameni au dreptate sau dacă greşesc şi găsim o rezolvare pentru problemele lor, dacă e necesar, în intimitatea căminului nostru. Fără îndoială, nimeni nu o recunoaşte niciodată, dar toţi procedăm aşa. Este de fapt un stil de viaţă.

Jeremy reflectă asupra vorbelor ei.

— Crezi că lumea discută despre noi chiar acum?

— Absolut, răspunse ea ridicând din umeri. Unii susţin probabil că ne-am căsătorit pentru că eram însărcinată, alţii afirmă că tu nu vei rezista deloc în acest oraş, iar alţii se întreabă cum de ne-am putut permite să cumpărăm casa şi presupun că suntem probabil îndatoraţi până peste cap, în comparaţie cu ei, care sunt nişte persoane cumpătate. Ah, ei discută fără probleme şi probabil că se şi distrează de minune.

— Nu te deranjează?

— Fireşte că nu, zise ea. De ce să-mi pese? Nu au de gând să ne spună

în față că discută, iar data viitoare când o să-i întâlnim, vor fi extrem de binevoitori, așa că nu vom ști niciodată. Și, în plus, și noi procedăm la fel. Ceea ce mă duce înapoi cu gândul la Rodney și la Rachel. Nu crezi că se cam grăbesc?

În seara aceea, Jeremy și Lexie stăteau în pat și citeau amândoi. Jeremy ajunsese în cele din urmă la *Sports Illustrated,* și, când se afla pe la mijlocul unui articol despre jucătoarele de volei feminin, Lexie puse deoparte cartea ei.

— Te gândești vreodată la viitor? întrebă ea.

— Sigur, răspunse Jeremy, lăsând jos revista. Nu se gândește toată lumea?

— Cum îți imaginezi că o să fie?

— Pentru noi? Sau pentru omenire?

— Eu sunt serioasă.

— Și eu, răspunse Jeremy. Este o întrebare cu totul diferită, o întrebare care deschide tot felul de alte subiecte. Am putea discuta despre încălzirea globală și despre efectele ei asupra omenirii. Sau dacă Dumnezeu există cu adevărat ori nu, sau despre cum sunt judecați oamenii când vine vorba despre intrarea în rai, ceea ce face viața pe pământ oarecum fără sens. Te-ai putea referi la economie și la cum ne va afecta ea viitorul sau chiar la politică și la cum ar putea fi următorul președinte, cel care ne conduce spre pieire sau spre prosperitate. Sau…

Ea își puse mâna pe brațul său și îl întrerupse.

— Mereu o să fii așa?

— Așa cum?

— Așa. Așa cum ești acum. Domnul Precis. Sau Domnul Prozaic. Nu te întrebam ca să începem o discuție filosofică profundă. Pur și simplu, era doar o întrebare.

— Cred că vom fi fericiți, îndrăzni el. Nu mi-aș putea imagina să-mi trăiesc restul vieții fără tine.

Ea îl strânse de braț, în semn de mulțumire.

— Și eu cred asta, zise ea. Dar uneori…

Jeremy o privi.

— Ce?

— Mă întreb cum o să fim ca părinți. Îmi fac griji din cauza asta câteodată.

— Vom fi grozavi, zise el. Tu vei fi grozavă.

— Spui asta, dar de unde ştim? Ce se întâmplă dacă ea va ajunge una dintre adolescentele alea furioase care se îmbracă în negru, consumă droguri şi se culcă cu cine nimereşte?

— În niciun caz.

— Nu poți spune asta.

— Ba pot, zise Jeremy. O să fie o fată frumoasă. Cum să nu fie, dacă tu eşti mama ei?

— Crezi că e simplu, dar nu este. Şi copiii sunt oameni, şi, imediat ce încep să se maturizeze, îşi impun propriile puncte de vedere. Nu mai poți face prea multe.

— Totul se reduce la educație…

— Da, dar uneori nu contează ceea ce faci tu. Noi putem să o trimitem la lecții de pian şi la fotbal, putem să o ducem la biserică în fiecare duminică, putem să o trimitem la cotilion[25] ca să deprindă bunele maniere şi putem să o înconjurăm cu foarte multă dragoste. Dar odată ce devine adolescentă… ei bine, uneori nu mai poți face nimic. Cu sau fără tine, în final, copiii cresc şi devin oamenii care sunt destinați să fie.

Jeremy reflectă asupra vorbelor ei, şi apoi o trase mai aproape.

— Chiar îți faci griji din cauza asta?

— Nu. Dar mă gândesc. Tu nu?

— Să fiu sincer, nu. Copiii trebuie să devină ceea ce sunt destinați să fie. Părinții trebuie doar să facă tot posibilul să-i îndrepte în direcția potrivită.

— Dar ce se întâmplă dacă nu e suficient? Asta nu te îngrijorează?

— Nu, zise el. O să fie minunată.

— Cum poți fii atât de sigur?

— Pentru că va fi, zise Jeremy. Te cunosc şi cred în tine, aşa că o să fii o mamă fantastică. Şi nu uita că am scris articole având ca subiect temperamentul şi educația. Ambele sunt importante, dar, în marea majoritate a cazurilor, mediul este un indicator mai important al comportamentului viitor decât factorii ereditari.

— Dar…

— Vom face tot ce ne va sta în putință. Şi sunt sigur că va fi o fată OK.

Lexie se gândi la vorbele lui.

— Chiar ai scris articole pe tema asta?

— Nu numai că am scris, dar m-am şi documentat foarte bine. Ştiu

[25] Numele unui dans originar din Franța anilor 1700, devenit în SUA motivul unui curs de instruire a copiilor, care, în contextul unui dans formal, deprind bunele maniere. (n.tr.)

despre ce vorbesc.

Ea zâmbi.

— Eşti foarte isteţ, zise ea.

— Mă rog…

— Nu datorită concluziilor tale, ci pentru ceea ce tocmai ai spus. Nu-mi pasă dacă e adevărat sau nu, dar era exact ceea ce doream să aud.

— Asta-i inima copilaşului, exact acolo, zise doctorul a doua zi, arătând spre imaginea estompată de pe monitorul computerului. Şi aceia sunt plămânii şi coloana vertebrală.

Jeremy se întinse şi strânse mâna lui Lexie, aflată pe masa de consultaţie. Erau în cabinetul de obstetrică şi ginecologic din Washington – Jeremy trebuia să admită că nu era locul său preferat. Într-adevăr, aştepta cu nerăbdare să vadă din nou copilaşul – primele imagini de la ecograf mai atârnau încă pe frigider –, dar scena anterioară cu Lexie crăcănată pe masă cu picioarele… ei bine, îl făcea să se simtă ca şi cum ar fi întrerupt o treabă preferabil de făcut în particular.

Fără îndoială că doctorul Andrew Sommers – înalt şi dichisit, cu părul său negru şi ondulat – făcea tot posibilul ca atât Lexie, cât şi Jeremy să se simtă ca şi cum el n-ar fi făcut nimic mai neobişnuit decât să-i ia pulsul lui Lexie, aşa că Lexie părea foarte relaxată. În timp ce doctorul Sommers cerceta şi palpa, ei discutau despre recenta răbufnire a caniculei, despre un reportaj de la ştiri privitor la incendiile forestiere din Wyoming şi despre faptul că doctorul dorea să meargă cu maşina la Boone Creek să ia masa la Herbs, un loc după care cei mai mulţi dintre pacienţii săi se dădeau în vânt. Din când în când, el insera şi alt gen de întrebări în conversaţie, vrând să afle de la Lexie despre contracţiile Braxton-Hicks[26], de pildă, sau dacă se simţise vreodată ameţită sau tulburată. Lexie răspundea fără niciun fel de efort, de parcă discuţia avea loc la un prânz între prieteni.

Pentru Jeremy, care stătea lângă capul lui Lexie, scena părea supranaturală. Da, bărbatul era un doctor, aşa că Jeremy nu avea nicio îndoială că avea de consultat nenumărate paciente pe zi, dar totuşi, când doctorul încercase să-l angajeze în conversaţie, el se strădui să se uite în ochii lui în timp ce răspundea, ignorând ceea ce i se întâmpla soţiei sale. El bănuia că Lexie se obişnuise cu asemenea consultaţii, deşi pentru el era o chestiune care-l făcea să se bucure că era bărbat.

[26] Contracţii descrise pentru prima dată de ginecologul John Braxton Hicks, care apar în partea a doua a sarcinii, cu preponderenţă în ultimul trimestru. (n.tr.)

După ce doctorul plecă, Jeremy şi Lexie rămaseră singuri câteva minute să aştepte tehnicianul pentru ecografie; când aceasta intră, o rugă pe Lexie să-şi ridice cămaşa. Îi întinse gel pe pielea dilatată a abdomenului, fapt care o făcu pe Lexie să tresară.

— Scuze, ar fi trebuit să te avertizez că e rece. Dar să vedem ce mai face copilaşul tău, bine?

Tehniciana îi îndrumă pe Jeremy şi Lexie pe tot parcursul ecografiei, deplasând transductorul, apăsând mai tare sau mai încet pe abdomen în timp ce le explica tot ce se observa.

— Şi sunteţi sigură că e fetiţă? întrebă Jeremy.

Cu toate că, ultima dată când fusese acolo, fusese convins, se chinuise să înţeleagă imaginea, dar fusese prea stingherit să spună ceva.

— Sunt sigură, zise ea, deplasând transductorul din nou. Oprindu-se, arătă pe ecran. A, iată un cadru bun… ia uitaţi-vă!

Jeremy se uită cu ochii întredeschişi.

— Nu sunt sigur de ceea ce văd.

— Ăsta e şezutul, explică ea arătând pe ecran, şi astea sunt picioarele. Ca şi cum ar sta pe un aparat de fotografiat…

— Nu înţeleg nimic.

— Exact, zise ea. De aceea ştim că e fetiţă.

Lexie râse, iar Jeremy se aplecă spre ea.

— Salut-o pe Misty, şopti el.

— Taci! încerc să savurez momentul, zise ea strângându-l de mână.

— Gata, daţi-mi voie să fac câteva măsurători, să mă asigur că fetiţa se dezvoltă cum trebuie, de acord?

Tehniciana deplasă transductorul din nou, apăsă pe un buton şi apoi pe altul. Jeremy îşi aminti că făcuse acelaşi lucru şi data trecută când fuseseră acolo.

— Este exact cum trebuie, adăugă tehniciana. Aici scrie că termenul e pe 19 octombrie.

— Deci creşte normal? întrebă el.

— Aşa se pare, zise tehniciana.

Ea deplasă transductorul din nou, să măsoare inima şi femurul, şi apoi, dintr-odată, încremeni. În loc să apese pe buton, deplasă transductorul mai departe de picior, îndreptându-şi atenţia spre ceea ce părea să fie o linie albă care se întindea spre copilaş, ceva care părea aproape static sau ca o fisură pe ecran. Se încruntă uşor în timp ce privea foarte atentă. Fără să-şi dea seama, începu să deplaseze transductorul mai repede, oprindu-se în

mod repetat să examineze noua imagine. Părea să verifice copilaşul din toate unghiurile.

— Ce faceţi? întrebă Jeremy.

Tehniciana părea extrem de concentrată.

— Verific ceva, murmură ea.

Ea continuă, privind fix imaginea, înainte de a clătina din cap. Făcu repede restul măsurătorilor, şi apoi reveni la ceea ce făcea mai înainte. Imagini ale copilaşului din toate unghiurile apăreau şi dispăreau. Tehniciana îşi îndreptă din nou atenţia spre linia vălurită.

— E totul în regulă? insistă Jeremy.

Cu privirea concentrată la ecran, ea respiră adânc. Vocea îi era surprinzător de sigură:

— Observ ceva la care doctorul probabil ar dori să se uite.

— Ce înseamnă asta?

— Să chem doctorul, zise ea, ridicându-se. Probabil că el va reuşi să vă spună mai multe decât mine. Rămâneţi unde sunteţi, şi eu voi reveni imediat.

Poate că tonul ei reţinut făcu să devină foarte palidă faţa lui Lexie. Jeremy o simţi strângându-i mâna din nou, de data asta mai tare. Un şir de imagini ameţitoare îi trecură prin minte, pentru că ştia exact ceea ce avusese de gând să spună tehniciana. Ea observase ceva neobişnuit, ceva diferit… ceva *rău.* Şi, în clipa aceea, timpul se opri pe măsură ce prin minte i se perindau tot felul de posibilităţi. Încăperea părea să se micşoreze în timp ce se străduia să desluşească linia estompată pe care o observase.

— Ce se petrece? şopti Lexie. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, zise Jeremy.

— E ceva în neregulă cu copilaşul?

— N-a spus asta, zise Jeremy, încercând să se liniştească şi să o calmeze şi pe ea, în egală măsură. Înghiţi în sec, simţindu-şi dintr-odată gâtul uscat. Sunt sigur că nu e nimic.

Lexie părea să fie pe punctul de a izbucni în plâns.

— Atunci de ce aduce doctorul?

— Probabil că aşa trebuie dacă observă ceva.

— Ce a observat? întrebă ea pe un ton aproape rugător. Eu n-am văzut nimic.

El se gândi din nou.

— Nu ştiu.

— Atunci ce este?

Neştiind ce altceva să facă sau să spună, el îşi trase scaunul mai aproape.

— Nu sunt sigur. Dar inima copilaşului era perfectă, şi fetiţa se dezvoltă. Dacă ar fi fost ceva în neregulă cu copilaşul, ne-ar fi spus mai devreme.

— I-ai văzut faţa? Părea… speriată.

Jeremy nu mai reuşi să-i răspundă. În schimb, privea fix la peretele îndepărtat. În ciuda faptului că el şi Lexie erau împreună, Jeremy se simţi dintr-odată foarte singur.

O clipă mai apoi, doctorul şi tehniciana intrară în cabinet, schiţând amândoi nişte zâmbete forţate. Tehniciana se aşeză pe scaun, şi doctorul rămase în spatele ei. Nici Jeremy şi nici Lexie nu-şi găseau cuvintele. În tăcere, Jeremy îşi auzea propria respiraţie.

— Să ne uităm, zise doctorul Sommers.

Tehniciana mai adăugă puţin gel, şi, când aşeză transductorul pe abdomenul lui Lexie, copilaşul apăru din nou pe ecran. Când tehniciana arătă spre ecran, nu spre copil.

— Observi? zise ea.

Doctorul se înclină înainte, şi la fel făcu şi Jeremy. Din nou, el văzu linia albă vălurită. De data asta, observă că părea să vină dinspre pereţii care încercuiau copilaşul în spaţiul întunecat.

— Exact acolo.

Doctorul dădu din cap aprobator.

— E ataşată?

Tehniciana deplasă transductorul, şi se văzură diverse imagini cu copilaşul. Ea clătină din cap în timp ce vorbi:

— Când m-am uitat mai devreme, n-am observat să se fi ataşat pe undeva. Cred că am verificat peste tot.

— Să ne convingem, zise doctorul. Dă-mi voie să mă uit o clipă.

Tehniciana se ridică, şi doctorul îi luă locul.

Doctorul rămase tăcut cât timp deplasa din nou transductorul. Părea mai puţin expert în mânuirea dispozitivului, aşa că imaginile apăreau mult mai încet. La fel ca tehniciana, se aplecă şi el spre ecran. Mult timp, nimeni nu spuse nimic.

— Ce este? întrebă Lexie cu vocea tremurândă. La ce vă uitaţi?

Doctorul aruncă o privire spre tehniciană, care părăsi tăcută încăperea. Când rămaseră singuri, doctorul aduse iar pe ecran linia albă.

— Vedeţi asta? întrebă el. Aceasta e cunoscută sub numele de bridă

amniotică, zise el. Am verificat să văd dacă este atașată de copilaș pe undeva. Dacă se atașează, se întâmplă de obicei pe extremități, cum ar fi brațe sau picioare. Până acum totuși, se pare că nu s-a atașat, și asta-i bine.

— De ce? Nu înțeleg, zise Jeremy. Ce vreți să spuneți cu această bridă? Ce se poate întâmpla?

Doctorul oftă ușor.

— Această bridă este alcătuită din același material fibros ca placenta – sacul care ține copilașul. Îl vedeți aici? El trasă cu degetul, făcând o mișcare aproximativ circulară în dreptul sacului, apoi spre bridă. După cum puteți vedea, un capăt al bridei e atașat aici, de sac, iar celălalt capăt e neatașat. Acest capăt se poate atașa de făt. Dacă se va întâmpla, copilul se va naște cu sindromul de bandă amniotică sau SBA. Când doctorul vorbi din nou, tonul său era intenționat neutru. Voi fi absolut sincer: Dacă se întâmplă așa ceva, vor crește considerabil șansele să apară anomalii congenitale. Știu cât de dificil e să auziți așa ceva, dar tocmai de aceea nu ne pripim când examinăm imaginile. Dorim să ne asigurăm că brida nu e atașată.

Jeremy abia mai putea respira. Cu coada ochiului, Jeremy o văzu pe Lexie muşcându-şi buza.

— Se va atașa? întrebă Jeremy.

— N-am de unde să știu. Chiar acum, celălalt capăt al bridei plutește în lichidul amniotic. Fătul este totuși mic. Pe măsură ce se va dezvolta, probabilitatea de atașare va crește, dar adevăratul sindrom de bandă amniotică e rar.

— Ce fel de anomalii? șopti Lexie.

Nu era o întrebarea la care doctorul dorea să răspundă, așa că se eschivă.

— Din nou, depinde de locul unde se va atașa, dar, dacă va fi un adevărat SBA, ar putea fi ceva serios.

— Cât de serios? zise Jeremy.

El oftă.

— Dacă se va atașa la extremități, copilul s-ar putea naște fără un membru, sau cu un picior strâmb, sau cu sindactilie, ceea ce înseamnă o membrană între degete. Dacă se va atașa în altă parte, ar putea fi chiar și mai rău.

În timp ce doctorul răspundea, Jeremy simți cum îl lua amețeala.

— Ce ne facem? se forță el să întrebe. Lexie o să aibă probleme?

— Lexie o să se simtă bine, zise el. SBA nu afectează mama în niciun

fel. Cât despre ceea ce e de făcut, nu se poate face nimic altceva decât să aşteptăm. Nu sunt motive pentru repaus la pat sau ceva de genul ăsta. Recomand să mai facem o ecografic care să ne ofere o imagine mai clară, dar, repet, nu trebuie decât să vedem dacă brida s-a ataşat de făt. Dar nu cred că s-a întâmplat. După asta, vom face ecografii în serie – probabil una la două sau trei săptămâni, dar deocamdată numai atât putem face.

— Cum s-a întâmplat?

— Nu se poate spune că aţi făcut ceva sau n-aţi făcut. Şi nu uitaţi că, până acum, nu arată că e ataşată. Ştiu că am mai spus asta, dar e important să înţelegeţi. Până acum, nu e nimic în neregulă cu copilaşul vostru. Creşte foarte bine, inima îi bate cum trebuie, şi creierul se dezvoltă normal. Până acum, totul este în ordine.

În tăcere, Jeremy auzea bâzâitul mecanic al ecografului.

— Aţi spus că ar putea fi şi mai rău dacă se va ataşa în altă parte, zise el.

Doctorul se foi pe scaun.

— Da, recunoscu el. Totuşi, e puţin probabil că se va întâmpla aşa.

— Cât de rău?

Doctorul Sommers puse deoparte dosarul, ca şi cum s-ar fi gândit ce şi cum să spună.

— Dacă se va ataşa de cordonul ombilical, zise el în cele din urmă, aţi putea pierde copilul.

ŞAPTESPREZECE

Ar putea pierde copilul.

De îndată ce doctorul plecă, Lexie izbucni în plâns, aşa că lui Jeremy nu-i rămase decât să-şi stăpânească propriile lacrimi. Se simţea epuizat şi vorbea în mod automat, amintindu-i întruna că deocamdată copilaşul era foarte bine şi că, probabil, va continua să fie aşa. Dar, în loc să o liniştească, vorbele lui păreau să o facă să se simtă şi mai rău. În timp ce o ţinea în braţe, umerii i se ridicau şi mâinile îi tremurau, şi după ce, în sfârşit, ea se retrase, cămaşa lui Jeremy era udă toată de lacrimi.

În timp ce se îmbrăca, ea nu scoase nicio vorbă, şi singurul sunet care se auzea în încăpere era respiraţia ei sughiţată, ca şi cum s-ar fi străduit să nu mai plângă. Camera părea insuportabil de sufocantă, de parcă tot oxigenul

ar fi dispărut dintr-odată. Jeremy abia se ținea pe picioare. Când o zări pe Lexie încheindu-şi nasturii de la bluză peste burta ei rotunjită, trebui să facă un efort ca să nu se prăbuşească.

Teama era sufocantă şi copleşitoare; sterilitatea cabinetului îi părea ceva din altă lume. Nu era posibil să se întâmple. Nimic din ce auzise nu era de înțeles. Ecografiile anterioare nu depistaseră nimic. Lexie nu băuse nici măcar o ceaşcă de cafea de când descoperise că era însărcinată. Era sănătoasă şi puternică şi dormea suficient. Dar ceva era în neregulă. Privind încremenit, îşi imagina brida plutind în lichidul amniotic, precum tentaculele unei meduze otrăvitoare, care aştepta, plutea, parcă gata de atac.

Îşi dorea ca Lexie să stea întinsă, să înceteze orice mişcare, ca tentaculele să nu-şi găsească drumul spre copilaş. În acelaşi timp, îşi dorea ca ea să umble, să continue să facă tot ceea ce făcuse până atunci, de vreme ce tentaculul plutea încă neataşat. Dorea să ştie ce era de făcut pentru a spori şansele ca fetița lor să nu aibă probleme. Încăperea părea să nu mai aibă deloc aer, şi teama îi blocase mintea.

Copilaşul lor putea să moară. Fetița lor putea să moară. Fetița lor, singurul copil pe care l-ar fi putut avea.

Ar fi vrut să plece din locul acela şi să nu se mai întoarcă niciodată, dar, pe de altă parte, dorea să rămână şi să discute din nou cu doctorul, ca să se încredințeze că înțelegea tot ceea ce se întâmpla. Voia să le mărturisească situația şi mamei sale, fraților săi şi tatălui său, ca să poată plânge pe umărul lor, dar totodată, nu dorea să spună nimănui nimic, ci doar să-şi poarte povara cu stoicism. Voia ca fetița lui să fie bine. Îşi repeta cuvintele în minte fără întrerupere, ca şi cum i-ar fi poruncit fătului să nu se apropie de tentacul. Când Lexie întinse mâna după geantă, el îi surprinse ochii înroşiți de plâns, şi simți cum i se frânge inima. Nimic din toate astea nu ar fi trebuit să se întâmple. Trebuia să fie o zi minunată, o zi fericită. Dar perspectiva unei asemenea zile nu mai exista, iar ziua de mâine avea să fie şi mai nefericită. Copilaşul va creşte, şi tentaculul va fi şi mai aproape. Şi fiecare zi care trecea avea să sporească pericolul.

Pe hol, o văzură pe tehniciana care se cufundă într-un maldăr de documente când trecură spre cabinetul doctorului. În vreme ce stăteau în fața biroului doctorului, el le arătă imaginile scoase la imprimantă. Le repetă aceleaşi descrieri şi le explică acelaşi lucru despre brida amniotică. Obişnuia să mai spună o dată totul. Majoritatea oamenilor nu-l auzeau prima dată din cauza şocului. El sublinie din nou că fetița se dezvolta bine

şi că brida nu părea ataşată. Repetă că era o veste bună. Dar Jeremy nu făcea decât să se gândească la tentaculul care plutea în interiorul abdomenului soției sale, tentaculul care se deplasa, apropiindu-se de copilaş, şi apoi, se îndepărta din nou. Pericol şi siguranță, jucând un joc mortal. Copilaşul creştea, se mărea şi umplea sacul până la refuz. Atunci brida mai putea pluti nestingherită?

— Ştiu cât de greu e să ascultați toate astea, zise doctorul din nou.

Nu, se gândi Jeremy, nu ştia. Nu era copilaşul lui, nu era fetița lui. Fetița lui, cu cosițe şi stând în genunchi lângă o minge de fotbal, zâmbea în rama unei fotografii de pe biroul doctorului. Fiica lui era sănătoasă. Nu, nu ştia. Nu avea cum să ştie.

În fața biroului, Lexie izbucni din nou în plâns, şi el o strânse cu putere în brațe. Pe drumul spre casă nu-şi adresară aproape nicio vorbă, iar mai târziu, Jeremy aproape că nu-şi mai amintea nimic din drumul parcurs. Acasă, se duse direct la calculator şi căută informații despre sindromul de bandă amniotică. Văzu imagini cu degete membranate, cu membre oprite din creştere, cu labele picioarelor lipsă. Era pregătit pentru ele, dar nu era pregătit pentru deformații faciale, anomalii care-l făceau pe copil să nu semene mai deloc cu o ființă umană. Citi despre deformațiile spinale şi intestinale – în cazul când tentaculul se ataşa de trup. Închise computerul, se duse în baie şi îşi dădu cu apă rece pe față. Se hotărî să nu-i spună lui Lexie nimic din ceea ce văzuse.

Lexie o sunase pe Doris când ajunseseră acasă, şi, în clipa aceea, cele două se aflau în living. Lexie plânsese când Doris apăruse la uşă şi, mai târziu în timp ce stătea pe canapea. Doris începuse şi ea să plângă chiar în timp ce o asigura pe Lexie că fetița nu va avea probleme, că exista un motiv pentru care Dumnezeu îi binecuvântase, că Lexie trebuia să nu-şi piardă credința. Lexie o rugă pe Doris să nu spună nimănui, şi Doris îi făgădui că va păstra tăcerea. Nici Jeremy nu spusese familiei sale. El ştia cum ar reacționa mama lui, cum ar suna vorbele ei la telefon şi era conştient de telefoanele tot mai dese care aveau să urmeze. Chiar dacă ea ar fi crezut că l-ar fi putut sprijini, pentru el lucrurile ar fi stat altfel. Nu reuşea să facă față situației şi nu se putea imagina susținând pe altcineva în acele momente, nici măcar dacă era vorba despre mama lui. Mai ales dacă era vorba despre ea. Era suficient de dificil să o sprijine pe Lexie şi să-şi stăpânească emoțiile. Dar trebuia să fie puternic pentru amândoi.

În seara aceea, mai târziu, când stătea alături de Lexie în pat, încercă să se gândească la altceva decât la tentaculul care aştepta să le prindă

copilaşul în capcană.

Peste trei zile, merseră la East Carolina University Medical Center din Greenville pentru o nouă ecografie. Se înregistrară şi completară formularele fără niciun fel de emoţie, iar în sala de aşteptare Lexie continua să-şi mute geanta de pe măsuţă în poală şi invers. Se îndreptă spre suportul cu reviste şi alese una, dar nu o deschise imediat ce se aşeză iarăşi pe scaun. Îşi dădu o şuviţă de păr după ureche şi se uită prin sala de aşteptare. Îşi dădu o altă şuviţă de păr după ureche şi se uită la ceas.

În zilele precedente, Jeremy aflase tot ce fusese posibil despre sindromul de bandă amniotică, sperând că, dacă înţelegea despre ce era vorba, nu avea să se mai teamă. Dar, cu cât afla mai multe, cu atât se simţea mai neliniştit. Noaptea, se răsucea şi se întorcea, abătut nu numai la gândul că fetiţa era în pericol, dar şi deoarece înţelegea că era foarte probabil ca aceea să fie unica lor şansă de a avea un copil. Nu ar fi trebuit ca Lexie să rămână însărcinată, şi uneori, cuprins de deznădejde, se trezea întrebându-se dacă aceea era modalitatea prin care universul i-o plătea pentru că încălcase regulile din start. Lui nu-i era scris să aibă un copil. Nu-i fusese scris niciodată să aibă un copil.

Nu-i spusese nimic lui Lexie despre toate gândurile sale. Şi nici nu-i dezvăluise tot adevărul despre SBA.

— Ce-ai descoperit pe internet? întrebase ea cu o seară mai înainte.

— Nu mai mult decât ne-a spus doctorul, zisese Jeremy.

Ea dăduse din cap aprobator. Spre deosebire de el, ea nu se amăgea cu iluzia că, aflând mai multe, îşi putea stăpâni teama.

— De fiecare dată când mă mişc, mă întreb dacă fac ceva ce nu trebuie.

— Nu sunt sigur că aşa ar trebui să procedăm, zisese el.

Ea dăduse aprobator din cap.

— Sunt speriată, şoptise ea.

Jeremy îşi strecurase braţul în jurul ei.

— Şi eu.

Intrară în cabinet, şi, când Lexie îşi ridică bluza, apăru tehniciana. Femeia zâmbi, dar îşi dădu imediat seama de tensiunea din încăpere şi se îndreptă direct spre aparat.

Copilaşul apăru pe ecran, iar imaginea era mult mai clară. Se puteau distinge trăsăturile copilaşului: nasul şi bărbia, pleoapele şi degetele. Când Jeremy aruncă o privire spre Lexie, ea îl strânse puternic de mână.

Brida amniotică, tentaculul, nu se ataşase încă. Mai erau încă zece săptămâni.

— Nu suport aşteptarea asta, zise Lexie. Să aştept, să sper şi să nu ştiu ce are să se întâmple.

Spuse exact ceea ce gândea şi Jeremy, cuvintele pe care el refuza să le rostească în prezenţa ei. Trecuse o săptămână de când primiseră vestea, iar ei pur şi simplu supravieţuiau, nemaifiind în stare de altceva. Supravieţuiau, sperau şi aşteptau. O altă ecografie era programată în mai puţin de două săptămâni.

— O să fie foarte bine, zise Jeremy. Faptul că brida se află acolo nu înseamnă neapărat că are să se ataşeze.

— De ce eu, totuşi? De ce noi?

— Nu ştiu. Dar o să se rezolve. Totul o să fie bine.

— De unde ştii asta? Nu poţi şti. Nu poţi să mă asiguri că va fi aşa.

„Nu, nu pot“, se gândi Jeremy.

— Tu faci toate lucrurile aşa cum trebuie, zise el drept răspuns. Eşti sănătoasă, te alimentezi corect şi ai grijă de tine. Sunt convins că, atâta timp cât vei continua să procedezi astfel, copilaşul va fi perfect.

— Pur şi simplu nu e corect, strigă ea. Adică, ştiu că e o tâmpenie, dar, când citesc ziarele, dau mereu peste articole despre fete care nasc copii fără ca măcar să fi ştiut că erau însărcinate. Sau nasc copii perfect sănătoşi şi îi abandonează. Sau fumează şi beau, şi totul se termină cu bine. Nu este corect. Şi acum, eu nici măcar nu pot să mă bucur de restul sarcinii. Mă trezesc în fiecare dimineaţă şi, chiar dacă nu mă gândesc la asta în mod special, trăiesc cu această senzaţie de teamă, şi pe urmă, poc! Mă loveşte ca din senin, şi îmi aduc aminte, şi mă pomenesc gândindu-mă că oricând ceva din mine ar putea ucide copilaşul. Eu! Eu fac asta. Trupul meu face asta, şi, indiferent cât de mult vreau să împiedic să se întâmple ceva, nu pot face nimic şi nu e nimic de făcut.

— Nu e vina ta, zise Jeremy.

— Atunci a cui este? A copilaşului? se răsti ea. Cu ce-am greşit?

Era prima oară când Jeremy înţelegea că Lexie nu era numai speriată, ci se simţea şi vinovată. Conştientizarea acelui lucru îl durea.

— N-ai făcut nimic rău.

— Dar lucrul ăsta din interiorul meu…

— N-a făcut nimic încă, zise el cu blândeţe. Şi asta şi pentru că tu faci toate lucrurile cum trebuie, sunt convins că ăsta e motivul. Copilaşul se

simte bine. Asta-i tot ce ştim sigur în clipa asta. Copilaşul se simte foarte bine.

Lexie şopti atât de încet, că Jeremy abia o auzi.

— Crezi că va avea probleme?

— Ştiu că nu va avea probleme.

Din nou, el mințea, dar nu era în stare să-i spună adevărul. Uneori, recunoscu el, minciuna era cea mai bună soluție.

Jeremy nu prea avusese de-a face cu moartea. Dar moartea o însoțise pe Lexie de-a lungul întregii vieți. Nu numai că își pierduse părinții, dar își mai pierduse şi bunicul în urmă cu câțiva ani. În timp ce Jeremy susținea că înțelegea, ştia că era incapabil să înțeleagă pe deplin cât de greu trebuia să fi fost pentru ea. El nu o cunoştea pe atunci şi nu avea nici cea mai vagă idee despre modul cum reacționase, dar ştia foarte bine cum ar fi reacționat dacă fetița lor ar fi murit.

Dar dacă ar merge la următoarea ecografie şi totul ar fi bine? N-ar conta, pentru că brida amniotică mai putea încă să prindă în capcană cordonul ombilical. Şi dacă s-ar întâmpla când ea ar intra în durerile facerii? Şi dacă ei ar întârzia câteva minute? Da, copilaşul ar fi pierdut, şi momentul ar fi cumplit. Dar cum s-ar simți Lexie? S-ar învinovăți? L-ar acuza pe el, de vreme ce şansele unei alte sarcini erau practic nule? Cum s-ar simți ea atunci când ar trece pe lângă camera copilului din noua lor casă? Ar mai păstra mobila copilaşului sau ar vinde-o? Ar recurge la adopție?

El nu ştia şi nici nu era în stare să înceapă să descopere răspunsurile.

Cu toate acestea, altceva îl chinuia şi mai mult. Sindromul de bandă amniotică era foarte rar fatal. Anomaliile şi deformații le erau regula, nu excepția. Acela era un subiect pe marginea căruia niciunul din ei nu voia să discute. Când vorbeau despre neliniştile cauzate de copilaş, subiectul era mereu formulat în termenii unei posibile morți, în locul unui scenariu mai realist. Faptul că fetița lor ar arăta altfel; că fetița lor ar avea anomalii grave; că fetița lor ar trebui să facă față nenumăratelor intervenții chirurgicale sau că fetița lor ar putea suferi.

Se ura pentru că își închipuia că avea să conteze cum arăta copilul, pentru că, dacă era să fie cu adevărat sincer, ştia că avea să iubească acel copilaş necondiționat. Nu-i păsa de membrele lipsă sau de membrana dintre degete; ar creşte copilul şi ar avea grijă de el la fel de bine ca orice părinte. Totuşi, când se gândea la fetiță, nu putea nega faptul că şi-o

imagina în situaţii aproape banale: purtând o rochiţă de Paşte şi înconjurată de lalele, sau bălăcindu-se prin vreo baltă, sau stând pe scaunul ei înalt şi zâmbind generos, cu faţa mânjită de prăjitura de ciocolată. Niciodată nu şi-o imagina cu diformităţi; nu o vedea deloc cu o gură de lup, sau fără nas, sau cu o ureche de mărimea unui bănuţ. În imaginaţia lui, fetiţa era întotdeauna perfectă şi vioaie. Şi el ştia că şi Lexie şi-o imagina exact în acelaşi fel.

El ştia că fiecare îşi avea propriile dureri şi că viaţa nimănui nu era perfectă. Dar unele dureri erau mai mistuitoare decât altele, în ciuda modului îngrozitor în care durerea lui îl făcea să se simtă. Se întreba dacă moartea ar fi fost mai acceptabilă decât ideea ca fiica lor să trăiască toată viaţa cu o anomalie severă – nu un membru lipsă, ci ceva mult mai grav, ceva care avea să o facă să sufere tot restul vieţii ei, indiferent cât ar fi putut dura asta. Nu-şi putea imagina să aibă un copil pentru care durerea şi suferinţa să fie la fel de prezente ca respiraţia sau pulsaţiile inimii. Dar dacă acela era destinul copilului său? Era prea greu de suportat, aşa că încercă să-şi alunge gândul din minte.

Totuşi, întrebarea îl obseda.

Timpul se scurse foarte lent în săptămâna care urmă. Lexie se ducea la muncă, dar Jeremy nici măcar nu încerca să scrie. Nu-şi putea găsi energia necesară pentru a se concentra, preferând în schimb să-şi petreacă timpul pe lângă casă. Ajunseseră la etapele finale ale lucrărilor de renovare, aşa că Jeremy îşi luase asupra lui sarcina de a începe curăţenia. Şterse ferestrele şi în interior şi pe afară, aspiră colţurile scărilor, frecă petele de vopsea de pe blaturile din bucătărie. Era o muncă dificilă şi monotonă, dar îl ajuta să-şi pună ordine în gânduri şi să-şi ţină temerile în frâu. Zugravii terminau camerele de la parter, iar tapetul din camera copilului era deja aplicat. Lexie alesese cea mai mare parte dintre piesele de mobilier importante din cameră şi, din momentul în care fură livrate, Jeremy îşi petrecu două după-amiezi aşezând toate lucrurile la locul lor şi punând la punct camera. După ce Lexie termină treaba la bibliotecă, el o aduse la casă. Când ajunseră la capătul treptelor, o rugă să închidă ochii şi o conduse spre prag.

— Gata, zise el, acum poţi să deschizi ochii.

Pentru o clipă, neliniştile legate de viitor dispărură, la fel şi temerile pentru fiica lor. În locul lor era Lexie cea de altădată, Lexie care aştepta cu nerăbdare să fie mamă, Lexie care zâmbea cu uşurinţă şi căreia tot ce ţinea de perioada sarcinii i se părea de neuitat.

— Tu ai făcut asta? întrebă ea cu voce slabă.

— În cea mai mare parte. A trebuit să-i rog pe zugravi să mă ajute la jaluzele şi la perdele, dar restul am făcut eu.

— Este minunat, murmură ea intrând.

Pe mochetă era un covoraş cu rățuşte; în colț, pătuțul – cu un cearşaf fin de bumbac pe saltea şi burete de protecție colorat – avea fixată deasupra jucăria pe care ei o achiziționaseră cu mult timp în urmă. Perdelele se asortau cu carpeta şi cu prosoapele mici de deasupra scrinului. Masa de înfăşat era plină cu scutece, unguente şi şervețele umede. Un mic carusel muzical, care cânta în surdină, strălucea în lumina galbenă şi delicată care venea de la o lampă decorativă.

— M-am gândit că, de vreme ce ne vom muta în curând, trebuia să mă grăbesc şi să termin camera asta.

Lexie se deplasă spre birou şi ridică o rață mică de porțelan.

— Tu ai ales asta?

— Se potrivea cu carpeta şi perdelele. Dacă nu-ți place…

— Nu, îmi place. Doar că sunt uimită.

— De ce?

— Când am mers la cumpărături, nu păreai aşa de interesat.

— Cred că, în sfârşit, mă obişnuiesc cu ideea. Şi, în plus, nu puteam să-ți las ție toată distracția. Crezi că o să-i placă?

Ea se duse spre fereastră şi atinse perdeaua cu degetele.

— O să-i placă. Mie îmi place.

— Mă bucur.

Lexie lăsă perdeaua şi se duse spre pătuț. Zâmbi când observă animalele mici de pluş, dar dintr-odată zâmbetul îi pieri. Îşi încrucişă brațele, şi Jeremy îşi dădu seama că neliniştile reveniseră.

— Ar trebui să reuşim să ne mutăm în acest weekend, zise el, dorindu-şi să fi ştiut ce altceva să spună. De fapt, zugravii au spus că putem începe să ne mutăm lucrurile oricând. S-ar puteam să fim obligați să păstrăm unele piese de mobilier în dormitoare până termină ei de văruit livingul, dar celelalte camere sunt gata. Mă gândeam să-mi aranjez biroul şi pe urmă dormitorul nostru. Dar, oricum, de vreme ce tu lucrezi, voi avea eu grijă de toate.

— Da, zise ea, dând din cap. Foarte bine.

Jeremy îşi băgă mâinile în buzunare.

— Mă gândesc la numele copilaşului, zise el. Şi, nu-ți face griji, nu va fi Misty.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu ştiu de ce nu m-am gândit la numele ăsta mai devreme.

— Care nume?

El ezită, amintindu-şi cum arăta numele pe pagina din jurnalul lui Doris şi cum arăta când îl zărise pe piatra funerară de lângă mormântul tatălui lui Lexie. Respiră adânc, neobişnuit de agitat.

— Claire, zise el.

El nu reuşi să-i desluşească expresia lui Lexie, şi, pentru o clipă, se întrebă dacă greşise cumva. Dar, când ea porni în direcţia lui, avea o urmă de zâmbet pe buze. Se apropie, îl cuprinse cu braţele şi îşi sprijini capul de pieptul său. Jeremy o cuprinse şi el în braţe, şi rămaseră în camera copilului, cu spaima în suflete, dar fără să se mai simtă singuri.

— Mama mea, şopti ea.

— Da, zise el. Nu mi-o pot imagina pe fiica noastră purtând alt nume.

În seara aceea, Jeremy se pomeni rugându-se pentru prima oară după foarte mulţi ani.

Cu toate că fusese educat în spiritul religiei catolice şi continuase să participe şi la liturghia de Crăciun, şi la cea de Paşte cu familia sa, abia dacă mai simţea ceva când venea vorba despre slujbele religioase sau despre credinţa lui. Nu putea spune că se îndoia de existenţa lui Dumnezeu. În ciuda scepticismului pe care îşi întemeiase cariera, simţea credinţa în Dumnezeu ca fiind nu doar firească, ci şi raţională. Cum altfel putea exista o asemenea ordine în univers? Cum altfel ar fi putut să se fi dezvoltat viaţa în felul în care o făcuse? Cu ani în urmă, scrisese un articol în care îşi exprima îndoielile legate de existenţa vieţii altundeva în univers, folosind matematica pentru a-şi susţine punctul de vedere şi afirmând că, în ciuda milioanelor de galaxii şi a trilioanelor de stele, şansele oricărei forme de viaţă avansată de-a rezista în univers erau aproape inexistente.

Articolul fusese printre cele mai de succes editoriale ale sale, un articol care dăduse naştere foarte multor scrisori drept replică. Deşi majoritatea oamenilor îi scriseseră că erau de acord cu credinţa sa că Dumnezeu a creat universul, existaseră şi persoane care nu erau de acord şi ofereau teoria big bangului ca alternativă. În următorul articol, Jeremy scrisese despre teoria big bangului în termenii profanului, argumentând că, potrivit teoriei, asta însemna că toată materia din univers fusese la un moment dat comprimată într-o sferă compactă, nu mai mare decât o minge de tenis. Apoi, sfera a explodat şi s-a creat universul pe care-l ştim cu toţii. Încheiase articolul cu întrebarea: „La suprafaţă, care dintre ele pare mai credibilă? Credinţa în

Dumnezeu sau credința că, la un moment dat, toată materia din întregul univers – toți atomii și toate moleculele – s-a comprimat într-o sferă micuță?“

Totuși, încrederea în Dumnezeu era în mod esențial o problemă de credință. Chiar și pentru cei asemenea lui Jeremy, care credeau în teoria big bangului, exista întrebarea legată de modul în care apăruse acea sferă. Ateiștii susțineau că sfera se aflase dintotdeauna acolo, cei credincioși puteau susține că Dumnezeu o crease, așa că nu exista nicio posibilitate să dovedești care grup avea dreptate. De aceea, Jeremy considera că era vorba despre credință.

Cu toate acestea, nu era pregătit să accepte că Dumnezeu jucase un rol activ în viața oamenilor. În ciuda educației sale catolice, nu credea în miracole, așa că demascase mai mulți tămăduitori ca fiind escroci. El nu credea într-un Dumnezeu care analiza minuțios rugăciunile, răspunzând la unele și ignorându-le pe altele, indiferent cât de nedemnă sau demnă putea fi o persoană. În schimb, prefera să creadă într-un Dumnezeu care îi recompensa pe toți oamenii cu talente și cu aptitudini și-i așeza într-o lume imperfectă; doar atunci credința era pusă la încercare, doar atunci credința putea fi dobândită.

Convingerile sale nu se potriveau cu credințele unei religii rigide; când mergea la liturghie, știa că o făcea pentru mama lui. Uneori, aceasta își dădea seama, și îi sugera să se roage; foarte adesea, el spunea că avea să încerce, dar nu o făcuse câtuși de puțin. Până în clipa aceea.

În seara aceea, după ce decorase camera copilașului, se descoperise stând în genunchi, implorându-l pe Dumnezeu să o aibă în pază pe fetița lui și să-i binecuvânteze cu un copil sănătos. Cu mâinile împreunate, se rugase în tăcere, făgăduind să fie cel mai bun tată. Promisese să înceapă să participe din nou la liturghie, să facă din rugăciune un obicei zilnic și să citească Biblia din scoarță în scoarță. Ceruse un semn care să-i dea de știre că rugăciunea sa fusese auzită, că rugăciunea sa avea să fie împlinită. Dar nu se întâmplase nimic.

— Uneori, nu știu ce trebuie să spun sau să fac, recunoscu Jeremy.

A doua zi, Doris stătea de partea cealaltă a mesei, la Herbs. Pentru că el nu le spusese nimic membrilor familiei sale, ea era singura persoană în care avea încredere.

— Știu că Lexie are nevoie de mine să fiu puternic, așa că mă străduiesc. Încerc să fiu optimist, îi spun că totul are să se termine cu bine

şi fac tot posibilul să nu o enervez şi mai mult. Dar…

Pentru că el lăsă propoziţia neterminată, Doris o termină pentru el.

— Dar este dificil pentru că şi tu eşti la fel de speriat ca ea.

— Da, zise el. Îmi pare rău. N-am vrut să te implic în treaba asta.

— Deja sunt implicată, replică ea. Şi nu pot să spun decât că e greu, dar tu procedezi aşa cum trebuie. Chiar acum, ea are nevoie de sprijinul tău. Ăsta e unul dintre motivele pentru care s-a căsătorit cu tine. Ştia că aveai să fii acolo pentru ea şi, atunci când stă de vorbă cu mine, îmi spune că îi eşti de mare ajutor.

Dincolo de ferestre, Jeremy văzu oamenii care mâncau pe verandă în timp ce purtau conversaţii obişnuite, părând a nu avea nicio grijă pe lume. Dar nimic nu mai era normal în viaţa lor.

— Nu pot să nu mă gândesc la problema asta. Mâine mergem la o altă ecografie, şi îmi este teamă. Continui să-mi imaginez că vom vedea că brida s-a ataşat. Parcă văd expresia de pe faţa tehnicienei şi observ cât de tăcută devine, şi, ştiu că are să ne spună, pur şi simplu, că trebuie să discutăm din nou cu doctorul. Mi se face rău de la stomac numai când mă gândesc. Ştiu că Lexie se simte exact la fel ca mine. În ultimele două zile, a fost foarte tăcută. Cu cât suntem mai aproape de ziua ecografiei, cu atât mai neliniştiţi devenim.

— E normal, zise Doris.

— Mă rog pentru asta, recunoscu el.

Doris oftă şi îşi ridică privirea spre tavan, apoi se uită din nou spre Jeremy.

— Şi eu.

În ziua următoare, rugăciunea i se împlini. Copilaşul creştea, bătăile inimii erau puternice şi regulate, iar brida nu se ataşase. Erau veşti bune, anunţă doctorul, şi Lexie şi Jeremy simţiră un val de uşurare; însă, până să ajungă la maşină, şi-au dat seama că trebuiau să se întoarcă peste două săptămâni, şi brusc neliniştile reveniră. Şi mai rămăseseră opt săptămâni.

Peste două zile, s-au mutat în noua casă: primarul Gherkin, Jed, Rodney şi Jeremy i-au ajutat să încarce mobila în camion, iar Rachel şi Doris s-au ocupat de cutii, şi Lexie le-a îndrumat. Pentru că vila în care locuiseră era mică, casa cea nouă părea goală chiar şi după ce mobila fusese pusă la locul ei.

Lexie îi invită să facă un tur: primarul Gherkin sugeră imediat ca Turul

Caselor Istorice să includă şi casa lor, în timp ce Jed repoziționă porcul mistreț împăiat lângă fereastra din living, subliniindu-i astfel importanța.

În timp ce Jeremy le urmărea pe Lexie şi pe Rachel intrând în bucătărie, observă că Rodney rămase în urmă. Rodney se uită la Jeremy.

— Voiam să-mi cer scuze, murmură el.

— Pentru ce?

— Ştii tu, zise el rămânând pe loc. Şi mai vreau să-ți mulțumesc şi pentru că ai acceptat-o pe Rachel la nuntă. Voiam să-ți spun asta de ceva timp. A însemnat foarte mult pentru ea.

— A însemnat foarte mult şi pentru Lexie că ea a fost acolo.

Rodney aruncă un zâmbet fugar, şi pe urmă deveni din nou serios.

— Aveți o locuință minunată. Nu mi-am închipuit niciodată că ar putea arăta aşa. Ați făcut amândoi o treabă bună.

— E meritul lui Lexie. Nu pot să accept eu laudele.

— Bineînțeles că poți. Şi locul ăsta vi se potriveşte. Va fi grozav pentru familia voastră.

Jeremy înghiți în sec.

— Aşa sper.

— Felicitări pentru copilaş. Înțeleg că e fetiță. Rachel a cumpărat deja o mulțime de lucruri pentru ea. Să nu-i spui lui Lexie, dar cred că pregăteşte o grămadă de surprize pentru copilaş.

— Sunt sigur că Lexie se va bucura. A, şi felicitări pentru logodna voastră. Rachel e o adevărată mină de aur.

Rodney aruncă o privire spre bucătărie în timp ce Rachel dispăru din vedere.

— Suntem amândoi foarte norocoşi, nu-i aşa.

Jeremy nu reuşi să răspundă, rămânând fără cuvinte la replica aceea.

În cele din urmă, Jeremy îi dădu telefon redactorului său, o convorbire telefonică de care se temea şi pe care o amânase săptămâni în şir. Îi transmise că nu avea niciun articol pentru el în luna aceea, prima dată când se întâmpla aşa ceva. Redactorul fu surprins şi totodată dezamăgit, dar Jeremy îi spuse despre complicațiile cu sarcina lui Lexie. Tonul redactorului se îndulci imediat; îl întrebă dacă Lexie era în pericol şi dacă era țintuită la pat. Jeremy nu răspunse direct, ci spuse că prefera să nu intre în detalii, aşa că la celălalt capăt al firului se lăsă brusc liniştea, iar el îşi dădu seama că redactorul său îşi imagina ce era mai rău.

— Nicio problemă, zise el. Vom refolosi unul dintre articolele tale

vechi, ceva ce ai scris cu ani în urmă. Posibilitățile sunt ca lumea fie să nu-şi aducă aminte de el, fie să nu-l fi citit niciodată. Vrei să alegi ceva sau preferi să o fac eu?

Pentru că Jeremy şovăi, redactorul dădu tot el răspunsul la propria întrebare:

— Nicio problemă, o să mă descurc. Tu ai grijă de soția ta. Ăsta-i cel mai important lucru în momentul de față.

— Mulțumesc, zise Jeremy. În ciuda conflictelor ocazionale cu redactorul său, bărbatul era într-adevăr un om cu suflet. Mulțumesc.

— Pot să te mai ajut cu ceva?

— Nu. Voiam doar să te informez.

Jeremy auzi un scârțâit, şi îşi dădu seama că redactorul se lăsase pe spătarul scaunului.

— Dă-mi de ştire dacă nu vei reuşi să-l faci nici pe următorul. Dacă nu vei putea, vom folosi alt articol de mai demult, bine?

— Îți voi da de ştire, zise Jeremy, dar sper că voi pregăti ceva în scurtă vreme.

— Nu te lăsa doborât! Este dificil, dar sunt convins că totul se va termina cu bine.

— Mulțumesc, zise Jeremy.

— Ah, şi, fiindcă veni vorba, abia aştept să văd la ce lucrezi. Oricând vrei tu. Nu-i nicio grabă.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre următorul tău reportaj. N-am avut de mult veşti de la tine, aşa că mă gândesc că ai ceva grozav în lucru. Întotdeauna te ascunzi când lucrezi la o minune de reportaj. Ştiu că ai alte probleme pe cap, dar voiam să ştii că multe persoane au fost impresionate de ceea ce ai făcut cu Clausen, aşa că am dori să ne acorzi şansa ca următorul tău articol să fie publicat în revista noastră, şi nu în ziare sau pe altundeva. Mi-am pus în gând să discut cu tine despre asta şi să te asigur din nou că onorariul tău va fi pe măsură. Ar putea fi o decizie inspirată şi pentru revistă. Cine ştie, am putea chiar să atragem atenția asupra lui punând ceva semnificativ pe copertă. Îmi pare rău că am adus asta în discuție acum – nu e nicio grabă. Oricând va fi gata.

Jeremy aruncă o privire spre computerul său şi oftă.

— O să țin minte.

Cu toate că nu-şi minţise efectiv redactorul, evitase să spună adevărul,

aşa că, imediat ce puse receptorul în furcă, se simți vinovat. El nu înțelesese că, atunci când îşi sunase redactorul, sperase în mod inconştient să i se spună că puneau capăt colaborării, că găsiseră pe altcineva să scrie articolul sau, pur şi simplu, renunțaseră la el. Fusese pregătit pentru toate alternativele, dar nu se aşteptase la bunăvoința de care dăduse dovadă redactorul său. Ceea ce făcea ca sentimentul de vinovăție să devină şi mai puternic.

Ar fi vrut să-l sune iar pe tip şi să-i spună totul, dar rațiunea avu în cele din urmă câştig de cauză. Redactorul său fusese înțelegător pentru că trebuia să fie. Ce altceva ar fi putut să spună: „Ah, regret cele aflate despre soția ta şi despre copil, dar trebuie să înțelegi că un termen-limită rămâne un termen-limită, aşa că vei fi concediat dacă nu îmi vei preda ceva în următoarele cinci minute?“ Nu, n-ar fi spus aşa ceva –, n-ar fi putut spune aşa ceva – mai ales având în vedere ceea ce afirmase după aceea: că revista îşi dorea şansa să-i publice următorul articol. Un articol la care se credea că el lucra.

Nu voia să se mai gândească. Nu mai era în stare să se gândească; faptul că nici măcar nu reuşea să scrie un articol era şi-aşa suficient de neplăcut. Dar el dusese la bun sfârşit ceea ce fusese necesar să facă. Câştigase patru săptămâni, poate chiar opt. Dacă nu apărea ceva până atunci, avea să-i spună redactorului adevărul. Trebuia.

Nu putea fi scriitor dacă nu era în stare să scrie, aşa că nu mai avea niciun rost să se prefacă.

Dar atunci ce avea să facă? Cum avea să plătească facturile? Cum avea să-şi întrețină familia?

Nu ştia. Nici nu dorea să se mai gândească. În clipa aceea, avea destule pe cap cu Lexie şi cu Claire. Cele două erau incomparabil mai importante decât grijile sale legate de carieră, aşa că Jeremy ştia că avea să-şi concentreze atenția în primul rând asupra lor, chiar dacă era scriitor. Oricum, în momentul acela, nu avea de ales.

OPTSPREZECE

Cum ar putea să descrie următoarele şase săptămâni din viața sa? Cum avea să şi le amintească atunci când avea să se întoarcă asupra trecutului?

Avea să-şi amintească de weekendurile petrecute cu Lexie colindând garajele cu obiecte de vânzare şi magazinele de antichităţi, descoperind exact piesele potrivite pentru a finaliza decorarea casei lor? Avea să-şi amintească faptul că Lexie dovedise că avea nu numai gusturi extrem de fine, ci şi capacitatea de a întrezări modul cum toate lucrurile se potriveau unele cu altele? Avea să-şi aducă aminte că instinctele ei în calitate de cumpărător de chilipiruri le dăduse posibilitatea să cheltuiască mult mai puţin decât îşi imaginase el? Că până şi cadoul de la Jed arăta de parcă acolo i-ar fi fost dintotdeauna locul?

Sau avea să-şi aducă aminte că, în cele din urmă, le dăduse telefon părinţilor săi să le spună de problema cu sarcina – o convorbire în care el sfârşise plângând fără să se poată stăpâni, de parcă şi-ar fi înăbuşit temerile mult prea mult timp, şi doar în clipa aceea ar fi avut şansa să-şi lase emoţiile să izbucnească nestingherite, fără să-şi facă griji din cauza lui Lexie?

Sau poate că avea să-şi amintească de nopţile fără sfârşit pe care le petrecuse în faţa computerului, încercând şi nereuşind să scrie, când deznădăjduit, când furios, simţind cum se apropia sfârşitul carierei sale.

Nu, îşi dădu el seama într-un final, avea să-şi amintească de cele şase săptămâni ca de o perioadă de tranziţie plină de nelinişti – o perioadă fragmentată în existenţe a câte două săptămâni, între ecografii.

Cu toate că temerile lor rămâneau aceleaşi, şocul iniţial începuse să se atenueze, aşa că neliniştile nu le mai bântuiau gândurile zi şi noapte. Era ca şi cum un mecanism de supravieţuire intervenise cu forţă ca să contrabalanseze povara insuportabilă şi tumultul emoţiilor. Era un proces treptat, aproape imperceptibil, aşa că, abia după câteva zile de la ultima ecografie, el îşi dădu seama că îşi petrecuse aproape o după-amiază întreagă fără neliniştile care-l paralizau. Aceeaşi schimbare treptată se petrecu şi în cazul lui Lexie. În cursul celor şase săptămâni se bucuraseră de câteva cine romantice, se amuzaseră la câteva comedii văzute la cinema şi se cufundaseră în cărţile pe care le citeau înainte de culcare. Cu toate că neliniştile mai apăreau în mod neaşteptat – când zăreau un alt copilaş la biserică, de pildă, sau când se producea o contracţie Braxton-Hicks, deosebit de dureroasă –, păreau amândoi să fi acceptat faptul că nu puteau face nimic.

Mai mult decât atât, existau momente când Jeremy se întreba dacă aveau cu adevărat motive de îngrijorare. Dacă la început îşi imaginase doar efectele cele mai cumplite, în ultima vreme se gândeau că era posibil ca pe

viitor să privească înapoi la perioada sarcinii cu un suspin de uşurare. Îşi imagina cum povesteau ei doi, subliniind că fusese o perioadă îngrozitoare şi exprimându-şi recunoştinţa că totul se sfârşise cu bine.

Cu toate acestea, pe măsură ce data unei noi ecografii se apropia, amândoi deveneau fără să vrea mai tăcuţi, şi, în drum spre cabinetul doctorului, se întâmpla chiar să nu rostească nicio vorbă. În schimb, Lexie îl ţinea de mână în tăcere, în timp ce privea pe geamul maşinii.

Următoarea ecografie, de pe 8 septembrie, nu arătase nicio schimbare la brida amniotică. Mai rămâneau şase săptămâni.

În seara aceea, sărbătoriră cu suc de mere de la rece. În timp ce stăteau pe canapea, Jeremy o surprinse pe Lexie cu un mic cadou. Era o loţiune. În timp ce ea se uita curioasă, el o puse să se lase pe spătarul canapelei şi să se facă comodă. Luă loţiunea din mâna ei, îi scoase şosetele şi începu să îi maseze picioarele. El sesizase că picioarele începuseră să se umfle din nou, dar, când ea zise acest lucru cu glas tare, el negă că ar fi observat.

— M-am gândit, pur şi simplu, că ţi-ar face plăcere, spuse el.

Ea îi zâmbi, sceptică.

— Nu poţi să-ţi dai seama că sunt umflate?

— Deloc, zise el, masând-o între degete.

— Dar burtica mea? Îţi dai seama că e mai mare?

— Acum, că-mi atragi atenţia. Dar, crede-mă, arăţi mult mai bine decât majoritatea femeilor însărcinate.

— Sunt uriaşă. Arăt de parcă încerc să fac contrabandă cu o minge de baschet.

El râse.

— Arăţi grozav. Din spate, nici măcar nu se vede că eşti însărcinată. Doar când te răsuceşti într-o parte, am emoţii că te-ai putea lovi din greşeală de lampă.

Ea râse.

— Ai grijă, îl necăji ea. Sunt o femeie însărcinată ajunsă la capătul puterilor.

— De aceea îţi masez picioarele. Ştiu că scap uşor. Nu eu sunt cel însărcinat cu Claire.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi întinse mâna să micşoreze lumina lămpii.

— Ei, aşa-i mai bine, zise ea, făcându-se din nou comodă. Mai relaxant.

El îi masă picioarele în tăcere, ascultând-o murmurând din când în când de plăcere. Jeremy îi simţea picioarele încălzindu-se în timp ce i le atingea cu mâinile.

— Avem cumva cireşe învelite în ciocolată? şopti ea.

— Nu prea cred, zise el. Ai cumpărat ieri?

— Nu, dar mă întrebam dacă ai cumpărat tu.

— De ce aş cumpăra aşa ceva?

— Fără motiv, zise ea. Doar că, parcă am poftă de ele. Nu crezi că sunt bune?

El încetă să o mai maseze.

— Vrei să mă duc la magazin să-ți cumpăr câteva?

— Nu, bineînțeles că nu, zise ea. A fost o zi lungă. Şi, în plus, sărbătorim. N-ar trebui să mergi la magazin doar pentru că am eu o poftă stupidă.

— Bine, zise el, întinzând mâna după sticla cu loțiune ca să continue masajul.

— Dar nu crezi că s-ar potrivi cu momentul?

El râse.

— Bine, bine. Mă voi duce să iau câteva.

Ea îşi ridică ochii spre el.

— Eşti sigur? Nu-mi place că te forțez să mergi până la magazin.

— Nu-i nicio problemă, iubito.

— Îmi vei mai masa picioarele când te întorci?

— Ți le voi masa cât timp vei dori.

Ea zâmbi.

— Ți-am spus cât mă bucur că ne-am căsătorit? Şi că sunt tare norocoasă că te am alături?

El o sărută uşor pe frunte.

— În fiecare zi.

Cu ocazia zilei ei de naştere, Jeremy îi făcu o surpriză lui Lexie: o rochie neagră elegantă pentru gravide şi bilete la teatrul din Raleigh. Închiriase o limuzină, se bucurară de o cină romantică înainte, iar pentru mai târziu rezervase o cameră la un hotel de lux.

Considerase că asta era tocmai ceea ce avea ea nevoie: o şansă să plece din oraş, spațiu să se elibereze de neliniştile ei, timp să petreacă împreună, ca un adevărat cuplu. Dar, pe măsură ce seara se scurgea, îşi dădu seama că şi el avusese nevoie de aceleaşi lucruri. În timpul spectacolului se uitase la Lexie, delectându-se cu jocul emoțiilor de pe fața ei şi cu concentrarea ei totală. Ea se aplecase spre el de mai multe ori, iar alteori se întoarseră simultan unul către celălalt. În drum spre ieşire, Jeremy îi surprinse şi pe

alții privind-o. În ciuda sarcinii ei evidente, era frumoasă, şi foarte mulți bărbați întorceau capetele atunci când trecea. Faptul că ea nu păruse interesată de modul cum alții o priveau îi umpluse sufletul de mândrie, în ciuda faptului că erau căsătoriți, continua să se simtă ca într-un vis, iar el simți un fior când ea îl luă de braț în timp ce ieşeau de la teatru. Şoferul le deschise portiera, iar expresia de pe chipul lui îi dădu de înțeles lui Jeremy că îl considera un bărbat norocos.

S-a spus că romantismul în ultimele etape ale sarcinii este imposibil, dar Jeremy descoperi că nu era deloc aşa. Cu toate că în acest stadiu al sarcinii nu mai era confortabil să facă dragoste, stătură pur şi simplu împreună în pat, împărtăşindu-şi amintiri din copilărie. Discutară ore în şir, râseră de anumite lucruri pe care le făcuseră şi se înfiorară de altele, iar când, în final, stinseră luminile, Jeremy fu surprins să realizeze că-şi dorea ca noaptea să fie fără sfârşit. În întuneric, o cuprinse pe Lexie în brațe, încă uimit de gândul că va putea face acest lucru toată viața. Şi, tocmai când începea să moțăie, simți cum ea îi mişcă uşor mâinile pe abdomenul ei. În liniştea încăperii, copilaşul era treaz, mişcându-se şi dând din picioare, fiecare tresărire făcându-l să creadă că totul era în regulă şi că avea să se termine cu bine. Când, în sfârşit, adormiră, el nu-şi mai dorea altceva decât să mai petreacă încă zece mii de seri ca aceea.

A doua zi dimineață luară micul dejun în pat, se hrăniră unul pe altul cu fructe şi se simțiră din nou ca un cuplu în luna de miere. În dimineața aceea o sărută de nenumărate ori. Dar, în drum spre casă, deveniră tăcuți, vraja orelor trecute se risipise şi amândoi se temeau de ceea ce îi aştepta.

În săptămâna următoare, conştient că în cele şapte zile rămase nu avea să se întâmple vreo minune, Jeremy îl sună din nou pe redactorul său, şi, din nou, acesta spuse că nu era nicio problemă şi că înțelegea dificultățile cu care Jeremy se confrunta. Dar o urmă aproape imperceptibilă de nerăbdare din vocea sa îi reaminti lui Jeremy că nu putea amâna la nesfârşit inevitabilul. Conştientizarea acelui fapt îi spori tensiunea şi îl ținu treaz două nopți, dar i se păru ceva lipsit de importanță în comparație cu neliniştea pe care el şi Lexie o simțeau în timp ce aşteptau următoarea ecografie.

Cabinetul era acelaşi, aparatul era acelaşi, tehniciana era aceeaşi, şi totuşi totul părea altfel. Ei nu se aflau acolo să afle ce făcea fetița, ei se aflau acolo să afle dacă ea urma să aibă malformații sau dacă avea să moară.

Gelul fu întins pe abdomenul lui Lexie, iar transductorul fu aşezat peste acesta. Amândoi auziră imediat bătăile inimii: puternice, rapide şi ferme. Lexie şi Jeremy răsuflară uşuraţi în acelaşi timp.

Amândoi învăţaseră la ce să se uite, aşa că Jeremy îşi simţi privirea atrasă de brida amniotică şi de apropierea ei de copilaş. Se uită să vadă dacă se ataşase, putea anticipa locul unde tehniciana avea să deplaseze transductorul în continuare şi ştia exact ce gândea aceasta. El zări umbrele şi se forţă să rămână tăcut, deşi voia să-i spună tehnicienei să mişte transductorul ca să poată vedea; imediat femeia aceasta făcu exact mişcarea aşteptată. Se uita în acelaşi timp cu tehniciana, ştia ce vedea ea şi ştia ce ştia ea.

Copilul creştea, observă tehniciana ca pentru ea, aşa că, mărimea acestuia făcea dificilă citirea datelor cu exactitate. Ea continuă să-şi facă treaba pe îndelete, expunând pe ecran imagine după imagine. Jeremy ştia ce avea să spună, că fetiţa era bine, dar cuvintele rostite îl surprinseră. Tehniciana spuse că doctorul o rugase să le spună dacă lucrurile mergeau bine şi că ea era fericită să constate că brida nu se ataşase. Cu toate acestea, dorea să-l cheme pe doctor, ca să fie sigură. Se ridică şi se duse să-l aducă pe doctor. Jeremy şi Lexie aşteptară în cabinet un timp care li se păru o veşnicie. În cele din urmă, doctorul apăru, arătând încordat şi obosit; probabil că moşise un copil cu o noapte mai înainte. Dar se arătă răbdător şi foarte bine organizat. După ce o urmări pe tehniciană, doctorul făcu el însuşi o examinare amănunţită înainte de a fi de acord cu concluziile tehnicienei.

— Copilul este foarte bine, zise el. Se dezvoltă bine, mai bine decât am sperat. Dar sunt foarte sigur că brida este puţin mai mare. Pare să fi crescut odată cu copilul, dar nu pot fi sigur.

— Ce părere aveţi de o cezariană? întrebă Jeremy.

Doctorul dădu din cap ca şi cum ar fi anticipat întrebarea.

— E posibil, dar cezarienele vin cu riscurile lor. Este o intervenţie chirurgicală majoră, şi, chiar dacă copilul este rezistent, ar putea apărea alte probleme. Având în vedere că brida nu s-a ataşat, şi copilul se dezvoltă bine, cred că o cezariană nu ar face decât să le supună unui risc mai mare pe Lexie şi pe fetiţă. Dar vom avea în vedere această posibilitate, bine? Deocamdată să mergem în continuare tot aşa.

Jeremy dădu din cap aprobator, incapabil să vorbească. Mai rămâneau patru săptămâni.

În drumul de întoarcere la maşină, Jeremy o ținea pe Lexie de mână; în maşină, el observă pe fața ei aceeaşi nelinişte pe care o simțea şi el. Auziseră că fetița era bine, dar vestea era un murmur în comparație cu anunțul asurzitor că o cezariană era exclusă deocamdată şi că brida părea să fi crescut. Chiar dacă doctorul nu era sigur.

Lexie se întoarse spre el, strângând din buze şi părând dintr-odată obosită.

— Să mergem acasă, zise ea.

Îşi ținea mâinile în mod instinctiv pe abdomen, iar fața îi era îmbujorată.

— Eşti sigură?

— Da, încuviință ea.

El se pregătea să pornească motorul, când o văzu sprijinindu-şi capul în mâini.

— Urăsc toate astea! Urăsc faptul că, exact atunci când îți îngădui să crezi că totul are să fie bine, chiar şi pentru o clipă, descoperi că tocmai urmează să ți se întâmple ceva mai rău. Sunt pur şi simplu dezgustată de toate astea!

„Şi eu“, ar fi vrut Jeremy să spună.

— Ştiu, zise el consolator.

Nu era nimic altceva de spus; ceea ce dorea el cu adevărat era să poată îmbunătăți cumva situația, să o remedieze. În schimb, Lexie, recunoscu el, nu dorea decât să fie ascultată de cineva.

— Îmi pare rău, zise ea. Ştiu că e şi pentru tine la fel de dificil cum e şi pentru mine. Şi îmi dau seama că eşti la fel de îngrijorat. Dar se pare că tu te descurci mai bine.

În ciuda momentului dificil, el râse.

— Mă îndoiesc. Stomacul mi s-a făcut ghem în momentul când doctorul a intrat în cabinet. Manifest o aversiune față de doctori. Îmi stârnesc un fel de tremurici. Indiferent ce se va întâmpla, Claire nu trebuie să devină doctor. O să mă văd obligat să pun piciorul în prag.

— Cum poți glumi în asemenea momente?

— Aşa fac față stresului.

Ea zâmbi.

— Ai putea face o criză de isterie.

— Nu prea cred. Ăsta e domeniul tău.

— Am făcut destule crize pentru amândoi. Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară! Şi, în plus, poate fi şi o veste bună. Până acum, totul e bine. Asta şi speram.

Ea se întinse şi-l luă de mână.

— Eşti gata să mergem acasă?

— Da, zise el. Şi dă-mi voie să te anunț că abia aştept să beau un suc de mere cu cuburi de gheață, ca să-mi calmez nervii.

— Nu, tu bei o bere. Eu o să beau suc de mere şi o să mă uit la tine cu invidie.

— Hei, zise Lexie într-o zi din săptămâna următoare.

Tocmai terminaseră cina, şi Jeremy se dusese în birou. Stătea la masă, uitându-se fix la monitor. Când auzi vocea lui Lexie, se întoarse, şi când o văzu stând în pragul uşii, se gândi din nou că, în ciuda abdomenului proeminent, era femeia cea mai frumoasă pe care o văzuse în viața lui.

— Ce faci?

— Bine. Dar m-am gândit să verific să văd cum merge.

De când se căsătoriseră, el îi spunea exact cum stătea treaba cu scrisul, dar numai când ea îl întreba. Nu avea niciun rost să se plângă de insuccesele lui zilnice când ea se întorcea de la muncă. De câte ori putea o persoană să asculte că soțul ei dă greş, înainte să înceapă să creadă în sfârşit că e un ratat? În schimb, el se retrăsese în biroul său, sperând în intervenția divină care să facă imposibilul posibil.

— La fel, zise el evaziv şi totodată descriptiv.

La acel răspuns, el se gândi că ea avea să dea din cap şi să plece; aşa procedase în ultimele două luni, după ce aflase că el amânase deja ultimele două editoriale. Dar ea intră în cameră.

— Ți-ar plăcea puțină companie?

— Întotdeauna îmi place compania, zise el. Mai ales când nimic nu pare să meargă.

— O zi dificilă?

— Cum am spus, la fel ca întotdeauna.

Ea intră în birou, dar, în loc să se îndrepte spre fotoliul din colț, veni spre el şi puse mâna pe brațul scaunului. Jeremy înțelese aluzia: se împinse în spate, şi ea se aşeză pe genunchii lui. Apoi îi cuprinse umărul cu brațul, fără să ia în seamă uimirea lui.

— Regret că te strivesc, zise ea. Ştiu că sunt grea.

— Nu e nicio problemă. Oricând doreşti să stai pe genunchii mei, eşti liberă să o faci.

Ea se uită la el înainte de a scoate un oftat lung.

— N-am fost corectă cu tine, mărturisi ea.

Despre ce vorbeşti?

— Despre toate, zise ea, trasând cu degetul un model invizibil pe umărul lui. N-am fost corectă de la început.

— Nu înțeleg despre ce vorbeşti, răspunse el, neluându-i în seamă atingerea.

— Despre toate, repetă ea. M-am gândit la tot ce ai făcut în ultimele nouă luni, şi vreau să ştii că doresc să-mi petrec restul vieții alături de tine, indiferent unde ne va duce viața asta. Făcu o pauză. Ştiu că nu are nicio noimă ce spun, aşa că dă-mi voie să trec la subiect. M-am căsătorit cu un scriitor, continuă ea. Şi aşa vreau să rămână.

— Mă străduiesc, zise el. Asta-i tot ce fac de când m-am mutat aici…

— Exact asta e ideea, adăugă ea. Ştii de ce te iubesc? Te iubesc pentru modul în care te-ai comportat de când am aflat despre Claire. Pentru că pari mereu convins că totul are să fie în regulă, pentru că, de fiecare dată când sunt indispusă, pari să ştii ce e de spus şi ce e de făcut. Dar, cel mai mult, te iubesc pentru ceea ce eşti, aşa că vreau să ştii că aş face orice să te ajut. Ea îi înconjură gâtul cu brațele. În ultima vreme, m-am gândit foarte mult la momentele prin care ai trecut. Nu ştiu… poate chiar a fost prea mult. Uită-te la toate schimbările pe care le-ai făcut din ianuarie! Căsătoria, casa, sarcina… şi, după toate astea, te-ai mutat aici. Ocupația ta este mult deosebită de a mea. În cea mai mare parte, eu ştiu ce o să fac în fiecare zi. De acord, sunt momente când e obositor şi frustrant, dar ştiu că biblioteca nu s-ar închide dacă nu mi-aş mai face eu treaba. Dar munca ta… este creativă. N-aş putea face ceea ce faci tu. N-aş putea scrie editoriale sau articole, în fiecare lună aşa cum faci tu. Sunt de-a dreptul uimitoare.

Jeremy nu se strădui să-şi ascundă mirarea în timp ce ea îşi trecea un deget prin părul lui.

— Asta fac la bibliotecă de câte ori am câteva minute libere. Cred că am citit tot ce ai scris şi, nu ştiu, pur şi simplu vreau să nu te opreşti. Şi, dacă faptul că locuieşti aici este ceea ce te împiedică, nu pot să-ți cer să faci acest sacrificiu.

— Nu este un sacrificiu, protestă el. Am vrut să mă mut aici. Nu m-ai forțat tu.

— Nu, dar ştiai poziția mea. Ştiai că n-am vrut niciodată să plec. Şi nu vreau, dar voi pleca. Ea îi întâlni privirea. Eşti soțul meu, şi te voi urma chiar dacă asta înseamnă să mă mut la New York – dacă tu crezi că asta te va ajuta.

El nu ştia ce să spună.

— Ai pleca tu din Boone Creek?

— Dacă asta e ceea ce tu consideri că trebuie să faci ca să poți scrie.

— Dar Doris?

— Nu spun că nu o voi vizita. Dar Doris va înțelege. Am discutat deja despre asta.

Ea zâmbi, aşteptând răspunsul lui, şi, pentru o clipă, Jeremy chiar se gândi la propunere. Îşi aminti energia marelui oraş, luminile din Times Square, conturul luminat al Manhattanului noaptea. Se gândi la alergările sale zilnice din Central Park şi la restaurantul lui preferat, la posibilitățile nesfârşite: noi restaurante, piese de teatru, magazine, oameni…

Dar numai pentru o clipă. Se uită pe fereastră şi zări scoarța văruită în alb a chiparoşilor care se aflau pe malurile râului Boone Creek, cu apa atât de liniştită, încât reflecta cerul, şi el ştiu că nu avea să plece. Şi înțelese, nu fără a fi uimit, că nici nu dorea să plece.

— Sunt fericit aici, zise el. Şi nu cred că mutarea la New York este ceea ce îmi trebuie pentru a scrie.

— Aşa, pur şi simplu, întrebă ea. Nu ai nevoie de puțin timp să te mai gândeşti?

— Nu, zise el. Am tot ce-mi trebuie chiar aici.

După ce ea plecă, începu să-şi facă ordine pe birou, şi, când era pe punctul să închidă computerul, observă jurnalul lui Doris lângă corespondență. Stătuse pe birou de când se mutaseră, şi îşi dădu seama că trebuia să-l înapoieze. Îl deschise şi văzu numele înscrise pe pagini. Câte dintre persoanele acelea mai locuiau în zonă şi ce se întâmplase cu copiii? Au mers la facultăți? Erau căsătoriți? Ştiau oare că mamele lor merseseră la Doris înainte de naşterea lor?

Se întrebă câtă lume ar crede în Doris dacă ar apărea la televizor cu jurnalul ei şi şi-ar spune povestea. Socoti că măcar jumătate, poate chiar şi mai mulți. Dar de ce? De ce ar crede cineva într-un lucru atât de ridicol?

În timp ce îşi fixa monitorul, medita asupra întrebării, încercând să găsească răspunsuri. Făcu însemnări despre modul cum teoria influențează observația, despre modul cum povestirile se deosebesc de dovezi, despre modul cum afirmațiile îndrăznețe sunt adesea percepute în mod intuitiv ca adevăr, despre faptul că zvonurile au foarte rar o bază reală şi că majoritatea oamenilor nu cer decât foarte rar dovezi. Scrise cincisprezece observații şi începu să dea exemple, ca să-şi prezinte cazul. În timp ce tasta, nu putea scăpa de senzația de amețeală şi de uimire văzând cum

curgeau cuvintele. Îi era teamă să se oprească, să aprindă lampa, sau să-şi ia o ceaşcă de cafea, ca nu cumva inspiraţia să-l părăsească. La început, îi fu teamă să şteargă vreun cuvânt, chiar dacă era greşit, din acelaşi motiv; apoi, instinctul preluă controlul, şi îşi forţă norocul – şi cuvintele curseră în continuare. O oră mai târziu, se pomeni uitându-se cu satisfacţie la ceea ce ştia că avea să fie următorul său editorial: „De ce oamenii cred orice".

Printă articolul şi se pomeni citindu-l din nou. Nu era încă gata. Era neprelucrat, aşa că îşi dădu seama că trebuia să-l redacteze. Dar ideile existau, şi altele noi continuau să vină, aşa că înţelese cu o certitudine neaşteptată că blocajul luase sfârşit. Cu toate acestea, îşi notă câteva idei pe o foaie, pentru orice eventualitate.

Ieşi din birou şi o găsi pe Lexie citind în living.

— Hei, zise ea. Mi-am imaginat că ai să vii lângă mine.

— Şi eu, replică el.

— Ce-ai mai făcut?

El îi dădu foile, fără să se străduiască să-şi ascundă zâmbetul.

— Ţi-ar plăcea să citeşti viitorul meu articol?

Dură o clipă ca ea să proceseze vorbele lui înainte de a se ridica de pe canapea. Cu o expresie de neîncredere pe faţă, dar şi de bucurie, ea luă paginile. Le parcurse în grabă, apoi îşi ridică privirea spre el, zâmbind.

— Asta este ceea ce ai scris tu acum?

El dădu din cap aprobator.

— E minunat! zise ea. Bineînţeles că îl voi citi. Abia aştept să-l citesc!

Se deplasă înapoi spre canapea şi, în următoarele câteva minute, Jeremy o urmări cum citea cu atenţie articolul. Extrem de concentrată, îşi răsucea o şuviţă de păr pe deget. În timp ce o privea, i se contură în minte o mică bănuială asupra motivului care îi generase blocajul pe care îl simţise în faţa paginii goale. Poate că nu era faptul că locuia în Boone Creek, ci mai degrabă era, cel puţin în subconştient, sentimentul pe care îl avusese că nu avea să poată pleca niciodată de acolo.

Era o idee absurdă, o idee pe care el ar fi respins-o dacă i-ar fi sugerat-o altcineva, dar el ştia că aşa stăteau lucrurile, aşa că nu se putu abţine să nu zâmbească. Dorea să sărbătorească momentul îmbrăţişând-o pe Lexie şi să nu-i mai dea drumul. Aştepta cu nerăbdare să-şi crească fiica într-un loc unde putea să prindă licurici vara şi unde să urmărească, adăpostiţi pe verandă, furtunile. Acolo însemna acasă, acolo era casa lor, şi acest lucru îl făcu să creadă că fetiţa nu avea să aibă nicio problemă. Trecuseră amândoi prin foarte multe, aşa că fetiţa trebuia să fie sănătoasă – şi la următoarea

ecografie, pe 6 octombrie, ultima înainte de naştere, Jeremy află că avusese dreptate. Deocamdată, Claire se simțea foarte bine.

Deocamdată.

NOUĂSPREZECE

Când el înțelese, în sfârşit, ceea ce se întâmpla, totul i se păru neclar şi confuz, dar, de vreme ce nu era decât un vis, se gândi că putea fi trecut cu vederea. Tot ce ştia sigur era că, în dimineața aceea, primul cuvânt pe care-l rostise fusese „Au".

— Trezeşte-te, zise Lexie, împingându-l cu degetul din nou.

Încă ameţit, el trase cearşaful mai sus.

— De ce mă împingi? E miezul nopții.

— E aproape ora cinci, nu miezul nopții. Dar cred că e timpul.

— Timpul pentru ce? mormăi el.

— Să mergem la spital.

Imediat ce pătrunse sensul cuvintelor, sări în picioare, azvârlind cearşaful. Somnolența îi dispăru pe dată.

— Ai contracții? Când au început? De ce nu mi-ai spus? Eşti sigură?

— Aşa cred. Am avut contracții Braxton-Hicks, dar astea se simt altfel. Şi sunt mai regulate.

El înghiți în sec.

— Deci ai?

— Nu sunt sigură. Dar cred că astea sunt contracții.

— Perfect, zise el, respirând adânc. Să nu ne panicăm.

— Nu mă panichez.

— Bine, pentru că nu e niciun motiv de panică.

— Ştiu.

Pentru câteva clipe bune, se uitară unul la celălalt.

— Trebuie să fac un duş, murmură el în cele din urmă.

— Un duş?

— Da, zise el, dându-se jos din pat. Sunt gata imediat, şi mergem.

Dar nu fu gata imediat. Făcu un duş lung, atât de lung, încât oglinzile se aburiră, că se văzu obligat să le şteargă de două ori ca să se bărbierească.

Se spălă pe dinți și folosi ața dentară, apoi se dădu cu after shave. Făcu gargară de două ori. Începu un nou deodorant, porni uscătorul de păr încet și adăugă și spumă, și gel înainte de a se pieptăna. Unghiile îi erau cam lungi, așa că, în timp ce le tăia și le pilea, auzi ușa deschizându-se cu zgomot în spatele său.

— Ce naiba faci? gâfâi ea. Ținându-se cu mâinile de burtă, stătea încovoiată. Ce durează atât de mult?

— Sunt aproape gata, protestă el.

— Stai aici de aproape o jumătate de oră!

— Serios?

— Da, serios! Concentrându-se asupra durerii, ea rămase uimită când văzu cu ce se ocupa el. *Îți tai unghiile?*

Înainte să-i răspundă, ea se întoarse și ieși clătinându-se.

Gândindu-se la ziua aceea, Jeremy nu se imaginase niciodată comportându-se în felul acela. Se imaginase calm și calculat. Era gata cât ai zice peşte, îşi supraveghea soția și-i alunga temerile, lua genţile pe care Lexie le pregătise deja și o pornea spre spital, stăpân pe el.

Dar nu prevăzuse cât de îngrozit avea să fie. Nu era pregătit pentru momentul acela. Cum putea fi el tată? Nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce trebuia să facă. Scutece? Biberon? Cum să țină copilaşul? Nu avea habar. Îi mai trebuia o zi sau două să mai citească din cărțile pe care Lexie le studiase luni în șir. Dar, în momentul acela, era prea târziu. Încercarea lui involuntară de a amâna totul dăduse greș.

— Nu, n-am plecat încă! zise ea în telefon. El se pregăteşte în continuare!

Vorbea cu Doris, îşi dădu seama Jeremy. Şi nu suna deloc plăcut.

Jeremy începu să-şi ia repede hainele pe el, și, când ea puse receptorul în furcă, el îşi trăgea un tricou peste cap. Arcuindu-şi spatele, ea suportă o nouă contracție în tăcere, iar el aşteptă până când aceasta trecu. Apoi, ajutând-o să se ridice, o conduse încet spre maşină, devenind, în sfârşit, stăpân pe situație.

— Nu uita geanta, zise ea.

— Mă voi întoarce după ea.

Într-o clipă, erau în maşină. Atunci, o altă contracție se declanşă, și el începu să dea înapoi în grabă.

— Geanta, strigă ea, cutremurându-se.

El frână brusc și se năpusti în casă. Într-adevăr, nu era pregătit pentru momentul acela.

Drumurile erau pustii şi întunecate sub cerul negru, aşa că Jeremy apăsă pe acceleraţie, gonind spre Greenville. Din cauza complicaţiilor posibile, hotărâse ca ea să nască în Greenville, aşa că Jeremy îi telefonă doctorului să-l anunţe că erau pe drum.

După ce trecu o nouă contracţie, Lexie se lăsă pe spate, arătând palidă. El apasă şi mai tare pe acceleraţie.

Maşina gonea de-a lungul drumurilor pustii; în oglinda retrovizoare, Jeremy observa lumina cenuşie a zorilor la orizont. Lexie era ciudat de tăcută, dar, pe de altă parte, şi el era la fel. De când se urcaseră în maşină, niciunul nu rostise niciun cuvânt.

— Te simţi bine?

— Da, zise ea, deşi nu părea prea bine. Ai putea să mergi mai repede totuşi.

Inima lui bătea violent. „Fii calm, îşi zise el. Indiferent ce faci, rămâi calm.“ Luară o curbă în mare viteză.

— Nu chiar aşa repede, zise ea. Nu vreau să mor înainte de-a ajunge acolo.

El încetini, dar se pomeni accelerând din nou de fiecare dată când ea avea o contracţie. Contracţiile păreau să apară cam la opt minute. De aceea nu prea ştia dacă avea timp suficient sau nu. Ar fi trebuit, într-adevăr, să fi citit cartea, orice carte. Dar, în clipa aceea, nu mai conta.

Când intrară în Greenville, traficul deveni mai dificil. Nu erau foarte multe maşini, dar destule cât să fie nevoit să se oprească la mai multe stopuri. La cel de-al doilea, se uită spre Lexie. La drept vorbind, ea părea şi mai însărcinată decât păruse când porniseră la drum.

— Te simţi bine? întrebă el din nou.

— Încetează cu întrebarea asta, zise ea. Crede-mă, îţi voi da de ştire dacă nu mă voi simţi bine.

— Aproape am ajuns.

— Bine, zise ea.

Jeremy se uită la semafor, întrebându-se de ce naiba nu se mai făcea verde. Nu era evident că era vorba despre o urgenţă? Aruncă o privire spre soţia sa, încercând să facă faţă impulsului de a o întreba din nou dacă se simţea bine.

Opri maşina la intrarea de la Urgenţe, iar expresia sa înnebunită şi anunţul făcut cu glas tare către toţi cei adunaţi că soţia sa era în travaliu o

făcură pe o infirmieră să vină la maşină cu un scaun cu rotile. El apucă în fugă geanta de pe locul din spate şi le urmă înspre intrare. În ciuda orei matinale, locul era aglomerat, şi trei persoane aşteptau la ghişeul de înregistrare.

El îşi imagină că aveau să se îndrepte direct spre secţia de maternitate, mai ales în împrejurările date, dar infirmiera împinse căruciorul cu Lexie către ghişeul de înregistrare, şi el se văzu silit să aştepte la rând. Nimeni din spatele ghişeului nu se grăbea; asistentele păreau să fie mult mai interesate să-şi soarbă cafeaua şi să discute. Jeremy abia reuşea să-şi stăpânească nerăbdarea, aşteptând ca persoanele din faţa lui să se înregistreze. Niciunul nu părea a fi la un pas de moarte; majoritatea arătau de parcă ar fi dorit o nouă reţetă. O persoană părea chiar să încerce să flirteze. În sfârşit – *în sfârşit!* – îi veni rândul. Înainte de a rosti vreun cuvânt, o asistentă care nu părea interesată de starea proastă a soţiei sale îi împinse un clipboard.

— Completaţi primele trei pagini, semnaţi pe a patra şi daţi-mi să văd cardul de asigurare.

— Este neapărat necesar acum? Adică, soţia mea e în travaliu. N-ar trebui să meargă în salon mai întâi?

Asistenta îşi îndreptă atenţia spre Lexie.

— La ce intervale sunt contracţiile?

— Cam la opt minute.

— De cât timp sunteţi în travaliu?

— Nu ştiu. Poate de trei ore…

Asistenta dădu din cap aprobator şi se uită la Jeremy.

— Primele trei pagini şi semnaţi pe a patra. Şi nu uitaţi cardul de asigurare.

Jeremy luă clipboardul şi se grăbi spre un scaun, extrem de iritat. Hârtii? Aveau nevoie de hârtii într-un asemenea moment? În cazul unei urgenţe? După părerea lui, lumea se îneca deja în hârtii. Spitalul deţinea *mormane* de hârtii, aşa că era gata să lase deoparte formularele ca să poată înainta la ghişeu şi să le explice situaţia cât mai calm. Asistenta nu părea să fi înţeles.

— Hei?

Jeremy ridică privirea când auzi vocea lui Lexie. Căruciorul ei era în continuare lângă ghişeul de înregistrare, în mijlocul încăperii.

— Ai de gând să mă laşi să stau aici?

Jeremy simţi privirea necunoscuţilor fixată asupra lui. Câteva femei îl priveau supărate.

— Îmi pare rău, zise el ridicându-se repede.

Traversă în fugă încăperea să ajungă la ea. Apoi, după ce întoarse cărucior, porni înapoi spre locul său.

— Nu uita geanta.

— Corect, zise el.

Se întoarse să ia geanta, ignorând privirile, şi se aşeză lângă Lexie.

— Te simţi bine? întrebă el.

— O să-ţi trag una dacă mă mai întrebi asta încă o dată. Vorbesc serios.

— Da, bine. Scuză-mă.

— Termină cu hârtiile, bine?

El dădu aprobator din cap şi începu să completeze formularele, gândindu-se din nou că era o pierdere de vreme. De fapt, ar fi trebuit mai întâi ca cineva s-o fi dus pe soţia lui într-o rezervă. El ar fi putut completa formularele mai târziu.

După câteva minute se îndreptă spre ghişeul de înregistrare. Ca un făcut, cineva părea să fi avut exact aceeaşi idee, şi ajunsese primul la ghişeu, aşa că el se văzu obligat să aştepte din nou. Până îi veni rândul, stătu ca pe ace; înmână hârtiile fără nicio vorbă.

Asistenta le luă încet. Examină fiecare pagină, făcu nişte copii şi apoi scoase câteva banderole dintr-un sertar şi începu să scrie numele lui Lexie şi numărul de identificare pe ele. Încet. Ca mersul unui melc. Jeremy bătea uşor cu piciorul în podea în timp ce aştepta. Avea de gând să facă plângere. Era o situaţie ridicolă.

— Foarte bine, zise asistenta în cele din urmă, luaţi loc, şi o să vă chemăm când suntem gata.

— Iar trebuie să aşteptăm? izbucni Jeremy.

Asistenta îl privi pe deasupra ochelarilor.

— Să ghicesc. Este primul copil?

— Ca să fiu sincer, da.

Asistenta clătină din cap.

— Luaţi loc. Cum am spus, o să vă strigăm. Şi puneţi banderolele.

După doi ani, numele lui Lexie fu în sfârşit strigat.

De acord, nu chiar doi ani, deşi păruse chiar mai mult. Lexie avea deja o altă contracţie, aşa că strângea din dinţi şi îşi ţinea mâinile pe abdomen.

— Lexie Marsh?

Jeremy se ridică de parcă pantalonii i-ar fi luat foc şi dintr-un salt fu în spatele cărucior ului. După câţiva paşi rapizi, se afla aproape de uşile

turnante.

— Da, aici, zise el. Mergem în salon, da?

— Da, zise ea fără să ia în seamă tonul lui Jeremy. Pe aici. O să mergem la Secția de obstetrică. Este la etajul trei. Te simți bine, scumpo?

— Sunt bine, răspunse Lexie. Tocmai am avut o altă contracție. Se succed cam la opt minute.

— Cred că ar trebui să mergem, zise Jeremy în timp ce şi Lexie şi asistenta se întoarseră spre el.

De acord, tonul său fusese probabil puțin cam arțăgos, dar nu era momentul de stat la taifas.

— Geanta de acolo e a voastră? întrebă asistenta.

— O voi lua eu, zise Jeremy, trăgându-şi palme în gând.

— *Aşteptăm,* zise asistenta.

Jeremy voi să spună, „Grozav, mulțumesc“ pe cel mai sarcastic ton, dar se răzgândi. Din câte ştia, aceea era doamna care avea să asiste la naştere, aşa că ultimul lucru pe care îl dorea era să se pună rău cu ea.

Se repezi înapoi, apucă geanta la repezeală, şi apoi, porniră prin labirintul de coridoare. Sus cu liftul, în josul holului şi în salon. În sfârşit.

Salonul era pustiu, steril şi funcțional asemenea tuturor saloanelor de spital. Lexie se ridică din cărucior şi îşi puse repede pe ea un capot înainte de a se urca grijulie în pat. În următoarele douăzeci de minute, asistentele se agitară intrând şi ieşind din salon. Îi luară tensiunea şi pulsul lui Lexie, i se măsură colul uterin, răspunse la aceleaşi întrebări despre durata travaliului şi intervalul contracțiilor, când luase ultima masă şi dacă existau unele complicații privitoare la sarcină. Într-un final, fu conectată la un monitor, aşa că şi ea, şi Jeremy se uitară la ritmul rapid al bătăilor inimii copilaşului.

— E normal să fie atât de rapide? întrebă Jeremy.

— Este fix cum trebuie, îl asigură din nou asistenta. Apoi, întorcându-se spre Lexie, prinse foia de observație la marginea patului. Eu sunt Joanie, şi voi verifica de acum încolo cum vă simțiți. Deoarece contracțiile nu au început să fie mai dese, e posibil să mai stați aici o vreme. Nu există nicio posibilitate să se spună cât va dura travaliul. Uneori, începe brusc şi merge repede; alteori, are o evoluție constantă şi mult mai lentă. Dar să nu aveți impresia că trebuie să stați în pat. Unele femei descoperă că mersul ajută, altora le place să stea jos, iar altele găsesc că mersul de-a buşilea este folositor. Nu sunteți gata pentru anestezia epidurală pe care ați solicitat-o,

aşa că făceţi-vă cât mai comodă.

— Bine, încuviinţă Lexie.

— Şi… domnul… zise ea, întorcându-se spre Jeremy.

— Marsh, răspunse el. Numele meu este Jeremy Marsh. Şi aceasta este Lexie, soţia mea. O să avem un copilaş.

Asistenta păru amuzată de răspunsul lui.

— Observ asta. Dar rolul dumneavoastră deocamdată este să o susţineţi. Pe hol se află un automat pentru gheaţă, aşa că poţi să-i aduci oricât de multe cuburi de gheaţă doreşte. Lângă chiuvetă sunt nişte şerveţele umede pe care le puteţi folosi ca să-i ştergeţi fruntea. Dacă va dori să se plimbe, staţi aici ca să o ajutaţi. Uneori contracţiile se produc brusc, iar picioarele îi devin nesigure; nu trebuie să o lăsaţi să cadă.

— Pot face asta, zise el, repetând lista în minte.

— Dacă veţi avea nevoie de o asistentă, apăsaţi pe butonul acesta. Va veni cineva cât mai repede posibil.

Asistenta porni spre uşă.

— Staţi… Plecaţi? întrebă Jeremy.

— Trebuie să verific ce mai face o altă pacientă. Şi, în momentul acesta, nu pot face altceva decât să-l pun la curent pe doctorul anestezist. Voi reveni să văd cum vă simţiţi peste puţin timp.

— Ce trebuie să facem între timp?

Asistenta se gândi o clipă.

— Cred că aţi putea să vă uitaţi la televizor dacă vreţi. Telecomanda este lângă noptieră.

— Soţia mea e în travaliu. Nu cred că are chef de uitat la televizor.

— Sau nu, zise asistenta. Dar, cum am spus, e posibil să mai staţi aici un timp. Odată, am avut o femeie cu un travaliu de aproape treizeci de ore.

Jeremy păli, la fel şi Lexie. Treizeci de ore? Dar nu mai avură timp să se gândească la asta pentru că începu o nouă contracţie, aşa că atenţia lui Jeremy fu distrasă nu numai de disconfortul lui Lexie, ci şi de durerea pe care o simţi când ea îşi înfipse unghiile în mâna lui.

Peste o jumătate de oră porniră televizorul.

Nu părea un lucru normal, dar nu s-au putut gândi la altceva de făcut între contracţii, care se declanşau în continuare tot la opt minute distanţă. Jeremy începea să creadă că fetiţa avea de gând să-şi urmeze propriul ritm. Nici măcar nu se născuse încă, şi deja era foarte la modă, lăsându-se aşteptată. Chiar dacă nu ar fi ştiut dinainte, ar fi putut băga mâna în foc că

era fetiță.

Lexie se simțea bine. El știa nu numai pentru că întrebase, dar și pentru că, după aceea, ea îl lovise cu pumnul în braț.

O oră mai târziu, își făcu apariția Doris, îmbrăcată în ținuta ei de duminică, ceea ce părea mai mult decât nimerit pentru ziua aceea specială. Întorcându-se cu gândul înapoi, Jeremy se bucură că făcuse duș. Contracțiile nefiind foarte des, mai aveau suficient timp.

Doris părea să ia în stăpânire salonul, agitându-și brațele și arătând de parcă ar fi năvălit înspre pat. Susținea că, întrucât ea născuse un copil, știa exact la ce să se aștepte, iar Jeremy vedea că Lexie era bucuroasă de venirea ei. Când Doris întrebă dacă se simțea bine, Lexie nu o lovi cu pumnul. Pur și simplu, îi răspunse la întrebare.

Asta îl deranjase un pic. De fapt, îl deranja și faptul că Doris chiar se afla acolo. El știa că era un fapt neînsemnat, că ea o crescuse pe Lexie și că voia să împartă cu ea ziua aceea specială, dar o parte din Jeremy credea că momentul acela era ceva care trebuia împărtășit doar de ei doi. După aceea, aveau să aibă timp berechet să se îmbrățișeze și să se bucure de moment. Se mută pe un fotoliu din colțul salonului și nu mai scoase niciun cuvânt. Era unul dintre momentele acelea când, oricât ești de diplomat, tot riști să faci vreo gafă.

El își petrecu următoarele patruzeci și cinci de minute ascultând parțial conversația lor și urmărind și *Good Morning America.* O mare parte din emisiune era dedicată campaniilor în desfășurare ale lui Al Gore și George W. Bush, și, ori de câte ori cei doi deschideau gura, Jeremy se trezea că nu mai era atent la ele. Dar era mai plăcut decât să audă fără să vrea cât de egoist fusese când ea îl trezise în dimineața aceea.

— Își tăia unghiile? zise Doris, uitându-se la el și prefăcându-se furioasă.

— Erau cam lungi, zise el.

— Și pe urmă a condus ca un nebun, adăugă Lexie. Cauciucurile realmente scrâșneau.

Doris clătină din cap, dezamăgită.

— Mi-am închipuit că era pe punctul să nască, zise Jeremy încercând să se apere. De unde era să știu că mai aveam atâtea ore la dispoziție?

— Ascultă, zise Doris, eu am trecut prin asta, așa că m-am oprit la o drogherie pe drum și ți-am cumpărat câteva reviste. Chestii ușoare, dar te vor ajuta să-ți treacă timpul.

— Mulțumesc, Doris, zise Lexie. Mă bucur că eşti aici.

— Şi eu, răspunse Doris. Aştept momentul ăsta de mult timp.

Lexie zâmbi.

— Mă duc la parter să iau o ceaşcă de cafea, bine? Doris continuă. Te superi?

— Nu, sigur că nu.

— Vrei ceva, Jeremy?

— Nu, mă descurc, zise el, ignorând chiorăiturile stomacului său.

Dacă Lexie nu putea mânca, atunci nici el nu avea să mănânce. Aşa i se părea corect.

— Pe curând, ciripi Doris. În drum spre uşă, ea îi atinse umărul lui Jeremy şi se aplecă spre el. Nu-ți face griji din cauza acestei dimineți, zise ea. Soțul meu a făcut exact acelaşi lucru. L-am găsit făcându-şi curat în birou. E normal.

Jeremy dădu din cap aprobator.

Contracțiile deveniseră mai dese. Mai întâi, la şapte minute, apoi la şase minute. Peste o oră, păreau să se fi stabilizat din nou la cinci minute. Joanie şi Iris – o altă asistentă – păreau să facă cu schimbul, alternându-şi vizitele.

Doris nu urcase încă, aşa că Jeremy se pomeni întrebându-se dacă fusese capabilă să-i înțeleagă dorința de a fi singur. Televizorul continua să meargă cu toate că niciunul din ei nu-i dădea prea multă atenție. Din cauza contracțiilor care se succedau mai rapid, Jeremy îi ştergea fruntea lui Lexie şi o alimenta cu bucățele de gheață. Ea nu dorise încă să se plimbe. În schimb, ochii păreau să-i stea lipiți de monitorul pe care urmărea bătăile inimii copilaşului.

— Eşti speriat? întrebă Lexie în cele din urmă.

El observă îngrijorarea de pe fața ei. Nu era surprins, de vreme ce momentul se apropia.

— Nu, zise el, chiar nu. Nu au trecut nici două săptămâni de la ultima ecografie, şi atunci fetița se simțea foarte bine. Cred că dacă exista posibilitatea ca brida să se ataşeze, ar fi făcut-o până atunci. Şi, chiar dacă s-ar fi întâmplat, doctorul a spus că fetița era suficient de departe, încât problemele ar fi minore.

— Dar dacă se ataşează de cordonul ombilical în ultima clipă? Ce se va întâmpla dacă va întrerupe circulația sângelui?

— Nu se va întâmpla, o asigură el din nou. Sunt convins că totul are să

fie foarte bine. Dacă doctorul ar fi îngrijorat, sunt sigur că ai fi conectată la mult mai multe aparate şi ar fi discutat cu o mulţime de alţi doctori deja.

Ea dădu din cap aprobator, sperând că el avea dreptate, dar neputând sta liniştită până când nu ştia cu certitudine. Până când va putea să-şi ţină în braţe copilaşul, ca să vadă cu ochii ei.

— Cred că ar trebui să aibă un frate sau o soră, zise Lexie. Nu vreau să fie unicul copil, ca mine.

— Te-ai descurcat foarte bine.

— Ştiu, dar totuşi, îmi amintesc că, pe măsură ce creşteam, îmi doream să am ceea ce aveau cei mai mulţi dintre prietenii mei. Să am pe cineva cu care să mă joc în zilele ploioase, pe cineva cu care să stau de vorbă la cină. Tu ai crescut împreună cu cinci fraţi. Nu ţi s-a părut minunat?

— Uneori, recunoscu Jeremy. Dar alteori nu a fost chiar aşa de grozav. Fiind cel mai mic, am profitat foarte mult, mai ales în timpul dimineţilor. Obişnuiam să le spun oamenilor că a fi cel mai mic din cei şase însemna o mulţime de duşuri reci şi prosoape ude leoarcă.

Ea zâmbi.

— Totuşi, eu mai vreau un copil.

— Şi eu. Dar să-l avem pe ăsta mai întâi. Pe urmă, vom vedea ce se va întâmpla.

— Putem să adoptăm? întrebă ea. Adică… mă rog, ştii tu…

— Dacă n-ai să mai rămâi gravidă din nou?

Ea dădu aprobator din cap.

— Da, zise el. Putem adopta. Am auzit totuşi că poate dura mult timp.

— Atunci, poate că ar trebui să începem procedura.

— Nu cred că eşti în starea necesară pentru a începe ceva chiar acum.

— Nu, adică atunci când copilaşul va avea două luni, sau cam aşa. Putem continua să încercăm să avem un copil prin metoda obişnuită, şi, dacă nu se întâmplă nimic, vedem cealaltă soluţie. Nu vreau să fie foarte depărtaţi ca vârstă.

El îi şterse fruntea din nou.

— Te gândeşti prea mult la problema asta.

— Mă gândesc de când am aflat de brida amniotică. Când am descoperit că există riscul să pierdem copilaşul, am înţeles cât de mult doream să fiu mamă. Şi, indiferent ce se va întâmpla, tot mai doresc.

— Nu se va întâmpla nimic, zise el. Dar înţeleg ce vrei să spui.

Ea se întinse după mâna lui şi-i sărută degetele.

— Te iubesc, ştii?

— Da, zise el, ştiu.

— Tu nu mă iubeşti?

— Te iubesc mai mult decât numărul peştilor din mare şi până dincolo de lună. Ea îl privi curioasă, iar el ridică din umeri. Aşa obişnuia mama să ne spună când eram mici.

Ea îi sărută din nou degetele.

— La fel o să-i spui şi lui Claire?

— În fiecare zi.

Imediat se declanşă o nouă contracție.

Doris reveni puțin mai târziu, şi, pe măsură ce orele treceau încetul cu încetul, contracțiile începeau să se producă şi mai des. La cinci minute, apoi la patru minute şi jumătate. La patru minute, lui Lexie i se verifică din nou colul uterin – nu tocmai cea mai grozavă imagine, se gândi Jeremy – dar, după aceea, Joanie le aruncă o privire semnificativă.

— Cred că e timpul să-l aduc pe anestezist, zise ea. Ai deja o dilatație de şase centimetri.

Jeremy tocmai se miră cum de calculase atât de exact, dar socoti că nu era momentul să întrebe.

— Contracțiile sunt mai intense? întrebă Joanie, aruncându-şi mănuşa la gunoi.

Când Lexic dădu aprobator din cap, ea făcu semn spre monitor.

— Până acum, copilaşul se comportă foarte bine. Dar, fii liniştită, imediat ce ți se va face epidurala, nu vei mai avea nicio durere.

— Bine, zise Lexie.

— Ai putea totuşi să te răzgândeşti, dacă vrei să naşti fără anestezie, sugeră Joanie.

— Refuz, zise Lexie. Cât crezi că mai durează?

— E totuşi dificil de spus, dar, dacă continui în ritmul ăsta, poate dura cam o oră.

Inima lui Jeremy bătu din nou puternic. Cu toate că ar fi putut fi doar imaginația sa, îşi închipui că şi inima copilaşului bătea la fel. Încercă să-şi calmeze respirația.

Câteva minute mai târziu, apăru anestezistul, şi Joanie îl rugă pe Jeremy să părăsească salonul. Se supuse, dar, în timp ce stătea pe hol cu Doris, se gândi că ideea aia de intimitate era puțin ridicolă. Ce şanse erau ca o anestezie epidurală să fie la fel de intimă ca acțiunea de măsurare a colului

ei uterin.

— Lexie a spus că scrii din nou, începu Doris.

— Da, zise Jeremy. Am scris într-adevăr câteva articole în ultima săptămână.

— Ceva idei de reportaje importante?

— Câteva. Dar va trebui să vedem dacă le fac. Cu nou-născutul, nu ştiu cât s-ar bucura Lexie dacă mi-aş lua zborul pentru câteva săptămâni. Dar am un alt reportaj pe care cred că îl pot realiza de acasă. Nu va fi ca acela despre Clausen, dar e suficient de convingător.

— Felicitări, zise Doris. Mă bucur pentru tine.

— Şi eu, zise el, iar ea râse.

— Aud că ai de gând să-i dai fetiței numele Claire, zise ea.

— Da.

— Mereu mi-a plăcut numele ăsta, zise Doris cu o voce calmă.

În tăcerea care urmă, Jeremy se gândi că ea îşi amintea de fiica ei.

— Ar fi trebuit să o fi văzut când a scos capul. Avea un cap plin de cel mai negru păr pe care l-ai văzut vreodată şi era tare gălăgioasă. Am ştiut imediat că aveam să fiu obligată să o țin mereu sub supraveghere. Era sălbatică încă de la început.

— Era sălbatică? întrebă Jeremy. De la Lexie am rămas cu impresia că era frumoasa tipică din sud.

Doris râse.

— Glumeşti? Era un copil bun, recunosc, dar forța tot timpul limitele. În clasa a treia, a fost trimisă acasă de la şcoală pentru că, în pauză, sărutase toți băieții de pe terenul de joacă. Pe vreo doi dintre ei îi făcuse chiar să plângă. Deci dăduse de dracu', nu? Obligată să rămână acasă pentru restul zilei, i-am spus să-şi facă curat în cameră, aşa că i-am împuiat capul, explicându-i că nu avusese o comportare tocmai adecvată. În consecință, a doua zi, la şcoală, a făcut din nou acelaşi lucru. Când am venit să o luăm, ne-am ieşit din pepeni, dar ea a spus, pur şi simplu, că îi plăcea să sărute băieții chiar dacă după aceea era pedepsită şi i se interzicea să mai iasă din casă.

Jeremy râse.

— Lexie ştie asta?

Nu sunt sigură. Nu ştiu nici măcar de ce am adus vorba. Dar copiii îți schimbă viața ca nimic altceva. Rămân cel mai dificil şi cel mai grozav lucru pe care l-ai realizat în viață.

— Abia aştept, zise Jeremy. Sunt pregătit.

— Serios? Pentru că pari îngrozit.

— Nu, minți Jeremy.

— Hmm, zise Doris. Pot să te țin de mână când spui asta?

Ultima dată când îl ținuse de mână, Jeremy avusese senzația ciudată că îi citise gândurile. Chiar dacă nu credea că se întâmplase cu adevărat, pentru că… ei bine, nu era posibil.

— Nu, dacă e așa, nu poți, zise el.

Doris zâmbi.

— E firesc să fii puțin agitat. Și speriat, pe deasupra. Este o mare responsabilitate. Dar o să te descurci foarte bine.

Jeremy dădu aprobator din cap, gândindu-se că în mai puțin de patruzeci de minute avea să afle.

După anestezie, Lexie nu mai avea dureri, așa că acum trebuia să urmărească monitorul pentru a vedea că avea o contracție. În douăzeci de minute, colul ei uterin se dilatase până la opt centimetri. La zece centimetri, distracția avea să înceapă. Inima copilașului continua să bată perfect normal.

Fără dureri, dispoziția ei se îmbunătățise spectaculos.

— Mă simt *bine,* zise ea, aproape strigând ultimul cuvânt.

— Pari de parcă ai băut două beri.

— Dar chiar așa mă și simt, zise Lexie. Este mult mai bine decât înainte. Îmi place această injecție epidurală. De ce ar vrea cineva să nască fără anestezie? Travaliul este *dureros.*

— Am aflat și eu. Mai vrei puțină gheață?

— Nu. Mă simt grozav acum.

— Arăți și mai bine.

— Nici tu nu arăți rău.

— Eu am făcut un duș azi-dimineață.

— *Știu,* zise ea, strigând din nou cuvântul. Nu-mi vine să cred că ai făcut-o.

— Voiam să arăt bine în poze.

— O să le spun tuturor prietenilor mei.

— Arată-le doar pozele.

— Nu, mă refer la faptul că tu îți vedeai de treabă pe îndelete, în timp ce eu mă zvârcoleam în agonie.

— Tu vorbeai la telefon cu Doris. Nu te zvârcoleai.

— Mă zvârcoleam pe dinăuntru, zise ea. Sunt rezistentă, și nu arăt când

sufăr.

— Şi frumoasă, nu uita.

— Da, şi asta. Eşti un bărbat norocos.

— Da, sunt, zise el întinzând mâna după mâna ei. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, zise ea.

Era timpul.

Asistentele începură agitate pregătirile în sala de naşteri. În cele din urmă, apăru şi doctorul, care, la fel ca asistentele, verifică din nou colul uterin al lui Lexie. Apoi, aplecându-se înainte pe scaun, explică rapid ce urma să se întâmple. Cum el îi va cere lui Lexie să împingă imediat ce contracţiile se declanşau şi cum era posibil să-i ceară să împingă de două sau de trei ori până ce copilul avea să iasă. Că, între o contracţie şi alta, ea trebuia să-şi păstreze energia. Lexie şi Jeremy sorbeau fiecare cuvânt al doctorului.

— Acum, mai există încă problema bridei amniotice, zise el. Bătăile inimii sunt corespunzătoare şi constante, aşa că nu mă aştept la ceva neobişnuit în timpul naşterii. Nu cred că brida e ataşată de cordonul ombilical, aşa că fetiţa nu pare a fi în pericol. Există totuşi posibilitatea ca brida să se mai poată răsuci pe cordonul ombilical în ultima clipă, aşa că nu putem face nimic altceva decât să scoatem copilul cât mai repede posibil, iar eu sunt pregătit pentru asta. Vom avea un pediatru în sală care va examina copilul să vadă dacă are sindromul de bridă amniotică, dar din nou, cred că suntem norocoşi.

Lexie şi Jeremy dădură aprobator din cap, părând totuşi neliniştiţi.

— O să te descurci de minune, zise el. Îmi urmezi sfaturile, şi în câteva minute veţi deveni părinţi, bine?

Lexie respiră adânc.

— Bine, zise ea, întinzând mâna după mâna lui Jeremy.

— Eu unde merg? întrebă Jeremy.

— Unde eşti acum e foarte bine.

În timp ce doctorul punea la punct ultimele detalii, o altă asistentă intră în sală împreună cu medicul pediatru, pe care o prezentă ca fiind doctor Ryan. O tavă sterilizată cu instrumente chirurgicale fu adusă spre pat. Doctorul părea foarte liniştit; doctoriţa Ryan discuta încet cu asistenta.

Când se declanşă următoarea contracţie, doctorul îi spuse lui Lexie să se apuce de picioare şi să împingă. Lexie făcu o strâmbătură de efort, iar doctorul verifică din nou bătăile inimii copilului. Lexie se încordă,

strângând cu toată puterea mâna lui Jeremy.

— Foarte bine, bine, zise el, mutându-se într-o poziție mai bună. Se făcu comod pe scaunul rulant. Acum, relaxează-te o clipă. Ține-ți respirația, şi vom încerca din nou. Împinge puțin mai tare dacă poți.

Ea dădu aprobator din cap. Jeremy se întrebă dacă era posibil să împingă mai tare, dar Lexie părea să fie de acord, şi începu să împingă din nou.

Doctorul se concentra.

— Bine, bine, zise el. Continuă!

Lexie continuă să împingă în timp ce Jeremy ignora durerea pe care o simțea la mână. Contracția se sfârşi.

— Relaxează-te din nou. Te descurci foarte bine, o asigură el.

Lexie îşi ținu respirația în timp ce Jeremy îi şterse transpirația de pe frunte. Când se produse următoarea contracție, o luară de la capăt. Ochii îi erau închişi, dinții strânşi şi fața îmbujorată de efort. Asistentele stăteau pregătite. Jeremy continua să o țină de mână, uimit de modul rapid în care lucrurile păreau să progreseze în momentele acelea.

— Bine, bine, zise doctorul. Mai împinge încă o dată, şi suntem gata…

După asta, totul s-a înceţoşat, aşa că Jeremy nu putea spune cum se întâmplase. Mai târziu, avea să constate că îşi putea aminti doar frânturi, şi uneori se simțea vinovat din cauza asta. Ultima sa amintire clară cu Lexie era din momentul când se declanşase o nouă contracție şi ea se ținea de picioare. Fața îi era lucioasă de transpirație şi respira greu în timp ce doctorul îi spunea să împingă pentru ultima oară cu toată puterea. I se păruse că o vede zâmbind.

Şi pe urmă? Nu era sigur, pentru că privirea îi era atrasă spre picioarele lui Lexie, spre mişcările fluide şi rapide ale doctorului. Cu toate că se considera bine informat şi cu experiență, deodată, îşi dădu seama că aceea era prima – şi poate unica – dată că avea să fie martor la naşterea copilului său, aşa că în momentul acela încăperea păru să se micşoreze. Pe neaşteptate, devenise doar vag conştient că Doris se mai afla în sală; în schimb, o auzise pe Lexie gemând şi văzuse cum Claire începea să apară. Mai întâi capul, şi apoi, cu o mişcare rapidă a mâinilor doctorului, umerii, urmați aproape imediat de restul trupului. Într-o clipă, Jeremy devenise tată, şi privea încremenit de uimire la noua viață din fața sa.

Acoperită cu lichid amniotic şi încă atașată de cordonul ombilical, Claire era o masă alunecoasă de nuanțe gri, roşii şi maro, şi, la început,

părea să gâfâie; într-o clipă, doctorița Ryan o așeză pe o masă și îi introduse în gură un tub aspirator, să-i elibereze gâtul. Abia atunci, Claire începu să plângă. Pediatra o examină. Din locul unde se afla, Jeremy nu putea vedea dacă fetița era bine. Universul continua să se micșoreze. I se păru că o aude pe Lexie suspinând.

— Nu observ nicio urmă de atașare a bridei amniotice, zise doctorița Ryan. Are toate degetele la mâini și la picioare și e o ființă mică și drăguță. Are o culoare sănătoasă și respiră foarte bine. Scorul Apgar[27] este opt.

Claire continua să țipe, iar Jeremy se întoarse, în cele din urmă, spre Lexie. În momentul acela, toate lucrurile se mișcară atât de repede, încât el se mai chinuia să înțeleagă.

— Ați auzit? întrebă el.

Atunci, în timp ce o privea pe Lexie, auzise semnalul sonor lung și constant de la aparatul din spatele său. Lexie avea ochii închiși și capul îi căzuse pe pernă ca și cum ar fi adormit.

Primul său gând fu că era cam ciudat faptul că ea nu întindea gâtul să vadă copilașul. Apoi, dintr-odată, doctorul se ridică așa de repede, că scaunul se îndreptă cu viteză spre peretele din spatele său. Asistenta strigă ceva despre cod, iar doctorul îi ceru celeilalte asistente să-i scoată pe Jeremy și pe Doris din sala de nașteri imediat.

Jeremy simți o zvâcnire în piept.

— Ce s-a întâmplat? strigă el.

Asistenta îl apucase de braț și începuse să-l tragă afară din încăpere.

— Ce se petrece? Ce i s-a întâmplat? Stai…

— Vă rog! strigă asistenta. Trebuie să mergeți acum!

Ochii lui se dilatară de spaimă. Nu putea să-și ia privirea de la Lexie. Nici Doris. Ca prin vis, o auzi pe asistentă strigând după ajutor la infirmiere. Doctorul era aplecat deasupra lui Lexie, apăsând-o pe piept…

Părea panicat. Toți erau panicați.

— Nuuuu! țipă Jeremy.

El încercă să se desprindă de asistentă.

— Scoate-l de aici! strigă doctorul.

Jeremy simți cum altcineva îl apucă de braț. Fu tras din încăpere. „Nu se poate întâmpla așa ceva. Ce e în neregulă? De ce nu se mișcă? Ah, Dumnezeule, o să fie bine? Nu se poate întâmpla așa ceva. Trezește-te, Lexie… ah, te rog, Dumnezeule, trezește-te… “

[27] Modalitate de evaluare a nou-născuților la naștere (n. red.)

— Ce se întâmplă? țipă el din nou.

Fu condus pe hol, abia auzea vocile care îi spuneau să se liniştească. Cu coada ochiului zări o targă care era adusă la repezeală pe hol de două infirmiere care dispărură în sală.

Alte două infirmiere îl țineau pe Jeremy lângă perete. Abia mai respira, iar trupul îi era la fel de tensionat şi de rece ca un cablu de oțel. O auzea pe Doris plângând în hohote, dar abia dacă înțelegea ce era acel zgomot. Era înconjurat de oameni foarte grăbiți, dar, în acelaşi timp, absolut singur. Asta însemna spaimă pură. O clipă mai târziu, Lexie fu scoasă la repezeală din sală pe un pat cu rotile. Doctorul continua să stea aplecat deasupra ei, făcându-i resuscitare cardiopulmonară. Fața lui Lexie era acoperită cu o mască.

Apoi, pe neaşteptate, timpul păru să-şi încetinească ritmul. Imediat ce Lexie dispăru dincolo de uşile turnante, trupul său se relaxă în sfârşit. Brusc, se simți atât de vlăguit, încât abia se mai putea ține pe picioare. Era amețit.

— Ce se întâmplă? întrebă el din nou. Unde o duc? De ce nu se mişcă?

Niciuna din cele două infirmiere şi nici asistenta nu-l puteau privi în ochi.

El şi Doris fură conduşi într-o cameră specială. Nu era o sală de aşteptare, niciun salon de spital, ci un alt loc. Scaune capitonate cu vinil albastru se înşirau pe lângă cei doi pereți ai încăperii mochetate. Pe o măsuță laterală erau împrăştiate reviste pe care cădea o lumină fluorescenta rece. O cruce de lemn era atârnată pe peretele îndepărtat. O încăpere goală doar pentru ei doi.

Doris era palidă şi tremura, privind în gol. Jeremy stătea alături de ea; se ridică să se plimbe prin cameră, apoi se aşeză din nou. O întrebase ce se întâmplase, dar Doris nu ştia mai multe decât Jeremy. Şi-a dus mâinile la față şi a început să plângă.

Jeremy nu putea înghiți. Nu era în stare să gândească, încerca să-şi aducă aminte ce se întâmplase, încerca să pună lucrurile cap la cap, dar nu se putea concentra. Timpul se scurgea încet.

Secunde, minute, ore… Nu ştia cât timp trecuse, nu ştia ce se întâmpla, nu ştia dacă Lexie era bine, nu era sigur ce trebuia să facă. Ar fi vrut să se năpustească înapoi pe coridor să afle răspunsurile. Mai mult decât atât, avea nevoie să o vadă pe Lexie, să ştie că era bine. Doris continua să plângă lângă el, cu mâinile tremurânde, strânse într-o rugăciune disperată.

În mod ciudat, îşi amintea totul despre sala de aşteptare, dar, oricât ar fi încercat, nu-şi putea aminti chipul avocatului spitalului, care, în cele din urmă, venise la el, şi, chiar şi doctorul arăta altfel acum faţă de felul cum îi păruse în sala de naşteri sau în cursul întâlnirilor lor anterioare. Tot ce îşi amintea era spaima rece pe care o simţise dintr-odată când îi văzuse făcându-şi apariţia. El stătea în picioare, la fel şi Doris, şi, cu toate că îşi închipuia că voia răspunsurile, îşi dorea totodată ca ei să nu mai spună absolut nimic. Doris îl ţinea de braţ, sperând ca Jeremy să fie suficient de puternic încât să o sprijine şi pe ea.

— Cum se simte? întrebă Jeremy.

Doctorul părea epuizat.

— Îmi pare foarte rău că trebuie să vă aduc la cunoştinţă vestea asta, începu el, dar credem că soţia dumneavoastră a suferit o embolie de fluid amniotic…

Pe Jeremy îl cuprinse iarăşi ameţeala. Încercând să-şi menţină echilibrul, se concentră asupra petelor de sânge şi de lichid care împestriţaseră halatul doctorului în timpul naşterii. Cuvintele sunau de parcă ar fi fost rostite de la mare distanţă, dar doctorul continuă:

— Nu credem că brida amniotică a avut vreo legătură… erau lucruri complet diferite… Probabil că lichidul amniotic a pătruns în unul dintre vasele din uter. Nu aveam nicio posibilitate de a prevedea asta… Nu puteam face nimic…

Încăperea se strânse în jurul său, iar Doris se prăbuşi lângă el, în timp ce vocea ei devenea aspră:

— O… nu… zise ea. Nu… nu…

El se forţă să respire. Incapabil să se mişte, îl auzi pe doctor vorbind mai departe:

— Se întâmplă foarte rar, dar, odată ce lichidul a pătruns în vas, probabil s-a deplasat spre inimă. Regret, dar ea nu a supravieţuit. Totuşi, copilul e bine…

Doris se clătină, dar Jeremy reuşi să o susţină. Cum, nici el nu putea spune. Nimic din toate astea nu avea sens. Lexie nu putea fi moartă. Ea se simţea bine. Era sănătoasă. Discutaseră amândoi acum câteva minute. Ea născuse copilaşul. Ea împinsese.

Nu se putea întâmpla aşa ceva. Nu putea fi adevărat…

Dar era.

Chiar şi doctorul părea şocat în timp ce continua să dea explicaţii. Jeremy privea cu ochii pierduţi, printre lacrimi, ameţit şi cu o senzaţie de

greață.

— Pot să o văd? rosti el brusc, cu o voce răguşită.

— Este la secția de puericultura, zise doctorul, părând bucuros că în sfârşit i se adresa o întrebare la care putea să răspundă. Era un om cumsecade, aşa că îi era şi lui greu să înfrunte acea situație. Cum am spus, se simte foarte bine.

— Nu, zise Jeremy cu o voce sugrumată. Făcea eforturi să vorbească. Pe soția mea. Pot să o văd pe soția mea?

DOUĂZECI

Jeremy se simțea amorțit în timp ce îşi croia drum pe coridor. Doctorul îl urma îndeaproape fără să spună nimic.

Jeremy nu voia să creadă, nu se putea concentra să înțeleagă cuvintele doctorului. Doctorul se înşelase, se gândea Jeremy; Lexie nu murise cu adevărat. În timp ce doctorul vorbea, cineva observase ceva, activitatea cerebrală sau o bătaie slabă a inimii, aşa că ei acționaseră rapid. Chiar în clipa aceea, se ocupau de ea, şi ea se simțea cât de cât mai bine. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuseră, fusese un adevărat miracol, dar Jeremy ştia că ea avea să treacă şi peste asta. Era tânără şi puternică. Tocmai împlinise treizeci şi doi de ani, şi era imposibil să moară. Ea nu era moartă.

Doctorul se opri în fața unui salon de lângă Secția de terapie intensivă, iar Jeremy îşi simți inima oprindu-se în loc la gândul că era posibil ca doctorul să nu se fi înşelat.

— Am cerut să fie mutată aici ca să puteți avea puțină intimitate, zise doctorul. Avea fața întunecată, şi îşi puse o mână pe umărul lui Jeremy. Aveți tot timpul la dispoziție. Îmi pare foarte rău.

Jeremy ignoră vorbele doctorului. Mâna îi tremura în timp ce o întinse spre uşă. Uşa cântărea o tonă, zece tone, o sută, dar, de bine, de rău, reuşi să o deschidă. Privirea îi fu atrasă de silueta din pat care zăcea nemişcată, fără niciun fel de echipament agățat, fără monitoare, fără perfuzii. Arătase în felul acela de sute de ori, în oricare dintre dimineți. Parcă dormea, cu părul împrăştiat pe pernă… Dar, în mod ciudat, brațele îi erau pe lângă corp. Drepte, ca şi cum ar fi fost aşezate în poziția aceea de cineva care nu o cunoştea.

Simți un nod în gât şi avu viziunea unui tunel în care toate lucrurile erau întunecate, în afară de ea. Ea era singurul lucru pe care îl putea vedea, dar el nu voia să o vadă aşa. Nu în felul acela. Nu cu brațele aşezate în poziția aceea. Ea trebuia să se simtă bine. Avea doar treizeci şi doi de ani. Era sănătoasă şi puternică, şi era o luptătoare. Ea îl iubea. Ea era *viața* lui…

Dar brațele acelea… brațele acelea erau aşezate greşit… Ar fi trebuit să fi fost îndoite la coate, o mână să-i stea sub cap sau pe abdomen…

Nu mai putea respira.

Soția sa murise…

Soția sa…

Nu era un vis. În clipa aceea, îşi dădu seama, aşa că lăsă lacrimile să curgă nestingherite, convins că nu aveau să se oprească niciodată.

Nu se ştie când, mai târziu, a intrat şi Doris să-şi ia rămas-bun, iar Jeremy a lăsat-o singură cu nepoata ei. El a mers ca în transă pe hol, abia reuşind să observe asistentele care treceau pe lângă el şi pe cineva împingând un cărucior. Păreau să-l ignore cu totul, aşa că el nu ştia dacă aceşti oameni evitau să se uite în direcția lui pentru că ştiau ce se întâmplase sau pentru că nu ştiau.

Se întoarse în încăperea unde se întâlnise cu doctorul, simțindu-se vlăguit şi neputincios. Nu mai putea plânge. Nu mai avea nicio lacrimă şi, pur şi simplu, nu mai avea energie. Singurul lucru pe care-l mai putea face era să nu se prăbuşească. Reluă de nenumărate ori în minte imaginile din sala de naşteri, încercând să descopere momentul exact când embolia se declanşase, imaginându-şi că ar fi putut observa ceva care să-l avertizeze de ceea ce se petrecea. Fusese atunci când ea suspinase? Se întâmplase o clipă mai târziu? Nu reuşea să scape de sentimentul de vinovăție – poate că ar fi trebuit să o fi convins să nască prin cezariană… sau măcar dacă nu s-ar fi încordat aşa de mult – de parcă eforturile ei extenuante ar fi declanşat embolia. Era supărat pe el, supărat pe Dumnezeu, supărat pe doctor. Şi era supărat şi pe copilaş.

Nici măcar nu dorea să vadă copilaşul, crezând că, în schimbul vieții primite, copilaşul luase viața mamei. Dacă n-ar fi fost copilul, Lexie ar fi fost acum alături de el. Dacă n-ar fi fost copilul, ultimele lor luni petrecute împreună ar fi fost lipsite de stres. Dacă n-ar fi fost copilul, el ar fi putut să facă dragoste cu soția lui. Dar, în momentul acela, toate erau pierdute. Copilul luase totul. Din cauza copilului, soția sa murise. Iar Jeremy se simțea şi el mort.

Cum ar putea să o iubească vreodată? Cum ar putea să o ierte vreodată? Cum ar putea să o vadă, să o țină în brațe și să uite că ea luase viața lui Lexie în schimbul vieții ei? Cum ar putea să nu o urască pentru ceea ce-i făcuse femeii pe care el o iubea?

Era conștient de absurditatea sentimentelor sale și își dădea seama de cât de insidioase și de malefice erau. Era urât din partea lui, și contravenea tuturor lucrurilor pe care un părinte trebuia să le simtă, dar cum putea să-și facă inima să tacă? Cum putea el să-și ia rămas-bun de la Lexie într-o clipă, și în următoarea să-și salute copilul? Și cum trebuia să procedeze? Trebuia să o ia în brațe și să o alinte cum făceau alți tați? Ca și cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic cu Lexie?

Și pe urmă, ce? După ce ea venea acasă de la spital? Pentru moment, nu se putea imagina având grijă de altcineva; tot ce putea face în clipa aceea era să nu se trântească la pământ. Nu știa nimic despre copii, și singurul lucru de care era sigur era că aceștia trebuiau să fie cu mamele lor. Lexie era cea care citise toate cărțile. Lexie era cea care fusese babysitter în copilărie. În decursul sarcinii, el se simțise comod în ignoranța lui, încredințat că Lexie avea să-i arate ce să facă. Dar copilașul avusese alte planuri…

Copilul care îi omorâse soția.

În loc să se îndrepte spre Secția de puericultura, se prăbuși din nou pe unul dintre scaunele aflate în sala de așteptare. Nu voia să aibă asemenea sentimente pentru copil, știa că nu trebuia să simtă asta, dar… Lexie murise la naștere. În lumea modernă, într-un spital, acest lucru nu se întâmpla. Unde erau vindecările miraculoase? Momentele pregătite pentru televiziune? Unde exista în toate astea legătura cu realitatea, pentru numele lui Dumnezeu? Închise ochii, convins că, dacă s-ar concentra suficient de mult, s-ar putea trezi din coșmarul în care viața sa ajunsese pe neașteptate.

În cele din urmă, Doris îl găsi pe Jeremy. El nu o auzise intrând în încăpere, dar, când mâna ei îi atinse umărul, ochii lui se deschiseră brusc, cuprinzând cu privirea chipul ei desfigurat, brăzdat de lacrimi și umflat. La fel ca Jeremy, ea părea să fie pe punctul de a ceda.

— I-ai sunat pe părinții tăi? întrebă ea cu o voce răgușită.

Jeremy clătină din cap.

— Nu sunt în stare. Știu că trebuie, dar, pur și simplu, nu sunt în stare să o fac în clipa asta.

Umerii ei începură să se cutremure.

— Ah, Jeremy, rosti ea pe nerăsuflate.

Jeremy se ridică şi o cuprinse în braţe. Plângeau împreună, ţinându-se unul de altul, într-o încercare disperată de a se salva unul pe celălalt. La un moment dat, Doris se trase din braţele lui şi îşi şterse lacrimile.

— Ai văzut-o pe Claire? şopti ea.

Numele copilului îi făcu sentimentele de mai devreme să revină brusc.

— Nu, zise Jeremy. N-am văzut-o din sala de naşteri.

Doris schiţă un zâmbet trist, un zâmbet care aproape îi zdrobi ceea ce-i mai rămăsese din inimă.

— Seamănă leit cu Lexie.

Jeremy se întoarse într-o parte. Nu voia să audă asta, nu voia să audă nimic despre copil. Era de aşteptat ca asta să-l bucure? Avea să mai fie fericit vreodată?

Nu-şi putea imagina. Ceea ce trebuia să fie cea mai fericită zi din viaţa sa devenise pe neaşteptate cea mai urâtă zi, şi în viaţă nimic nu putea pregăti o persoană pentru un astfel de moment. Şi acum? Nu numai că trebuia să supravieţuiască inimaginabilului, dar mai trebuia şi să aibă grijă de altcineva? De micuţa care îi omorâse soţia?

— E frumoasă, zise Doris rupând tăcerea. Ar trebui să mergi să o vezi.

— Eu… ăă… nu pot, murmură Jeremy. Nu încă. Nu vreau să o văd.

Simţi cum Doris îl privea ca şi cum i-ar fi citit gândurile prin negura durerii ei.

— E fiica ta, zise Doris.

— Ştiu, răspunse Jeremy, deşi nu simţea decât furia mocnită care îi pulsa sub piele.

— Lexie ar vrea ca tu să ai grijă de ea. Doris se întinse să-i ia mâna. Dacă nu o poţi face pentru tine, atunci fă-o pentru soţia ta. Ea ar dori să ai grijă de copilul vostru, să ţii la copilul vostru. Da, este greu, dar nu poţi spune nu. Nu-i poţi spune nu lui Lexie, nu-mi poţi spune nu mie şi nu-i poţi spune nu lui Claire. Acum vino cu mine!

Nu ştia unde găsise Dorise puterea de a-l împinge de la spate, dar ea îl luă de braţ, şi înaintară pe coridor spre Secţia de puericultură. El se deplasa ca un robot, dar, cu fiecare pas pe care-l făcea, simţea cum neliniştea creştea. Era înspăimântat la gândul întâlnirii cu fiica sa. Cu toate că ştia că mânia pe care o simţea faţă de ea era nelalocul ei, se temea în acelaşi timp că, la momentul respectiv, furia avea să se risipească şi asta i se părea la fel de nepotrivit – ca şi cum absenţa mâniei ar fi însemnat că ar fi iertat-o pentru ceea ce se întâmplase cu Lexie. Tot ce ştia cu certitudine era că nu era pregătit pentru niciuna din variante.

Dar Doris nu dădea înapoi. Ea trecu prin câteva uşi turnante, iar Jeremy zări în saloanele aflate pe ambele părți femei însărcinate şi femei devenite mame de curând, înconjurate de familiile lor. Spitalul zumzăia de activitate, asistentele se deplasau cu un scop precis. Trecu pe lângă sala unde se petrecuse totul, şi se văzu obligat să se sprijine cu o mână de perete ca să nu se prăbuşească.

Trecură de cabinetul asistentelor şi dădură colțul spre Secția de puericultura. Plăcile de faianță împestrițate cu cenuşiu îl zăpăceau şi îl făceau să se simtă ameţit. Dorea să se elibereze din strânsoarea lui Doris şi să fugă. Voia să îi telefoneze mamei sale şi să-i spună ce se întâmplase, îşi dorea să plângă în receptor, să găsească o scuză să scape, să fie scutit de acea responsabilitate…

Mai în față, un grup de oameni adunați pe hol se uitau atenți prin peretele de sticlă de la salonul cu copii. Arătau cu degetul şi zâmbeau, iar el le auzea murmurele: „Ea are nasul lui“ sau „Cred că ea va avea ochii albaştri“. Nu cunoştea pe niciunul dintre ei, dar brusc simți cum îi urăşte pentru că ei trăiau bucuria şi emoția care ar fi trebuit să fi fost şi ale lui. Nu se putea imagina obligat să stea alături de ei, să le îngăduie să-l întrebe pe care dintre copii venise să-l vadă, să-i asculte în timp ce ei, în mod inevitabil, aveau să laude farmecul sau frumusețea ei. Dincolo de ei, îndreptându-se spre birouri, o zări pe asistenta care fusese în sală când Lexie murise văzându-şi de treaba ei, ca şi cum ziua aceea ar fi fost o zi absolut obişnuită.

Se simți copleşit la vederea ei; de parcă şi-ar fi dat seama de ceea ce simțea, Doris îl strânse de braț şi se opri.

— Pe aici intri, zise ea făcând semn spre uşă.

— Nu vii cu mine?

— Nu, zise ea, voi aştepta aici.

— Te rog, imploră el, vino cu mine!

— Nu, zise ea. E un lucru pe care trebuie să-l faci singur.

Jeremy o privi fix.

— Te rog, şopti el.

Expresia lui Doris se îmbună.

— Ai s-o iubeşti, zise ea. De îndată ce ai să o vezi, ai s-o iubeşti.

Oare chiar este posibilă dragostea la prima vedere?

El nu putea lua în considerație această posibilitate. Intră în salonul pentru copii cu paşi nesiguri. Expresia asistentei se schimbă imediat ce-l

văzu; cu toate că nu fusese prezentă în sala de naşteri, povestea făcuse turul spitalului. Că Lexie, o femeie tânără, sănătoasă şi plină de viaţă, murise pe neaşteptate, lăsând în urmă un soţ şocat şi un nou-născut orfan de mamă. Ar fi fost uşor să-şi arate compasiunea sau chiar să-i întoarcă spatele, dar asistenta nu făcu niciuna, nici alta. În schimb, schiţă un zâmbet forţat şi arătă spre unul dintre pătuţurile de lângă geam.

— Fiica dumneavoastră este în partea stângă, zise ea. Ea păru a ezita, şi asta fu suficient pentru a-i reaminti cât de falsă era scena aceea. Lexie ar fi trebuit să fie şi ea prezentă acolo. Lexie. I se tăie respiraţia, simţind brusc că nu mai avea aer. Dintr-un loc foarte îndepărtat, o auzi pe asistentă murmurând: E frumoasă.

Jeremy se deplasă ca un robot spre pătuţ, dorindu-şi să se întoarcă înapoi, dar dorindu-şi totodată să o şi vadă. Se simţea de parcă ar fi urmărit totul prin ochii altcuiva. El nu se afla acolo. Persoana lui nu exista de fapt. Acela nu era copilul lui.

Ezită când zări numele lui Claire scris pe o bandă plasticată în jurul gleznei ei, şi i se puse iar un nod în gât când văzu numele lui Lexie. Îşi alungă lacrimile şi privi încremenit spre fiica sa. Micuţă şi vulnerabilă sub lămpile de încălzire, era înfăşurată într-o pătură şi purta o căciuliţă, iar pielea ei delicată era de un roz sănătos. Se mai vedea unguentul care îi fusese aplicat la ochi, şi avea gesturile ciudate ale tuturor nou-născuţilor: mişcările braţelor erau din când în când spasmodice, de parcă s-ar fi străduit din răsputeri să se obişnuiască să respire după ce se obişnuise cu oxigenul pe care îl primise de la mama ei. Pieptul i se ridica şi cobora repede, în timp ce Jeremy stătea aplecat deasupra ei, fascinat de cât de ciudat de necontrolate îi păreau mişcările. Şi totuşi, deşi abia se născuse, ea semăna cu Lexie la forma urechilor şi la vârful delicat al bărbiei. Asistenta apăru peste umărul lui.

— E un copil minunat, zise ea. Doarme în cea mai mare parte a timpului, dar, când se trezeşte, abia scoate un scâncet.

Jeremy nu spuse nimic. Nu simţea nimic.

— S-ar putea ca mâine să o puteţi lua acasă, continuă ea. N-au intervenit niciun fel de complicaţii, şi poate deja să sugă. Uneori, asta e o problemă cu cei atât de mici, dar ea s-a dus direct la biberon. O, iată, se trezeşte.

— Bine, murmură Jeremy, abia auzind-o.

Nu era în stare decât să privească.

Asistenta îşi aşeză o mână pe pieptul micuţ al lui Claire.

— Bună, scumpete. Tăticul tău e aici.

Brațele copilului se mișcară din nou spasmodic.

— Ce e asta?

— E normal, zise asistenta, aranjând pătura. Bună, scumpete, zise ea din nou.

Dincolo de geam, Jeremy o simțea pe Doris uitându-se la el.

— Vreți să o țineți în brațe?

Jeremy înghiți în sec, gândindu-se că părea atât de fragilă, încât orice mișcare putea să o frângă. Nu dorea să o atingă, dar cuvintele îi ieșiră din gură înainte ca el să le poată opri:

— Am voie?

— Bineînțeles, răspunse asistenta.

Ea o luă pe Claire în brațe, făcându-l pe Jeremy să se mire de ușurința și de priceperea firească cu care puteau fi copiii mânuiți.

— Nu știu ce să fac, șopti el. N-am mai făcut niciodată așa ceva.

— Este simplu, răspunse asistenta cu voce slabă. Era mai în vârstă decât Jeremy, dar mai tânără decât Doris, iar Jeremy se întrebă brusc dacă și ea avea copii. Luați loc în balansoar, și eu o să v-o dau. Nu trebuie decât să o țineți cu un braț sub spate și să vă asigurați că-i sprijiniți capul. Și apoi, foarte important, iubiți-o tot restul vieții ei.

Jeremy se așeză, îngrozit, luptându-se cu impulsul de a izbucni în lacrimi. Nu era pregătit pentru momentul acela. Avea nevoie de Lexie, simțea nevoia să plângă și avea nevoie de timp. Zări din nou fața lui Doris dincolo de geam; i se păru că-i vede un zâmbet foarte firav. Asistenta se apropie, înmânându-i copilul cu ușurința și detașarea cuiva care făcuse gestul acela de mii de ori.

Jeremy își ridică mâinile, și simți trupul ușurel al lui Claire în timp ce o prindea bine. O clipă mai apoi, ea se cuibări în brațele sale.

În momentul acela, o mie de emoții se năpustiră asupra lui Jeremy: ruptura pe care o simțise în cabinetul doctorului cu Maria, șocul și groaza pe care le trăise în sala de nașteri, senzația de deșertăciune din timpul plimbărilor pe holurile spitalului și neliniștea pe care o trăise cu doar o clipă mai înainte.

În brațele sale, Claire își ridică privirea spre el, în timp ce ochii ei argintii păreau să se concentreze asupra feței lui. Nu se putea gândi decât la faptul că ea era tot ce-i rămăsese de la Lexie. Claire era fiica lui Lexie, ca trăsături și atitudine, așa că Jeremy se pomeni ținându-și respirația. Imagini cu Lexie îi treceau prin minte: Lexie, care avusese suficientă încredere în el

încât să aibă un copil împreună; Lexie, care se căsătorise cu el ştiind că, deşi nu avea să fie niciodată perfect, avea să fie genul de tată pe care Claire îl merita. Lexie îşi sacrificase viaţa ca să i-o dăruiască pe Claire, şi, dintr-odată, fu copleşit de convingerea că Lexie ar fi procedat exact la fel dacă ar fi luat-o de la capăt. Doris avea dreptate: Lexie ar fi vrut ca el să o iubească pe Claire la fel cum ea ar fi iubit-o, şi, în momentele acelea, Lexie avea nevoie ca el să fie puternic. Claire avea nevoie de el să fie puternic. În ciuda multitudinii de emoţii prin care trecuse în ultima oră, îşi privea copilul şi clipea, convins dintr-odată că singurul motiv pentru care fusese lăsat pe pământ era pentru a face exact ce făcea acum. Să iubească o altă persoană. Să aibă grijă de altcineva, să ajute o altă persoană, să ducă el tot greul şi neliniştile până când ea devenea suficient de puternică. Să iubească pe cineva necondiţionat, pentru că în final asta era ceea ce dădea vieţii sens. Şi Lexie îi dăduse lui Claire viaţă, ştiind că Jeremy era capabil să facă toate lucrurile acelea.

Şi, în clipa aceea, în timp ce îşi privea fiica printre o mie de lacrimi, o îndrăgi pe loc, şi nu îşi mai dori nimic decât să o ţină în braţe pe Claire şi să o protejeze toată viaţa.

EPILOG

Februarie 2005

Jeremy deschise brusc ochii când auzi telefonul sunând. Casa era încă tăcută, învelită într-o plapumă groasă de ceaţă, iar el se forţa să se ridice, uimit că dormise cât de cât. Noaptea trecută nu dormise, şi, în ultimele două săptămâni, nu dormise decât câteva ore pe noapte. Îşi simţea ochii umflaţi şi iritaţi, îl durea capul, şi ştia că arăta la fel de epuizat cum se simţea. Telefonul sună din nou, aşa că întinse mâna să răspundă.

— Jeremy, zise fratele său, ce se întâmplă?

— Nimic, mormăi Jeremy.

— Dormeai?

Instinctiv, Jeremy se uită la ceas.

— De doar douăzeci de minute. Aşa că nu m-ai deranjat.

— Ar trebui să te las.

Observându-şi jacheta şi cheile pe scaun, Jeremy se gândi din nou la ceea ce dorea să facă în seara aceea. Îl aştepta o altă noapte cu doar câteva ore în care putea să doarmă, aşa că se simți dintr-odată recunoscător pentru puiul acela de somn neaşteptat.

— Nu. Nu voi adormi din nou. Mă bucur să te aud. Ce faci?

Aruncând o privire pe hol, ascultă să vadă ce făcea Claire.

— Te-am sunat pentru că am primit mesajul tău, zise fratele său, simțindu-se vinovat. Cel pe care l-ai lăsat acum două zile. Păreai total absent. Parcă erai un zombi, sau ceva de genul ăsta.

— Îmi pare rău, zise Jeremy. Am stat treaz toată noaptea.

— Iar?

— Ce pot să spun? replică Jeremy. Se întâmplă.

— Nu crezi că se întâmplă puțin cam des în ultima vreme? Chiar şi mama este îngrijorată din cauza ta. Ea crede că, dacă situația asta mai continuă, o să te îmbolnăveşti.

— Mă simt bine, zise el, întinzându-se.

— Nu pari să te simți bine. Pari mai degrabă pe jumătate mort.

— Dar arăt de milioane.

— Mda, bag mâna în foc pentru asta. Mama mi-a spus că te roagă să dormi mai mult, şi mă alătur şi eu rugăminților ei. Acum că te-am trezit, adică. Aşa că du-te înapoi la culcare!

Deşi era epuizat, Jeremy râse.

— Nu pot. Nu acum, în orice caz.

— De ce nu?

— Nu m-ar ajuta cu nimic. Aş sfârşi-o zăcând aici cât e noaptea de lungă.

— Nu toată noaptea, zise el.

— Ba da, zise Jeremy, corectându-l, toată noaptea. Asta însemnă insomnie.

El îl auzi pe fratele său ezitând la celălalt capăt al firului.

— Tot nu pot să înțeleg, zise el cu nedumerire. De ce nu poți dormi?

Jeremy se uită pe fereastră. Cerul era de nepătruns, peste tot plutea o ceață argintie, şi se pomeni gândindu-se la Lexie.

— Coşmaruri, zise el.

Coşmarurile apăruseră cu o lună în urmă, exact după Crăciun şi fără niciun motiv aparent.

Ziua începuse relativ normal: Claire îl ajutase pe Jeremy să facă omletă,

şi mâncaseră împreună. După aceea, Jeremy o luase pe Claire la băcănie, şi apoi o lăsase la Doris să stea câteva ore după-amiază. Acolo, ea urmărise *Beauty and the Beast*[28], un film pe care îl văzuse deja de nenumărate ori. La cină mâncaseră curcan şi macaroane cu brânză, şi, după baia ei, citiseră aceleaşi poveşti pe care le citeau dintotdeauna. Ea nu era nici agitată şi nici indispusă când se dusese la culcare, şi când, peste douăzeci de minute, Jeremy verificase să vadă ce făcea, dormea dusă.

Dar, imediat după miezul nopţii, Claire se trezise ţipând.

Jeremy alergase în dormitorul ei şi o mângâiase în timp ce fata plângea. În cele din urmă, ea se liniştise, iar el o învelise cu grijă înainte de a o săruta pe frunte.

Peste o oră, ea se trezise ţipând din nou.

Apoi iarăşi.

Continuase aşa aproape toată noaptea, dar de dimineaţă ea părea să nu-şi mai amintească nimic din ceea ce se întâmplase. Jeremy, cu ochii sticloşi şi epuizat, era fericit că se terminase. Sau aşa credea el. Cu toate acestea, acelaşi lucru se întâmplase şi în noaptea aceea. Şi în următoarele.

După o săptămână, o dusese pe Claire la doctor, şi primise asigurări că nu se întâmpla nimic cu ea din punct de vedere fizic, dar că spaimele nocturne, deşi neobişnuite, nu erau total ieşite din comun. Cu timpul, afirmase doctorul, aveau să treacă.

Dar nu trecuseră. La drept vorbind, păreau să se înrăutăţească. De unde altădată obişnuia să se trezească de două sau de trei ori pe noapte, acum se întâmpla de patru sau de cinci ori, ca şi cum ar fi avut un coşmar în fiecare serie de vise, şi singurul lucru care părea să o liniştească erau cuvintele blânde ale lui Jeremy, pe care acesta obişnuia să i le şoptească în timp ce o legăna. Încercase să o mute în patul său, să doarmă el în al ei, şi o ţinea ore în şir în braţe. Încercaseră cu muzică, cu lumina stinsă sau aprinsă, îi schimbase regimul alimentar, dându-i lapte cald înainte de ora de culcare. O sunase pe mama lui, pe Doris; când Claire îşi petrecuse noaptea în casa bunicii sale, se trezise şi acolo ţipând. Nimic nu părea să ajute.

Dacă pe el lipsa de somn îl făcea să se simtă încordat şi neliniştit, Claire era la fel de încordată şi de neliniştită. Accesele de furie erau tot mai dese, lacrimile neaşteptate se înmulţeau şi la fel şi răspunsurile insolente. La vârsta de patru ani, Claire nu era capabilă să-şi stăpânească izbucnirile, dar, când Jeremy se trezise răstindu-se la rându-i la ea, nu putuse folosi lipsa de

[28] *Frumoasa şi Bestia* (1991), desen animat în regia lui Garz Trousdale şi Kirk Wise (n.tr.)

maturitate drept scuză. Epuizarea îl făcea să se simtă nervos, mereu gata să izbucnească. La fel şi neliniştea. Situaţia asta chiar îl deranja. Teama că era ceva în neregulă, că, dacă ea nu începea să doarmă din nou liniştită, avea să i se întâmple ceva îngrozitor. El supravieţuia, el putea să aibă grijă de el, dar Claire? El era răspunzător pentru ea. Ea avea nevoie de el, şi el o dezamăgea.

Îşi amintise cum se comportase tatăl său în ziua când fratele său mai mare, David, avusese un accident de maşină. Mai târziu în noaptea aceea, Jeremy, care avea opt ani, îşi descoperise tatăl stând în fotoliu şi privind în gol, cu gândurile aiurea. Lui Jeremy i se păruse că nu-şi recunoştea tatăl. I se păruse mai mic, şi, pentru o clipă, îşi închipuise că înţelesese greşit când părinţii îi explicaseră mai devreme că David se simţea bine. Poate că fratele său murise, şi ei se temuseră să-i spună adevărul. Îşi amintise cum simţise brusc că i se taie respiraţia, dar, tocmai când era pe punctul de a izbucni în lacrimi, tatăl său îşi revenise din starea aia. Jeremy se furişase pe genunchii lui, şi simţise asprimea favoriţilor tatălui său. Când întrebase despre David, tatăl său clătinase din cap.

— Se va face bine, spusese tatăl său, dar asta nu te opreşte să-ţi faci griji. Ca părinte, îţi faci mereu griji.

— Îţi faci griji şi pentru mine? întrebase Jeremy.

Tatăl său îl trăsese mai aproape.

— Îmi fac griji pentru voi toţi, tot timpul. E ceva ce nu se sfârşeşte niciodată. Crezi că se va sfârşi, că, odată ce copiii ajung la o anumită vârstă, te poţi opri. Dar nu o faci niciodată.

Jeremy se gândi la povestea aceea în timp ce privea spre Claire, chinuit de dorinţa de a-i fi aproape, măcar pentru a ţine coşmarurile la distanţă. Ea dormea de o oră, iar el ştia că era doar o chestiune de timp până ce avea să se trezească şi să ţipe din nou. Aflat în dormitor, el îi urmărea mişcările delicate ale pieptului în timp ce respira.

Ca de obicei, Jeremy se trezi gândindu-se la coşmarurile ei, întrebându-se ce imagini se creau în mintea lui Claire. Asemenea tuturor copiilor, ea se dezvolta într-un ritm extraordinar, însuşindu-şi limba şi comunicarea nonverbală, dezvoltându-şi coordonarea, testând până unde putea merge şi învăţând regulile societăţii. Pentru că ea nu înţelegea suficient de multe lucruri despre viaţă cât să fie chinuită de temeri care îi ţineau treji pe adulţi noaptea, el bănuia că acele coşmaruri erau fie un produs al imaginaţiei ei prea active, fie încercarea minţii ei de a înţelege complexitatea lumii. Dar

în ce mod se manifestau toate astea în visele ei? Vedea monştri? Era urmărită de ceva înspăimântător? El nu ştia şi nici nu bănuia. Mintea unui copil rămânea un mister.

Şi totuşi, el se întreba câteodată dacă era cumva vinovat. Îşi dădea ea seama că era altfel decât alţi copii? Înţelegea ea că, atunci când mergeau în parc, el era de cele mai multe ori, singurul tată prezent? Se întreba ea de ce toţi păreau să aibă o mamă, în timp ce ea nu avea? El ştia că nu era vina lui, că nu era vina nimănui. Era, după cum îşi reamintea adesea, rezultatul unei tragedii fără vină, aşa că într-o zi el avea să-i povestească lui Claire despre propriul coşmar.

Coşmarul său se petrecea mereu într-un spital, dar pentru el nu era niciodată un simplu vis.

O lăsă dormind, se îndreptă în vârful picioarelor spre dulap şi deschise încet uşa. Trase o jachetă de pe un umeraş, se opri să se uite prin cameră, şi îşi aminti de uimirea lui Lexie când văzuse că el singur decorase camera copilului.

Asemenea lui Claire, camera se schimbase de atunci. Acum era vopsită în nuanţe de galben şi roşu-închis. De la jumătate în sus, peretele era acoperit cu un tapet cu fetiţe cu chip de înger îmbrăcate ca pentru biserică. Claire îl ajutase să îl aleagă, şi, în timp ce el lipise tapetul, ea stătuse în cameră cu picioarele încrucişate.

Deasupra patului atârnau două dintre lucrurile pe care Jeremy ar fi sărit să le salveze în cazul unui incendiu. Cât Claire fusese mică, el aranjase ca un fotograf să facă nenumărate prim-planuri în alb şi negru. Câteva instantanee erau cu picioarele lui Claire, altele cu mâinile, şi altele cu ochii, urechile şi nasul. El montase fotografiile în două colaje mari înrămate, şi, ori de câte ori Jeremy le vedea, îşi amintea cât de mică fusese când o ţinuse în braţe.

În acele săptămâni de după naşterea lui Claire, Doris şi mama lui munciseră cot la cot să-i ajute pe Jeremy şi pe Claire. Mama lui Jeremy, care îşi schimbase planurile şi venise într-o vizită prelungită, îl ajutase să deprindă cunoştinţele elementare necesare creşterii unui copil: cum să schimbe un scutec, temperatura potrivită pentru biberon, maniera cea mai potrivită de a-i da medicamentul încât Claire să nu-l scuipe. Pentru Doris, hrănitul copilaşului era ca o terapie, iar după aceea o legăna şi o ţinea în braţe pe Claire ore în şir. Mama lui Jeremy se simţea datoare să o sprijine şi pe Doris, şi, uneori, în serile târzii, Jeremy le auzea pe amândouă

discutând încet în bucătărie. Din când în când, o auzea pe Doris plângând, în timp ce mama lui murmura cuvinte de alinare.

Se plăceau una pe cealaltă, şi, cu toate că le era amândurora greu, refuzau să-l lase pe Jeremy să trăiască în suferinţă. Îi îngăduiau momente de singurătate şi preluau unele dintre sarcini, dar insistau totodată ca Jeremy să se achite la rându-i de responsabilităţi, indiferent cât de mult se chinuia. Şi amândouă îi aminteau fără întrerupere că el era tatăl, iar Claire era responsabilitatea lui. În această privinţă, erau amândouă de aceeaşi părere.

Puţin câte puţin, Jeremy se văzuse obligat să înveţe cum să aibă grijă de copil, şi, odată cu trecerea timpului, durerea începea încetişor să se risipească. Dacă la început se simţea copleşit din clipa în care se trezea până în momentul când se prăbuşea pe pat, acum descoperea că uneori uita de suferinţă, fiind preocupat să aibă grijă de fiica sa. Dar Jeremy acţiona iniţial ca un robot, şi, atunci când venise momentul ca mama lui să plece, se panicase la gândul că rămânea singur. Mama sa îi repetase totul de câteva ori şi îl asigurase că nu trebuia decât să sune dacă avea vreo problemă. Îi amintise că Doris se afla în preajmă şi că putea întotdeauna să discute cu medicul pediatru, dacă l-ar fi neliniştit ceva.

Îşi aminti calmul cu care mama sa îi explicase toate lucrurile, dar, chiar şi aşa, el o implorase să mai rămână un timp.

— Nu pot, zisese ea. Şi, în plus, cred că trebuie să faci asta fără ajutor. Ea depinde de tine.

În prima sa noapte singur cu Claire, verificase de nenumărate ori să vadă ce făcea. O ţinea în coşul de lângă patul său, şi pe măsuţa laterală avea o lanternă pe care o folosea ca să se asigure că respira. Când se trezise plângând, o hrănise şi o ţinuse în braţe să elimine gazele nedorite; dimineaţa, îi făcuse baie, şi se panicase din nou atunci când o văzuse tremurând. Îi luase mult mai mult timp să o îmbrace decât îşi imaginase. O culcase pe o pătură în living şi o supraveghease în timp ce îşi băuse cafeaua. Îşi închipuise că avea să lucreze în timp ce ea trăgea un pui de somn, dar nu putuse; îşi imaginase acelaşi lucru când ea trăsese al doilea pui de somn, dar din nou el îşi ignorase munca. În prima lună, nu reuşise decât să-şi menţină la zi e-mailurile.

În timp ce săptămânile se făceau luni, el înţelesese în cele din urmă, rostul lucrurilor. Treaba lui se redusese treptat cam la schimbatul scutecelor, hrănit, baie şi vizitele la doctor. O dusese pe Claire la vaccin, şi îl sunase pe medicul pediatru văzând că piciorul ei mai era umflat şi roşu,

câteva ore după aceea. Îi fixa scaunul în maşină şi o lua când se ducea la cumpărături sau la biserică. Înainte de a-şi da el seama, Claire începuse să zâmbească şi să râdă; adesea, îşi întindea degetele spre faţa lui, iar el era în stare să-şi petreacă ore în şir uitându-se la ea în acelaşi fel în care şi ea se uita la el. Făcuse sute de fotografii cu Claire şi luase camera video să înregistreze momentul când ea plecase de lângă măsuţa laterală şi făcuse primii paşi.

Treptat, întotdeauna treptat, zilele de naştere şi vacanţele veneau şi plecau. În timp ce Claire creştea, personalitatea ei devenea tot mai puternică. Când era un copilaş, purta doar roz, apoi albastru, şi acum, la vârsta de patru ani, roşu-închis. Îi plăcea să coloreze, dar nu-i plăcea să picteze. Haina ei de ploaie preferată avea un ecuson cu Dora the Explorer[29] pe mânecă, şi o purta chiar şi atunci când soarele strălucea. Era capabilă să-şi aleagă hainele, să se îmbrace singură, mai puţin să-şi lege şireturile la pantofi, şi era în stare să recunoască majoritatea literelor din alfabet. Colecţia ei de DVD-uri cu filme Disney ocupa cea mai mare parte din raftul de lângă televizor, şi, după baie, Jeremy îi citea trei sau patru poveşti înainte de a îngenunchea alături de ea pentru a spune rugăciunile.

Jeremy avea parte de bucurie, dar şi de plictiseală, iar timpul însuşi îi juca feste ciudate. I se părea că timpul zbura ori de câte ori încerca să plece de acasă – întotdeauna întârzia câte zece minute –, şi totuşi putea să stea pe podea, jucându-se cu păpuşi Barbie sau colorând în caietul Blue's Clues, clipe întregi care păreau a fi ore, doar ca să-şi dea seama că, de fapt, trecuseră doar opt sau nouă minute. Existau momente când simţea că trebuia să facă mai mult pentru viaţa sa, şi totuşi, când reflecta asupra problemei, îşi dădea seama că nu avea niciun chef să schimbe ceva.

Aşa cum prevăzuse Lexie, Boone Creek era locul ideal unde să crească Claire, iar el şi Claire se duceau adesea la Herbs. Cu toate că Doris se deplasa mult mai încet, îi făcea mare plăcere să-şi petreacă timpul cu Claire, iar Jeremy nu putea decât să zâmbească ori de câte ori zărea o femeie însărcinată intrând în restaurant. Acum i se părea normal ca femeile însărcinate să vină la Doris. În urmă cu trei ani, Jeremy se hotărâse să accepte oferta lui Doris în legătură cu jurnalul şi făcuse aranjamente pentru o demonstraţie. În total, Doris s-a întâlnit cu nouăzeci şi trei de femei şi făcuse prezicerile, iar când documentele fuseseră deschise, peste un an, se dovedi că Doris nu se înşelase în niciunul dintre cazuri.

[29] Personaj de desene animate (n.red.)

Un an mai târziu, cartea pe care el o scrisese despre Doris fusese pe lista bestsellerurilor timp de cinci luni; în sinea sa, Jeremy recunoştea că nu exista nicio explicaţie ştiinţifică.

Jeremy îşi croi drum spre living. După ce aruncă jacheta lui Claire lângă a sa, se duse la fereastră şi trase deoparte perdeaua. La distanţă, aproape ascunsă vederii, se afla grădina pe care el şi Lexie o începuseră după ce se mutaseră în casă.

Se gândea adesea la Lexie, mai ales în nopţile liniştite ca aceea. De-a lungul anilor, de când ea îşi dăduse duhul, el nu se întâlnise cu nicio femeie şi nici nu simţea vreo dorinţă în acest sens. Ştia că lumea îşi făcea griji din cauza lui. Unul câte unul, prietenii săi şi familia îi vorbiseră despre alte femei, dar răspunsul său era mereu acelaşi: era prea ocupat să aibă grijă de Claire pentru a se mai putea gândi la o altă relaţie. Cu toate că explicaţia era oarecum adevărată, el nu le spunea că partea aceea a sufletului său murise împreună cu Lexie. Ea avea să fie mereu cu el. Când şi-o imagina, nu o vedea niciodată zăcând pe un pat de spital. Îi vedea zâmbetul în timp ce ea privea oraşul de pe culmea dealului Riker sau îi vedea expresia când simţiseră copilaşul mişcându-se pentru prima oară. Auzea veselia contagioasă a râsului ei sau îi vedea expresia de concentrare cât ea citea o carte. Ea era vie, mereu plină de viaţă, şi el se întreba cine ar fi fost el dacă Lexie n-ar fi intrat niciodată în viaţa lui. S-ar fi recăsătorit vreodată? Ar fi continuat să locuiască în marele oraş? Nu ştia, nu avea să ştie niciodată, dar, când se întorcea cu gândul înapoi, uneori i se părea ca viaţa sa ar fi început în urmă cu cinci ani. Se întreba dacă în alţi câţiva ani avea să-şi amintească ceva despre viaţa lui din New York sau despre persoana care fusese.

Şi totuşi, nu era nefericit. Era mulţumit de bărbatul care devenise, de tatăl care devenise. Lexie avusese dreptate tot timpul când spunea că dragostea era cea care dădea sens vieţii sale. Îi plăcea la nebunie momentele când Claire cobora pe scări dimineaţa în timp ce Jeremy citea ziarul şi îşi sorbea cafeaua. Aproape tot timpul pijamaua îi stătea strâmb, o mânecă ridicată, burtica la vedere, pantalonii uşor răsuciţi, iar părul ei negru îi era răvăşit. În lumina strălucitoare din bucătărie, ea se oprea pentru o clipă şi se uita printre gene, înainte de a-şi freca ochii.

— Bună, tati, spunea cu vocea ei abia auzită.

— Bună, iubito, răspundea el, şi Claire i se arunca în braţe.

În timp ce el o ridica şi se lăsa pe spate, ea îşi sprijinea capul pe umărul

lui şi îşi aduna braţele ei mici în jurul gâtului său.

— Te iubesc foarte mult, spunea Jeremy, simţind mişcarea uşoară a pieptului ei în timp ce respira.

— Şi eu te iubesc, tati.

În momente ca acelea, îl durea că nu avea să-şi cunoască niciodată mama.

Venise momentul. Jeremy îşi puse în grabă jacheta şi îi încheie fermoarul. Apoi, îndreptându-se pe hol cu jacheta ei, pălăria şi mănuşile, intră în dormitorul lui Claire. Îşi puse mâna pe spatele ei, şi îi simţi ritmul rapid al inimii.

— Claire, draga mea? şopti el. Trebuie să te trezeşti.

O clătină uşor, şi ea îşi legănă capul dintr-o parte în cealaltă.

— Hai, scumpo, zise el, întinzând mâinile spre ea.

O luă încet în braţe, gândindu-se cât de uşoară părea, în câţiva ani, nu avea să mai fie în stare să o ridice.

Ea suspină uşor.

— Tati? şopti ea.

El zâmbi, gândindu-se că era cel mai frumos copil din lume.

— E timpul să mergem.

Ea continua să-şi ţină ochii închişi în timp ce îi răspundea:

— Bine, tati.

El o aşeză pe pat, îi puse cizmele de cauciuc peste pijamaua groasă cu care se culcase şi îi aranjă jacheta la umeri, uitându-se cum îşi băga braţele în mâneci. Îi puse mănuşile, apoi pălăria, şi o ridică din nou în braţe.

— Tati?

— Da?

Ea căscă.

— Unde mergem?

— Mergem să facem o plimbare, zise Jeremy în timp ce trecea cu ea prin living.

O prinse mai bine în braţe, îşi pipăi buzunarul să se asigure că avea cheile.

— Cu maşina?

— Da, zise el, cu maşina.

Ea se uită în jur, pe chip zărindu-i-se confuzia pe care el ajunsese să o adore. Ea se întoarse spre fereastră.

— Dar e întuneric, zise ea.

— Da, zise Jeremy din nou. Şi e şi ceaţă.

Afară, aerul era rece şi umed, iar drumul pustiu care trecea pe lângă casa lor arăta ca şi cum un nor fusese lăsat să cadă peste el. Pe cer nu se zăreau nici luna şi nici stelele, ca şi cum însuşi universul ar fi fost desfiinţat. El o mută pe Claire în braţe, ca să poată scoate cheile, şi apoi o aşeză în scaunul special.

— E înspăimântător afară, zise ea. Ca în *Scooby-Doo*[30].

— Cam aşa, recunoscu el, încheindu-i cataramele. Dar noi suntem la adăpost.

— Ştiu, zise ea.

— Te iubesc, adăugă el. Ştii cât de mult?

Ea îşi dădu ochii peste cap ca şi cum ar fi fost actriţă.

— Mai mult decât numărul peştilor din mare şi până dincolo de lună. Ştiu.

— Ah, zise Jeremy.

— Este frig, adăugă ea.

— De îndată ce pornesc maşina, dau drumul la căldură.

— Mergem la bunica?

— Nu, zise el. Bunica doarme. Mergem într-un loc special.

Dincolo de geamul maşinii, străzile din Boone Creek erau tăcute, iar oraşul părea adormit. Cu excepţia verandelor luminate, majoritatea caselor erau întunecate. Jeremy conducea încet, şofând cu atenţie printre dealurile de ţară învăluite în ceaţă.

Când opri în faţa cimitirului Cedar Creek, scoase o lanternă din torpedo. Desfăcu centura de la scaunul lui Claire, şi intrară în cimitir, cuprinzând mâna lui Claire în pumnul său.

Când se uită la ceas, Jeremy văzu că era trecut de miezul nopţii, dar ştia că mai avea la dispoziţie câteva minute. Claire ţinea lanterna, şi, în timp ce el mergea alături de ea, auzea frunzele foşnindu-le sub tălpi. Din cauza ceţii nu puteai vedea decât la câţiva paşi, în orice direcţie, dar Claire nu avu nevoie decât de o clipă să îşi dea seama unde erau.

— Mergem la mami? întrebă ea. Pentru că ai uitat să aduci flori.

În dăţile trecute, când o adusese acolo, aduceau întotdeauna flori. În urmă cu mai mult de patru ani, Lexie fusese înmormântată alături de părinţii ei. Fusese nevoie de o dispensă specială de la oficialităţile

[30] Film de desene animate, creat în 1969 (n.tr.)

districtului ca să fie înmormântată acolo, dar primarul Gherkin o obținuse la insistențele lui Doris şi ale lui Jeremy.

Jeremy se opri.

— Vei vedea, îi promise el.

El îi strânse mâna.

— Vei vedea, repetă el.

Merseră câțiva paşi în tăcere.

— Putem să vedem dacă florile mai sunt acolo?

El zâmbi, încântat că ei îi păsa şi că nu se temea, deşi veniseră acolo în toiul nopții.

— Sigur că putem, scumpo.

De la înmormântare, Jeremy venea la cimitir cel puțin o dată la două săptămâni, şi, de obicei, o lua pe Claire cu el. Era locul unde ea aflase despre mama ei; el îi povestise despre plimbările lor pe culmea dealului Riker, îi mărturisise că acolo îşi dăduse seama pentru prima dată că o iubea pe Lexie, îi zisese că se mutase acolo pentru că nu-şi putea imagina viața fără ea. Vorbise mai ales cu scopul de a o păstra pe Lexie vie în amintirea sa, nefiind sigur că Claire îl asculta. Şi totuşi, chiar dacă nu împlinise cinci ani, era capabilă să reproducă toate istorisirile lui de parcă le-ar fi trăit. Ultima oară când o adusese acolo, ascultase în tăcere, iar la plecare fusese foarte retrasă. „Aş vrea ca ea să nu fi murit“, spusese ea pe drumul de întoarcere spre maşină. Discuția avusese loc la puțin timp după Ziua Recunoştinței, aşa că Jeremy se întreba dacă avea vreo legătură cu coşmarurile ei. Acestea începuseră abia la o lună după, dar nu putea fi sigur.

Înaintând cu greu prin noaptea umedă şi răcoroasă, ajunseră în sfârşit la morminte. Claire îndreptă lanterna spre ele. El reuşi să vadă numele lui James şi al lui Claire, iar alături de ele erau numele lui Lexie Marsh şi florile pe care ei le aşezaseră în fața mormântului în ziua dinaintea Crăciunului.

După ce o conduse pe Claire spre locul unde el şi Lexie văzuseră pentru prima dată luminile, el se aşează jos şi îşi luă fiica pe genunchi. Jeremy îşi aminti povestea pe care Lexie o spusese despre părinții ei şi despre coşmarurile pe care ea le avusese când era copil, iar Claire, înțelegând că urma să se întâmple ceva deosebit, rămase aproape nemişcată.

Claire îi semăna lui Lexie în mai multe aspecte decât îşi dădea el seama, pentru că, atunci când luminile începură să danseze de-a curmezişul cerului, el o simți pe Claire sprijinindu-se de el. Claire, a cărui străbunică o

asigurase că fantomele erau reale, privea transfigurată la spectacolul care avea loc în fața ei. Era numai o impresie, dar, în timp ce o ținea în brațe, Jeremy avu certitudinea că Claire nu va mai avea coşmaruri. În seara aceea, ele aveau să se sfârşească, iar Claire avea să doarmă liniştită. Nu, nu reuşea să-şi explice – şi, mai târziu, avea să i se dovedească faptul că avusese dreptate –, dar, în ultimii ani, el învățase că ştiința nu avea toate răspunsurile.

Luminile, ca întotdeauna, erau o minune celestă, ridicându-se şi coborând spectaculos, aşa că Jeremy fu la fel de fascinat ca fiica sa. În seara aceea, luminile păreau să dureze câteva secunde mai mult decât de obicei, şi, datorită strălucirii lor, el reuşi să zărească expresia de teamă şi de uimire de pe chipul fiicei sale.

— E mama? întrebă ea în cele din urmă.

Vocea ei era la fel de şoptită ca vântul care foşnea printre frunzele de deasupra lor.

El zâmbi, simțind cum i se pune un nod în gât. În tăcerea nopții, era ca şi cum ei doi ar fi fost singurii oamenii din univers. Jeremy respiră adânc, reamintindu-şi de Lexie, convins că ea se afla acolo cu ei şi, că, dacă ar fi putut-o vedea în clipa aceea, ea ar fi zâmbit de bucurie şi ar fi fost mulțumită că fiica şi soțul ei aveau să fie bine.

— Da, zise el, strângând-o în brațe cu putere. Cred că a dorit să te cunoască.

SFÂRŞIT

CUPRINS

PROLOG.....5

UNU.....6

DOI.....17

TREI.....24

PATRU.....41

CINCI.....50

ŞASE.....64

ŞAPTE.....76

OPT.....92

NOUĂ.....104

ZECE.....112

UNSPREZECE.....121

DOISPREZECE.....134

TREISPREZECE.....144

PAISPREZECE.....148

CINCISPREZECE.....152

ŞAISPREZECE.....159

ŞAPTESPREZECE.....169

OPTSPREZECE.....182

NOUĂSPREZECE.....193

DOUĂZECI.....211

EPILOG.....218

CUPRINS.....230

MULȚUMIRI

Pentru acest roman, trebuie să-i mulțumesc în mod deosebit soției mele, Cathy, care, nu numai că mi-a inspirat personajul Lexie, dar, cât timp am scris eu cartea, a dat dovadă de o răbdare uimitoare. Mă trezesc în fiecare zi conştient de faptul că sunt foarte norocos că mi-e soție. Am avut norocul să mă căsătoresc cu ea.

Copiilor mei – Miles, Ryan, Landon, Lexie şi Savannah –, care nu m-au lăsat niciodată să uit că, deşi sunt scriitor, înainte de toate sunt tată.

Theresa Park, agentul meu literar, merită mulțumirile mele pentru că îmi îngăduie să o bat la cap ori de câte ori am chef. Dar, mai mult decât atât, întotdeauna ştie exact ce să spună atunci când drumul devine dificil. Sunt norocos să lucrez cu ea.

Jamie Raab, editorul meu, merită şi de această dată recunoştința mea eternă. Nu este numai perspicace, dar şi fermecătoare, şi fără ea n-aş fi reuşit să scriu această carte.

Larry Kirshbaum, ilustrul şef de la Time Warner Book Group, se îndreaptă spre alte sfere de activitate, dar nu-l pot lăsa fără un ultim cuvânt de laudă. Ştiu că a fost o decizie dificilă, dar sunt convins că ştii ce este mai bine pentru tine. Am fost onorat şi privilegiat să lucrez cu tine, aşa că aş vrea să-ți doresc tot norocul din lume, indiferent ce te aşteaptă în viitor.

Maureen Egen, o altă persoană importantă de la Time Warner Book Group, a fost mereu o desfătare. Este cât se poate de ageră, şi m-am bucurat de toate momentele pe care le-am petrecut împreună.

Denise Di Novi, îngerul meu păzitor în lumea de la Hollywood, este şi a fost mereu o binecuvântare în viața mea.

Howie Sanders şi Dave Park, agenții mei la UTA[31], m-au îndrumat întotdeauna, aşa că sunt fericit să lucrez cu ei.

Jennifer Romanello şi Edna Farley, agenții mei de publicitate, sunt în acelaşi timp şi fantastice, şi talentate. Sunt comorile mele, şi datorită lor sunt încă în stare să ies şi să mă întâlnesc cu cititorii mei.

Lynn Harris şi Mark Johnson, responsabili pentru *Jurnalul unei iubiri,* sunt şi vor fi mereu prietenii mei.

Scott Schwimer, avocatul meu, nu are doar un suflet bun, ci şi capacitatea extraordinară de a se încredința că toate contractele sunt

[31] UTA – United Talent Agency

întocmai cum ar trebui să fie.

Flag, cel care îmi realizează coperte; Harvey-Jane Kowal, cea care se ocupă de editare; Shannon O'Keefe, Sharon Krassney şi Julie Barer merită, de asemenea, recunoştinţa mea.

Aş vrea să le mai mulţumesc câtorva persoane. Mai întâi, doctorului Rob Patterson care a discutat cu mine despre sindromul de bandă amniotică. Dacă am priceput ceva, este datorită lui; toate erorile puneți-le pe seama mea. Apoi, lui Todd Edwards, care a recuperat acest roman pe hard disk atunci când computerul meu s-a defectat. Nu pot decât să-i fiu recunoscător că s-a aflat prin preajmă.

În final, aş vrea să le mulţumesc lui Dave Simpson, lui Philemon Gray, lui Slade Trabucco şi atleților de la New Bern High School şi TRACK EC (programul olimpic de juniori) pe care am avut plăcerea să-i cunosc şi să-i antrenez. Ştiu că ați dat tot ce-ați avut mai bun în voi.

Jeremy Marsh era foarte sigur de câteva lucruri: nu va părăsi niciodată New Yorkul, nu se va mai îndrăgosti vreodată după mariajul eșuat și nici nu va deveni părinte.

Acum Jeremy locuiește în micuțul orășel Boone Creek din Carolina de Nord, este logodit cu Lexie Darnell, marea lui dragoste, și așteaptă cu nerăbdare sosirea pe lume a fiicei sale. Însă tocmai când viața pare să se așternă pe un făgaș plin de fericire deplină, un e-mail misterios și tulburător declanșează un lanț de evenimente care va schimba cursul destinului tânărului cuplu.

Continuând povestea îndrăgostiților din *Miracolul*, romanul lui Sparks surprinde romantismul, dragostea și întâmplările neașteptate care există întotdeauna în viața unor tineri căsătoriți.

Cât de bine îi cunoaștem cu adevărat pe cei pe care îi iubim? Cum putem să facem față inevitabilelor îndoieli, temerilor legate de responsabilitățile unui părinte și obstacolelor care ni se ivesc în cale?

O poveste uimitoare despre dragostea dintre un bărbat și o femeie și dintre un părinte și un copil, *Dragoste la prima vedere* vorbește despre sfârșituri care aduc noi începuturi, tragedii care duc la bucurii neașteptate și, mai mult decât orice, despre magia dragostei nepieritoare.

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1771
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

ISBN 978-606-8255-31-6

www.rao.ro
www.raobooks.com